JENNIFER NIVEN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

UNIVERSUL PE UMERII TĂI

FICTION CONNECTION

DE LA AUTOAREA ROMANULUI TOATE ACELE LOCURI MINUNATE, BESTSELLER NEW YORK TIMES

TREI

Jennifer Niven

Universul pe umerii tăi

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

TREI
2017

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

HOLDING UP THE UNIVERSE
Jennifer Niven

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB:
ISBN PDF:
ISBN Print:

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Carmen Botoșaru
Design copertă: David Drummond
Ilustrație copertă © 2016 by Shutterstock
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Florin Paraschiv
Corectură: Maria Mușuroiu, Dușa Udrea

elefant

pentru Kerry,
Louis,
Angelo
& Ed,
pe umerii cărora s-a sprijinit universul meu
și pentru toți cititorii mei de pretutindeni,
care sunt lumea mea

„— Atticus, era foarte drăguț…
— Majoritatea oamenilor sunt așa, Scout, când reușești în sfârșit să-i vezi.“

(Harper Lee, *Să ucizi o pasăre cântătoare*)

Nu sunt un mizerabil, dar sunt pe cale să fac un lucru mizerabil. Iar tu o să mă urăști și alții o să mă urască, însă eu tot o să-l fac, pentru a ne apăra, atât pe mine, cât și pe tine.

O să pară o scuză, dar sufăr de ceva numit prosopagnosia, ceea ce înseamnă că nu pot să recunosc fețele, nici măcar pe ale celor dragi. Nici măcar pe a mamei. Nici măcar pe a mea.

Imaginează-ți cum ar fi să intri într-o cameră plină de străini, oameni care nu înseamnă nimic pentru tine, fiindcă nu le cunoști nici numele, nici trecutul. Apoi imaginează-ți cum ar fi să mergi la școală sau la serviciu, sau, și mai rău, la tine acasă, unde ar trebui să-i știi pe toți, dar și acolo toată lumea să-ți pară străină.

Așa mi se întâmplă mie: intru într-o cameră și nu cunosc pe nimeni. E la fel în orice cameră, oriunde. Mă ghidez după mersul câte unei persoane. După gesturi. După voce. După pieptănătură. Învăț să recunosc oamenii după anumite semne. Îmi zic: *Dusty are urechile clăpăuge și părul castaniu-roșcat, aranjat în stil afro*, **apoi memorez lucrurile astea, astfel încât să mă ajute să-mi găsesc fratele mai mic, dar figura lui, cu urechile mari și părul afro, nu-mi vine în minte decât dacă el se află în fața mea. A-ți aminti cum arată oamenii e ca o superputere pe care toți par s-o aibă, în afară de mine.**

Am fost diagnosticat oficial? Nu. Și nu doar pentru că, din câte bănuiesc, treaba asta îl depășește pe doctorul Blume, pediatrul orașului. Nu doar pentru că, în ultimii ani, părinții mei au avut pe cap mai multe necazuri decât pot duce. Nu doar pentru că e mai bine să nu fii ăla ciudat. Ci pentru că o parte din mine speră că nu e adevărat. Că problema o să se rezolve și o să treacă de la sine. Pentru moment, iată cum mă descurc:

Dă din cap aprobator/zâmbește către toată lumea!

Fii șarmant!

Fii „în priză“!

Fii al naibii de haios!

Fii sufletul petrecerii, dar nu bea! Nu risca să-ți pierzi controlul (o pățești deja destul de des când ești treaz)!

Fii atent!

Fă orice e nevoie! Fii împăratul jigodiilor! Orice, numai să nu devii o pradă. Întotdeauna e mai bine să vânezi decât să fii vânat.

Nu-ți spun toate astea pe post de scuză pentru ceea ce sunt pe cale să fac. Dar poate ții cont de ele. E singura cale de a-i împiedica pe prietenii mei să facă ceva mai rău și e singura cale de a opri jocul ăsta stupid. Să știi doar că nu vreau să fac rău nimănui. Nu ăsta e motivul. Chiar dacă asta o să se întâmple.

Al tău,
Jack

P.S. Tu ești singura persoană care știe ce e în neregulă cu mine.

Prosopagnosia, substantiv: 1. incapacitatea de a recunoaște fețele persoanelor familiare, de obicei ca urmare a unui traumatism cerebral. 2. situația în care toți îți sunt străini.

Cu 18 ore în urmă

Libby

Dacă ar ieși un duh din lampa mea de pe noptieră, mi-aș pune aceste trei dorințe: mama să fie în viață, să nu se mai întâmple niciodată absolut nimic rău sau trist și să fiu una dintre Domnișoarele Liceului Martin Van Buren, cea mai bună echipă de majorete cale de trei state.

Dar dacă Domnișoarele nu te vor?

E ora 3:38 a.m., acel moment din noapte în care mintea mea scapă de sub control și începe s-o ia razna, așa cum făcea motanul meu, George, când era mic. Dintr-odată, creierul meu se cațără pe draperii. Uite-l colo, dându-se huța pe bibliotecă! Uite-l dincolo, cu laba în acvariu și cu capul sub apă!

Stau întinsă în pat, cu privirea pironită în beznă, iar mintea mea țopăie prin cameră.

Dacă o să rămâi din nou blocată? Dacă vor fi nevoiți să dărâme ușa cantinei ori peretele băii ca să te scoată afară? Dacă tatăl tău o să se însoare și pe urmă o să moară, iar tu o să rămâi cu noua lui soție și cu frații vitregi? Dacă o să mori tu? Dacă nu există rai și n-o să-ți mai revezi niciodată mama?

Mă îndemn să dorm.

Închid ochii și stau nemișcată.

Absolut nemișcată.

Minute în șir.

Îmi forțez mintea să stea întinsă lângă mine și-i zic: *dormi, dormi, dormi!*

Dacă ajungi la școală și-ți dai seama că lucrurile s-au schimbat, că toți copiii sunt altfel și că, oricât de mult te-ai strădui, n-o să-i poți ajunge niciodată din urmă?

Deschid ochii.

Numele meu este Libby Strout. Probabil că ai auzit de mine. Probabil că te-ai uitat la filmulețul în care se vede cum sunt salvată din propria mea casă. La ultima numărătoare, 6 345 981 de oameni îl văzuseră deja, așa că sunt șanse mari ca și tu să fii printre ei. Acum trei ani, eram Cea Mai Grasă Adolescentă Din America. Greutatea mea maximă a ajuns la 296 de kilograme, ceea ce înseamnă că am avut aproximativ 230 de kilograme în plus. N-am fost grasă de când mă știu. Versiunea scurtă a poveștii e că mama a murit, iar eu m-am îngrășat, dar, cumva, sunt încă aici. Tot ce s-a întâmplat nu e, în niciun caz, din vina tatălui meu.

La două luni după ce am fost salvată, ne-am mutat într-un alt cartier, aflat în capătul opus al orașului. Astăzi pot să ies singură din casă. Am pierdut 137 de kilograme. Cât doi oameni. Mi-au mai rămas încă 90 și nu mă deranjează. Mă plac așa cum sunt. Acum pot să alerg, de exemplu. Și să merg cu mașina. Și să-mi cumpăr haine de la mall, în loc să fac o comandă specială. Pot să fac și piruete. Pe lângă faptul că nu mă mai sperie eventualitatea ca organele să-mi cedeze, ăsta ar putea fi cel mai bun lucru de acum, în comparație cu atunci.

Mâine e prima mea zi de școală din clasa a cincea și până în prezent. Noua mea titulatură va fi aceea de elevă în clasa a unsprezecea, ceea ce trebuie să recunoaștem că sună mult mai bine decât Cea Mai Grasă Adolescentă Din America. Dar îmi vine greu să mă simt altfel decât ÎNNEBUNITĂ DE FRICĂ.

Aștept atacul de panică.

Jack

Caroline Lushamp mă sună înainte să pornească deșteptătorul, dar las să intre căsuța vocală. Știu că, indiferent despre ce ar fi vorba, nu-i de bine și eu sunt de vină.

Mă sună de trei ori, dar nu-mi lasă decât un mesaj. Dau să-l șterg fără să-l ascult, dar dacă i s-a stricat mașina și a dat de necaz? La urma urmei, ea e fata cu care, de patru ani încoace, sunt din când în când împreună. (Formăm *acel* cuplu. Acel cuplu care ba se ceartă, ba se împacă și despre care toată lumea presupune că, la final, va rămâne laolaltă pe veci.)

Jack, eu sunt. Știu că am luat o pauză sau ce-o mai fi și asta, dar e vorba de verișoara mea. VERIȘOARA mea. Vreau să zic, VERIȘOARA MEA, JACK! Dacă voiai să te răzbuni pe mine pentru că ți-am dat papucii, atunci felicitări, nenorocitule, ai reușit! Dacă o să mă vezi azi la ore sau pe hol, sau la cantină, sau ORIUNDE ALTUNDEVA PE PĂMÂNT, să nu vorbești cu mine! De fapt, fă-mi doar o favoare și du-te dracului!

Trei minute mai târziu, mă sună verișoara și, la început, mi se pare că plânge, însă după aceea o aud pe Caroline pe fundal, iar verișoara începe să urle și Caroline se apucă să țipe. Șterg mesajul.

Două minute mai târziu, Dave Kaminski îmi trimite un mesaj în care mă avertizează că Reed Young vrea să-mi tragă o mamă de bătaie fiindcă m-am sărutat cu prietena lui. Îi scriu: *Îți rămân dator!* Și nu glumesc. Dacă ar fi să țin socoteala, Kam m-a ajutat pe mine de mai multe ori decât l-am ajutat eu pe el.

Tot tărăboiul ăsta din cauza unei fete care, la drept vorbind, semăna atât de tare cu Caroline Lushamp, încât, cel puțin la început, am crezut că *este* ea, ceea ce înseamnă că, într-un fel ciudat, Caroline ar trebui să se simtă flatată. E ca și cum aș fi recunoscut în fața lumii întregi că vreau să mă împac cu ea, deși mi-a făcut vânt în prima săptămână de vară, ca să poată ieși cu Zach Higgins.

Mă gândesc să-i transmit asta într-un mesaj, dar îmi închid telefonul, apoi închid ochii și încerc să văd dacă mă pot teleporta înapoi în luna iulie. Pe atunci, singurele lucruri care mă preocupau erau să merg la muncă, să scotocesc prin cimitirul de mașini din localitate, să meșteresc proiecte (care te-ar lăsa cu gura căscată) în atelierul meu (supertare) și să-mi petrec timpul cu frații mei. Viața ar fi mult mai simplă dacă n-ar exista decât Jack + cimitir de mașini + atelier supertare + proiecte care te lasă cu gura căscată.

N-ar fi trebuit să mergi la petrecere. N-ar fi trebuit să bei. Știi că nu se poate avea încredere în tine. Evită alcoolul! Evită mulțimile! Evită oamenii! Până la urmă nu faci decât să-i scoți din sărite.

Libby

E ora 6:33 dimineața, iar eu m-am ridicat din pat și stau în fața oglinzii. A fost o vreme, acum puțin peste doi ani, când nu puteam, nu voiam să mă uit la mine însămi. Nu vedeam decât fața schimonosită a lui Moses Hunt, strigându-mi din celălalt capăt al locului de joacă: *Nimeni n-o să te iubească vreodată, pentru că ești grasă!* Și fețele tuturor celorlalți copii de clasa a cincea izbucnind în râs. *Ești așa de mare, că acoperi luna. Du-te acasă, Flabby Stout*[1]*, du-te acasă, în camera ta…*

Astăzi mă văd pe mine însămi: o adorabilă rochie bleumarin, tenişi, păr castaniu, nici prea lung, nici prea scurt, pe care dulcea, dar ușor dementa mea bunică l-a descris cândva ca având „exact culoarea vitelor scoțiene“. Mai văd și reflexia uriașului ghemotoc de vată murdară care e motanul meu. George mă fixează cu ochii lui aurii și înțelepți, iar eu încerc să-mi imaginez ce mi-ar putea spune. Acum patru ani, a fost diagnosticat cu insuficiență cardiacă și i s-au mai dat doar șase luni de trăit. Dar eu îl cunosc suficient de bine, încât să știu că numai George o să decidă când e momentul ca George să se ducă. Îl văd clipind, cu ochii la mine.

În momentul ăsta, cred că mi-ar spune să respir.

Așa că respir.

Am devenit foarte pricepută la respirat.

Îmi cobor privirea spre mâinile mele, care nu tremură, cu toate că unghiile sunt roase din carne, și, în mod ciudat, mă simt destul de calmă, având în vedere situația. Atunci îmi dau seama: atacul de panică n-a mai venit. E un motiv de sărbătoare, așa că pun unul dintre vechile albume ale mamei și încep să dansez. Ador să dansez și asta vreau să

fac în viață. N-am mai luat lecții de când aveam zece ani, dar *am dansul în sânge* și asta n-o să se schimbe, oricât de puțin m-aș antrena.

Îmi zic: *Ai putea să dai probă pentru Domnișoare*.

Creierul meu țâșnește pe perete, unde rămâne atârnat, dârdâind. *Dacă n-o să se întâmple niciodată? Dacă o să mori înainte să ai parte de ceva bun sau minunat, sau uluitor?* În ultimii doi ani și jumătate, nu m-a preocupat decât propria supraviețuire. Absolut toți cei din viața mea, inclusiv eu, își concentrau atenția spre: *trebuie să te facem bine*. Iar acum sunt bine. *Și dacă o să-i dezamăgesc, după ce au investit atâta timp și energie în persoana mea?*

Dansez și mai tare, ca să-mi alung gândurile, până când tata îmi bate în ușă. Capul lui se ivește de după ea.

— Știi că-mi place la nebunie un cântec bun de-al lui Pat Benatar la prima oră a dimineții, dar întrebarea e: ce părere au vecinii?

Dau muzica puțin mai încet, însă continui să mă mișc. La finalul melodiei, găsesc un marker și îmi decorez un pantof. „Atâta vreme cât trăiești, întotdeauna te așteaptă ceva. Și chiar dacă e ceva rău, iar tu știi că e rău, ce poți face? Nu te poți opri din trăit“ (Truman Capote, *Cu sânge-rece*). Pe urmă întind mâna către rujul pe care bunica mi l-a făcut cadou de ziua mea, mă aplec înspre oglindă și îmi înroșesc buzele.

---

[1] Poreclă inspirată de numele personajului, Libby Strout, care în traducere ar însemna Grasa Fleșcăită. (*N.t.*)

Jack

Aud dușul curgând și voci răsunând de la parter. Îmi trag perna peste cap, însă e prea târziu — sunt treaz.

Pornesc telefonul și îi scriu mai întâi lui Caroline, apoi lui Kam, apoi lui Reed Young. Le spun tuturor că eram beat criță (o exagerare), că era întuneric beznă (chiar era) și că nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat, pentru că nu eram doar beat, ci și supărat. *Pur și simplu, acasă se întâmplă niște rahaturi despre care nu pot vorbi acum, așa că ți-aș rămâne pe veci îndatorat dacă ai avea răbdare cu mine și ai găsi în sufletul tău puterea de a mă ierta.* Partea cu rahaturile de acasă e pe deplin adevărată.

În mesajul către Caroline adaug niște complimente și rugămintea de a-i transmite scuzele mele verișoarei ei. Zic că nu vreau s-o contactez direct, pentru că deja am încurcat lucrurile și n-am de gând să mai fac nimic care să înrăutățească relația dintre noi doi. Chiar dacă ea, *Caroline*, e cea care mi-a dat *mie* papucii, chiar dacă, în prezent, ne aflăm în faza despărțirii și chiar dacă n-am mai văzut-o *din luna iunie*, în esență, îmi pun cenușă în cap, lăsând-o pe toată să cadă pe telefonul meu. E prețul pe care-l plătesc pentru ca toată lumea să fie fericită.

Mă târăsc pe hol, până la baie. Lucrul de care am cea mai mare nevoie pe lumea asta e un duș lung și fierbinte, dar mă aleg doar cu un firișor de apă caldă, după care urmează o explozie de frig islandez. După șaizeci de secunde (fiindcă nu pot îndura mai mult) ies, mă șterg și mă opresc în fața oglinzii.

Așadar ăsta sunt eu.

E lucrul la care mă gândesc de fiecare dată când îmi văd reflexia. Nu ca și cum aș zice: *La naiba, ăsta-s eu!* ci mai degrabă: *Hmm. OK. Ce-avem noi aici?* Mă aplec, încercând să așez laolaltă frânturile feței mele.

Băiatul din oglindă nu arată rău: pomeți înalți, maxilar puternic, un colț al gurii un pic ridicat, de parcă tocmai a terminat de spus o glumă. Undeva în vecinătatea lui „frumușel“. Felul în care își lasă capul pe spate și se uită printre pleoapele întredeschise lasă impresia că e obișnuit să-i privească pe toți de sus, ca și cum ar fi isteț și ar ști asta. Apoi îmi dau seama că, de fapt, are o față de nesimțit. Cu excepția ochilor. Și ei sunt serioși, dar încercănați, ca și cum băiatul n-ar fi dormit. E îmbrăcat în același tricou cu Superman pe care l-a purtat toată vara.

Ce înseamnă gura asta (moștenită de la mama) alături de nasul ăsta (tot de la mama) și de ochii ăștia (o combinație între ai mamei și ai tatei)? Am sprâncenele mai închise la culoare decât părul, însă nu la fel de întunecate ca ale tatei. Pielea mea are o nuanță potrivită de cafeniu, nu închisă ca a mamei, nici deschisă ca a tatei.

Celălalt element care nu se potrivește e părul. Seamănă cu o uriașă coamă de leu în stil afro, care arată de parcă i s-ar permite să facă orice poftește. Dacă îmi seamănă câtuși de puțin, tipul din oglindă calculează orice. Și, cu toate că părul lui *nu poate fi îmblânzit*, tipul are un motiv pentru care l-a lăsat să crească. Pentru a se regăsi pe sine.

Ceva legat de însumarea tuturor trăsăturilor ăstora reprezintă modul în care oamenii se recunosc unul pe altul în lume. Ceva legat de combinația între ele îi face să zică: *Uite-l pe Jack Masselin!*

— Care-i semnul tău distinctiv? îmi întreb eu imaginea reflectată în oglindă și mă refer la trăsătura care mă scoate cu adevărat în evidență, nu la enorma coamă de leu.

Trăiesc un moment realmente serios, dar tocmai atunci aud limpede un chicotit și, ca prin ceață, văd trecând în grabă pe lângă mine o siluetă înaltă și subțire. Trebuie să fie fratele meu, Marcus.

— Mă cheamă Jack și sunt foarte frumușel, îngână el, în timp ce coboară scările până la parter.

Top 5: cele mai jenante momente din viața mea

de Jack Masselin

1. Momentul în care mama a venit să mă ia de la grădiniță (după ce se tunsese), iar eu, de față cu educatoarea mea, cu ceilalți copii, cu ceilalți părinți și cu directoarea, am acuzat-o că încearcă să mă răpească.

2. Momentul în care am intrat într-un meci de fotbal improvizat în parcul Reynolds (fără echipament) și am pasat de fiecare dată mingea echipei adverse, stabilind recordul parcului pentru Cel Mai Dezastruos Și Umilitor Debut Din Istorie.

3. Momentul în care, pentru că lucram cu fizioterapeutul liceului, din cauza unei accidentări la umăr, i-am spus, în mijlocul magazinului Walmart, bărbatului pe care îl credeam antrenorul meu de baseball: *Mi-ar prinde bine încă un masaj*, doar ca să descopăr că el era, de fapt, domnul Temple, șeful mamei.

4. Momentul în care m-am dat la Jesselle Villegas și ea s-a dovedit a fi domnișoara Arbulata, profesoară suplinitoare.

5. Momentul în care m-am sărutat cu Caroline Lushamp și ea s-a dovedit a fi, de fapt, verișoara ei.

Libby

N-am carnet de conducere, așa că mă duce tata cu mașina. Între multele, multele lucruri pe care sunt nerăbdătoare să le fac anul ăsta se numără și orele de educație rutieră. Mă aștept ca tata să-mi ofere sfaturi înțelepte ori să-mi țină un mișcător discurs de încurajare, dar tot ce poate să scoată e un:

— Hai că poți, Libbs! O să fiu aici, ca să te iau la sfârșitul zilei.

Iar felul în care rostește cuvintele pare de rău augur, ca și cum am juca în prima scenă a unui film de groază. Apoi îmi zâmbește, cu genul acela de zâmbet pe care l-ai învăța dintr-un documentar educativ despre cum se cresc copiii. E un surâs nervos — colțurile gurii parcă sunt trase în sus și lipite așa cu bandă adezivă. Îi zâmbesc la rândul meu.

Dacă o să rămân blocată în bancă? Dacă o să trebuiască să-mi iau prânzul de una singură și nimeni n-o să stea de vorbă cu mine tot restul anului școlar?

Tata e un bărbat solid, arătos. Sarea pământului. Deștept (e specialist în securitate informatică la o renumită companie IT). Slab de înger. După ce m-au eliberat din casă, a trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Oricât de groaznic ar fi fost pentru mine, lui cred că i-a venit și mai greu, mai ales din cauză că a fost acuzat de neglijență și abuz. Presa nu-și închipuia cum altfel mi s-ar fi putut permite să ajung atât de mare. Dar presa nu știa despre doctorii la care mă dusese tata și despre dietele pe care le încercaserăm, chiar în timp ce el își jelea soția. Nu vedea mâncarea pe care o ascundeam sub pat și în adâncul umbrelor din dulapul meu. Nu

avea de unde să afle că eu, dacă-mi pun ceva în minte, merg până la capăt. Și îmi pusesem în minte să mănânc.

La început, am refuzat să discut cu reporterii, însă la un moment dat a trebuit să arăt lumii că sunt bine și că tata nu e personajul negativ pe care l-au descris ei, îndopându-mă cu bomboane și prăjituri într-un efort de a mă ține închisă și dependentă de el, ca pe fetele alea din *The Virgin Suicides*. Așa că, încălcând voința tatei, am acordat un interviu unui post de știri din Chicago, interviu care a călătorit prin toată Europa, până în Asia și înapoi.

Vedeți dumneavoastră, toată lumea mea s-a schimbat când aveam zece ani. Mi-a murit mama, ceea ce a fost îndeajuns de traumatizant, dar apoi a început batjocura. Nu m-a ajutat nici faptul că m-am dezvoltat mai devreme și că, dintr-odată, propriul corp îmi părea prea mare pentru mine. Nu vreau să spun că de vină sunt colegii mei de clasă. La urma urmei, eram copii. Însă vreau doar să fie clar că au fost mai mulți factori la mijloc: batjocura, împreună cu pierderea celei mai importante persoane, apoi atacurile de panică ce apăreau ori de câte ori trebuia să ies din casă. De-a lungul a toate astea, tata a fost singurul care mi-a rămas alături.

Acum îi spun tatei:

— Știai că Pauline Potter, Cea Mai Grasă Femeie Din Lume, a slăbit patruzeci și patru de kilograme făcând sex maraton?

— Tu n-ai voie să faci sex până la treizeci de ani.

Mă gândesc: *Mai vedem noi*. La urma urmei, se întâmplă miracole în fiecare zi. Ceea ce înseamnă că s-ar putea ca puștii ăia care au fost atât de răutăcioși cu mine la locul de joacă să se fi maturizat și să fi înțeles că au greșit. Poate că au devenit chiar niște oameni de treabă. Sau poate că s-au făcut și mai răi. Toate cărțile pe care le-am

citit și toate filmele pe care le-am văzut par să transmită același mesaj: liceul e cea mai urâtă experiență de care poți avea parte vreodată.

Dacă, din greșeală, îi întorc vorba cuiva și devin Grăsana Obraznică? Dacă niște fete slabe, bine intenționate, mă adoptă în grupul lor și devin Prietena Cea Grasă? Dacă o să le fie clar tuturor că cele învățate acasă m-au pregătit cu adevărat doar pentru clasa a opta, nu și pentru a unsprezecea, fiindcă sunt prea proastă ca să pricep ceva din lecțiile de la școală?

Tata îmi zice:

— Tot ce trebuie să faci e să treci de ziua de azi, Libbs. Dacă e absolut și complet oribil, ne putem întoarce la învățatul acasă. Acordă-mi doar o zi! De fapt, nu mi-o acorda mie. Acordă-ți ție o zi.

Îmi spun: *Azi*. Îmi spun: *La asta visai pe vremea când erai prea speriată ca să ieși din casă. La asta ai visat timp de șase luni, cât ai zăcut în pat. Asta ți-ai dorit: să ieși în lume, ca toți ceilalți*. Îmi spun: *Ți-au trebuit doi ani de tabere speciale, consilieri, psihologi, doctori, specialiști în terapie comportamentală și antrenori ca să te pregătească pentru acum. În ultimii doi ani și jumătate ai făcut câte zece mii de pași pe zi. Fiecare dintre ei te-a îndreptat către momentul ăsta*.

Nu știu să conduc.

N-am fost niciodată la un bal.

Am ratat complet ciclul gimnazial.

N-am avut niciodată un iubit, deși m-am sărutat odată cu un băiat, într-o tabără pentru grași. Îl chema Robbie, iar acum repetă clasa a douăsprezecea pe undeva prin Iowa.

N-am avut nicio prietenă, în afară de mama, asta dacă nu punem la socoteală prietenii pe care mi i-am inventat singură: trei frați ce locuiau vizavi de fosta mea casă. Le spuneam Dean, Sam și Castiel, pentru că mergeau la o școală particulară și nu știam cum îi cheamă. Mă prefăceam că îmi sunt prieteni.

Tata pare atât de emoționat și plin de speranță, încât îmi iau repede ghiozdanul, cobor pe trotuar, apoi rămân pe loc în fața școlii, în vreme ce lumea trece pe lângă mine.

Dacă o să întârzii la toate orele, pentru că nu pot să merg suficient de repede, o să fiu pedepsită și așa o să-i cunosc pe singurii băieți dispuși să-mi acorde atenție, drogații și delincvenții, o să mă îndrăgostesc de unul dintre ei, o să rămân însărcinată, o să mă las de școală înainte de absolvire și o să locuiesc cu tata până la sfârșitul vieții mele sau cel puțin până când copilul o să împlinească optsprezece ani?

Mai că-mi vine să mă întorc în mașină, dar tata e încă acolo, afișând în continuare zâmbetul ăla plin de speranță.

— Hai că poți!

De data asta o spune mai tare și jur că-mi arată degetele mari ridicate. Ăsta-i motivul pentru care mă alătur mulțimii și o las să mă poarte cu ea, până când ajung să-mi aștept rândul la intrare, să-mi deschid ghiozdanul — pentru ca paznicul să-l poată controla —, să trec prin detectorul de metale, să intru pe un hol lung, ce se desface în toate direcțiile și unde sunt îmbrâncită de coate și brațe. Mă gândesc: *Undeva în școala asta, s-ar putea afla băiatul de care o să mă îndrăgostesc. Unul dintre tinerii ăștia minunați ar putea fi acela care, în sfârșit, o să-mi cucerească inima și trupul. Eu sunt Pauline Potter a liceului Martin Van Buren. O să fac sex până când o să scap de toate kilogramele astea pe care le mai am în plus*. Mă uit la băieții care trec. *Ar putea fi tipul de colo sau ar putea fi cel de dincolo. În asta constă frumusețea lumii. În clipa de față, băiatul de colo ori cel de dincolo nu înseamnă nimic pentru mine, dar în curând o să ne cunoaștem și o să schimbăm lumea, pe a lui și pe a mea*.

— Mișcă, umflato! îmi spune cineva.

Simt pișcătura cuvântului, ca pe o împunsătură făcută cu acul, de parcă lumea însăși ar încerca să mă spargă, așa cum îmi sparge bula de gânduri. Încep să-mi croiesc drum înainte. Partea grozavă a dimensiunilor mele este că pot să fac gol în jurul meu.

Jack

Mașina e și ea parte din imaginea mea, la fel ca părul. E un Land Rover din 1968, restaurat, pe care Marcus și cu mine l-am cumpărat de la un unchi bătrân. Inițial, a fost folosit pentru muncile de la fermă, după care a zăcut și a ruginit vreme de patruzeci și ceva de ani, însă acum e în parte Jeep, în parte ATV și sută la sută bestial.

Marcus stă îmbufnat pe scaunul pasagerului.

— Jigodie!

Cuvântul e spus cu voce joasă și adresat ferestrei. Din nefericire pentru mine, fratele meu și-a luat carnetul de șofer cu o lună în urmă.

— Ești adorabil! Sper că a unsprezecea n-o să-ți strice farmecul copilăresc. Pot să conduci mașina la anul, când eu o să merg la facultate.

Dacă o să merg la facultate. Dacă o să mai plec vreodată din locul ăsta.

Marcus își ridică degetul mijlociu în direcția mea. De pe bancheta din spate, fratele nostru mai mic, Dusty, ne lovește scaunele cu picioarele.

— Nu vă mai certați!

— Nu ne certăm, piciule.

— Parcă ați fi mama și tata. Dă muzica mai tare!

Acum doi ani, părinții mei se înțelegeau destul de bine. Dar tata a aflat că are cancer. Cu o săptămână înainte de primirea diagnosticului, eu descoperisem că o înșela pe mama. El nu știe că am aflat, nu sunt sigur că mama e la curent, dar uneori îmi pun întrebări. Apropo, acum tata a scăpat de cancer, însă n-a fost ușor, mai ales pentru Dusty, în vârstă de zece ani.

Dau cântecul mai tare. E o melodie mai veche, *SexyBack* a lui Justin Timberlake, și mă simt din

nou în apele mele. Am o coloană sonoră formată din patru cântece pe care mi-aș dori să le aud izbucnind la maximum de fiecare dată când intru într-o încăpere, iar ăsta e unul dintre ele.

*

Oprim în fața școlii lui Dusty, care se repede afară înainte să apuc să-l opresc. Cobor după el, luând cheile, astfel încât Marcus să nu poată fugi cu mașina.

În vara asta, Dusty a început să umble cu o poșetă după el. Nimeni nu vorbește despre asta, nici mama, nici tata, nici Marcus.

Până să-l prind din urmă, fratele meu a străbătut deja jumătate din alee. Trebuie să stau cu ochii pe el, ca să nu-l pierd. Dintre noi trei, Dusty are pielea cea mai întunecată și părul roșcat, ca un bănuț de aramă. Tehnic vorbind, mama e pe jumătate negresă, pe jumătate creolă din Louisiana, iar tata e alb și evreu. Dusty are pielea închisă la culoare, ca a mamei. Marcus, pe de altă parte, nici c-ar putea fi mai alb. Eu? Eu sunt doar Jack Masselin, oricine naiba ar fi el.

Dusty zice:

— Nu vreau să întârzii.

— N-o să întârzii. Voiam doar… Ești sigur în privința poșetei, piciule?

— Mie-mi place. Îmi intră toate în ea.

— Și mie-mi place. E o poșetă al naibii de mișto. Dar nu sunt sigur că toți o să fie la fel de încântați ca noi. S-ar putea să existe aici unii copii care să te invidieze atât de mult pentru poșetă, încât să-și bată joc de tine.

Văd vreo zece dintre ei trecând chiar atunci pe lângă noi.

— N-o să mă invidieze. O să li se pară ciudat.

— Pur și simplu, nu vreau să se poarte nimeni urât cu tine.

— Dacă eu am chef să umblu cu o poșetă, atunci o să umblu cu o poșetă. N-o să renunț la ea

doar pentru că nu le place lor.

E momentul în care puștiul cel slăbănog, cu urechi clăpăuge, devine eroul meu. Îi urmăresc mișcările în timp ce se îndepărtează, drept ca o săgeată, cu bărbia ridicată. Mi-aș dori să-l urmez până în clădirea școlii, ca să mă asigur că n-o să pățească nimic.

7 profesii pentru cineva cu prosopagnosia

de Jack Masselin

1. Cioban (presupunând că incapacitatea de a recunoaște fețe nu se extinde și la oi sau câini).

2. Încasator de taxe de trecere (presupunând că niciun cunoscut de-al tău n-o ia pe ruta pe care lucrezi).

3. Vedetă rock/membru într-o trupă de băieți/jucător în liga națională de baschet sau vreo altă profesie de genul ăsta (caz în care oamenii se așteaptă să ai un ego atât de mare, încât nu se miră că nu-i recunoști).

4. Scriitor (cea mai recomandată profesie pentru cei cu tulburări de anxietate socială).

5. Îngrijitor/dresor de câini (vezi mai sus, numărul unu din listă).

6. Îmbălsămător (doar că s-ar putea să încurc cadavrele între ele).

7. Pustnic (ideal, doar că nu se plătește prea bine).

Libby

Îmi croiesc drum spre prima sală de curs, unde mă așez pe rândul cel mai apropiat de ușă, în caz că voi fi nevoită să fug la un moment dat. Abia dacă încap în bancă. Pe sub bluză, îmi simt spatele umed și inima oprindu-se în loc. Dar nimeni nu poate să vadă asta. Cel puțin așa sper, fiindcă nimic nu e mai rău decât să fii cunoscută drept Grăsana Transpirată. În timp ce colegii mei intră pe rând în clasă, unii dintre ei se holbează la mine. Câțiva râd pe înfundate. În spatele fețelor de adolescenți, nu recunosc pe niciunul dintre copiii de unsprezece ani pe care i-am știut cândva.

Școala, însă, e exact așa cum mă așteptam și, în același timp, are ceva în plus. Pe de-o parte, în liceul Martin Van Buren învață aproximativ două mii de elevi, așa că e o forfotă de nedescris. Pe de-altă pare, nimeni nu arată atât de strălucitor și de gătit ca în liceele de la televizor ori din filme. Adolescenții adevărați n-au douăzeci și cinci de ani. Noi avem tenuri urâte sau frumoase, coafuri arătoase sau nereușite, suntem de toate formele și mărimile. Îmi place mai mult de noi decât de versiunile noastre televizate, chiar dacă, stând aici, mă simt ca o actriță care joacă un rol. Sunt peștele scos din apă, fata nou-venită în școală. *Care o să fie povestea mea?*

Decid că situația în care mă aflu e un nou început. În ceea ce mă privește, o iau de la capăt și toate cele întâmplate când aveam unsprezece, doisprezece ori treisprezece ani nu mai există. M-am schimbat. Și ei s-au schimbat, cel puțin în exterior. Poate o să uite că sunt fata *aceea*. Eu, una, n-am de gând să le reamintesc.

Îi privesc în ochi și le arunc noul zâmbet specific tatălui meu, când colțurile gurii par lipite în sus cu bandă adezivă. Asta pare să-i surprindă. Doi dintre ei îmi zâmbesc la rândul lor. Băiatul care stă lângă mine îmi întinde o mână.

— Mick.

— Libby.

— Eu sunt din Copenhaga. Am venit aici prin programul de schimb cultural.

Chiar dacă are părul negru ca pana corbului, tot seamănă cu un viking.

— Ești din Amos?

Aș vrea să-i spun: *Și eu am venit tot prin programul de schimb. Sunt din Australia. Sunt din Franța*. Dar singurii băieți cu care am vorbit în ultimii cinci ani au fost cei din taberele speciale și de aceea nu fac altceva decât să dau din cap în semn de încuviințare.

El îmi spune că, la început, n-a fost sigur în privința venirii aici, dar a hotărât că ar fi o experiență folositoare să vadă ținuturile din inima Statelor Unite și „cum trăiesc cei mai mulți dintre americani". Orice ar însemna asta.

Reușesc să-l întreb:

— Ce-ți place mai mult la Indiana?

— Faptul că într-o zi o să pot pleca acasă.

Râde, așa că râd și eu, moment în care două fete intră pe ușă, iar privirile lor se îndreaptă imediat către mine. Una dintre ele îi șoptește ceva celeilalte și amândouă se așază pe locurile din fața noastră. Fetele îmi par cunoscute, dar nu știu de unde să le iau. *Poate că le știu dinainte*. Mi se face pielea ca de găină și am din nou impresia că sunt într-un film de groază. Îmi ridic ochii către tavan, de parcă ar sta să-mi cadă un pian în cap. Deoarece știu că răul o să vină de undeva. Întotdeauna vine.

Mă îndemn să-i dau o șansă lui Mick, să le dau o șansă fetelor ălora, să dau o șansă zilei de azi și, mai ales, să-mi dau mie însămi o șansă. Așa cum văd eu lucrurile, mi-am pierdut mama, am fost la

un pas de a mă sinucide mâncând, sub ochii întregii țări, mi-a fost găurită locuința ca să pot fi scoasă din ea, am îndurat programe de antrenament, diete și dezamăgirea națiunii și am primit scrisori pline de ură de la persoane complet străine.

E dezgustător faptul că cineva și-a îngădui vreodată să ajungă atât de mare și e dezgustător faptul că tatăl tău n-a vrut să facă nimic în privința asta. Sper să supraviețuiești și să te îndrepți în fața lui Dumnezeu. Sunt pe lumea asta oameni care mor de foame și e păcat că tu mănânci atât de mult, când alții n-au destul.

Așa că vă întreb: ce poate să-mi facă liceul, care să nu-mi fi fost făcut deja?

Jack

Cu un minut înainte de începerea orelor, intrăm în parcare și ocupăm ultimul loc rămas liber în primul șir de mașini. Marcus își scapă telefonul, iar când se ridică din nou, parcă ar fi cu totul alt om. Cât ai clipi, tabla de desen din creierul meu se șterge și trebuie s-o iau de la capăt, punând piesele laolaltă:

Păr vâlvoi + bărbie ascuțită + doi metri și jumătate de picioare ca de girafă = Marcus.

Nici n-am parcat bine Land Rover-ul, că el a coborât deja și strigă după alții. Aș vrea să-i zic: *Așteaptă-mă! Nu mă obliga să ies singur!* Aș vrea să-l apuc de braț și să-l țin strâns, ca să nu-l pierd. În schimb, îl urmăresc cu privirea, fără să clipesc, fiindcă asta l-ar face să dispară. Apoi Marcus se amestecă în mulțime, îndreptându-se către școală laolaltă cu gloata.

În regnul animal există tot felul de nume trăsnite pentru diversele grupuri de viețăți. O turmă de zebre. Un cârd de ciori. Un pâlc de corbi. Și, preferatul meu, un ciopor de oi. Grupul ăsta cum s-ar numi? O groază de elevi? Un coșmar de adolescenți? Doar ca să mă distrez, studiez fețele celor care trec pe lângă mine, căutându-mi fratele. Dar e ca și cum ai încerca să-ți alegi ursul polar preferat dintr-o droaie de urși.

Rămân așezat timp de treizeci de secunde, savurând singurătatea: *30. 29. 28. 27…*

Gata pe ziua de azi, până la întoarcerea acasă. În jumătatea asta de minut, îmi permit să mă gândesc la toate lucrurile pe care n-o să le las să-mi umble prin cap în următoarele opt ore. Cântecul începe mereu la fel.

Am creierul varză…

Libby

Ora a început de douăzeci de minute și nimeni nu se holbează la mine. Profesoara noastră, doamna Belk, vorbește și, până acum, am reușit să țin pasul cu ea. Mick șoptește comentarii haioase doar pentru plăcerea mea, ceea ce face din el ori noul meu bun amic, ori viitorul meu iubit, ori, poate, băiatul cu care o să fac sex până când o să dau jos toate kilogramele rămase în plus.

Ești la fel de binevenită aici ca oricine altcineva. Nimeni nu te recunoaște. Nimănui nu-i pasă. Te descurci, fată! Nu te pripi, dar cred că te descurci.

Dar, în clipa următoare, râd la una dintre glumele lui Mick *și ceva îmi zboară din nas, aterizând pe manualul lui*.

Doamna Belk zice:

— Vă rog să vă potoliți!

Și continuă să vorbească.

Eu îmi lipesc privirea de ea, însă pot să-l văd în continuare pe Mick cu coada ochiului. Nu știu sigur dacă a observat chestia pe care am azvârlit-o spre el și nu îndrăznesc să mă uit. *Te rog să n-o vezi!*

Băiatul continuă să-mi vorbească în șoaptă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum lumea n-ar fi pe cale să se sfârșească, dar eu nu mai vreau decât să închid ochii și să mor. Nu așa voiam să încep, cu stângul. Nu așa mă vedeam când stăteam trează noaptea, întinsă în pat, și îmi închipuiam marea mea revenire în societatea adolescenților.

Poate el o să creadă că e vreo tradiție americană ciudată. Un soi de obicei bizar al nostru, cu care îi întâmpinăm pe străinii veniți în țara noastră.

Îmi petrec restul orei uitându-mă drept în față și concentrându-mă din răsputeri la ce spune doamna Belk.

*

Când se sună de ieșire, cele două fete care îmi păreau cunoscute se întorc și se holbează la mine, moment în care observ că e vorba despre Caroline Lushamp și Kendra Wu, pe care le știu din clasa întâi. După ce am fost salvată din propria casă, ele au fost intervievate și prezentate ca fiind „prietene apropiate ale adolescentei cu probleme". Ultima oară când le-am văzut în persoană, Caroline era o banală copilă de unsprezece ani, care purta în fiecare zi aceeași eșarfă cu Harry Potter, indiferent cât ar fi fost de cald. O mai scoteau în evidență faptul că se mutase în Amos din Washington, DC, pe vremea când era la grădiniță, și că se rușina din pricina picioarelor ei, cu degete foarte lungi și îndoite, ca ale unui papagal. Despre Kendra îmi amintesc că își scria pe blugi texte în stilul lui Percy Jackson și că nu trecea zi în care să nu plângă din orice motiv: băieți, teme, ploaie.

Bineînțeles că acum Caroline are doi metri jumate și e așa de frumoasă, încât ar putea să facă reclamă la șampoane. Poartă o fustă și un sacou strâmt, de parcă ar merge la o școală particulară. Kendra, al cărei zâmbet pare tatuat pe față, e îmbrăcată în negru din cap până în picioare și arată atât de bine, încât ar putea să te întâmpine în restaurantul Applebee din cartierul de lux al orașului.

Caroline îmi zice:

— Te-am mai văzut undeva.

— Aud mereu asta.

Ea se uită lung la mine și știu că încearcă să-și dea seama de unde să mă ia.

— O să te ajut eu. Toată lumea mă confundă cu Jennifer Lawrence, dar nu suntem nici măcar rude.

Sprâncenele lui Caroline sar în sus ca două benzi elastice.

— Știu, nu-i așa? E greu de crezut, dar am intrat pe Ancestry.com și am verificat de două ori.

— Tu ești fata care a rămas blocată în propria casă!

Apoi, către Kendra:

— Pompierii au fost nevoiți să găurească peretele ca s-o scoată, îți aduci aminte? Noi am apărut la știri.

Nu: *Tu ești Libby Strout, fata pe care o cunoaștem din clasa întâi*, ci: *Tu ești fata care a rămas blocată în propria casă și datorită căreia noi am vorbit la televizor*.

Toate astea se petrec sub ochii lui Mick din Copenhaga. Eu spun:

— Iar te gândești la Jennifer Lawrence.

Vocea lui Caroline devine blândă și înțelegătoare.

— Ce mai faci? Am fost tare îngrijorată! Nici nu-mi pot închipui cum te-ai simțit. Doamne, dar ai slăbit foarte mult! Nu-i așa, Kendra?

Tehnic vorbind, Kendra încă zâmbește, însă jumătatea superioară a feței îi e încruntată.

— Foarte mult!

— Arăți foarte drăguț.

Kendra continuă să zâmbească încruntat.

— Îmi place la nebunie cum îți stă părul.

Unul dintre cele mai neplăcute lucruri pe care i le poate spune o fată frumoasă unei grase este: *Arăți foarte drăguț*. Sau: *Îmi place cum îți stă părul*. Îmi dau seama că a pune toate fetele frumoase în aceeași oală e la fel de urât cu a pune toate grasele la un loc și știu că poți fi și grasă, și frumoasă (alo!), dar, din experiența mea, fetele de soiul lui Caroline Lushamp și a Kendrei Wu îți spun asemenea lucruri când, de fapt, gândesc altceva. Sunt complimente făcute din milă și simt cum îmi moare un pic sufletul. Fără niciun cuvânt, Mick din Copenhaga se ridică și părăsește clasa.

Jack

Pentru mine, Caroline Lushamp se apropie cel mai mult de ceea ce înseamnă o iubită. Asta pentru că, pe vremuri, era dulce, un pic tocilară și, mai ales, deșteaptă. Când mi-a picat pentru prima dată cu tronc, avea genul acela de inteligență care nu se dă în spectacol. Spectacolul a început abia mai târziu. Obișnuia să stea deoparte și să absoarbă orice informație, ca un burete. După ce toți ceilalți se culcau, eu și Caroline vorbeam la telefon, iar ea îmi povestea tot ce i se întâmplase în ziua respectivă: ce văzuse, ce gândise. Uneori discutam toată noaptea.

Caroline de azi e înaltă și superbă, dar cel mai mult o scoate în evidență faptul că poate să despartă o mulțime în două. Intimidează al naibii de tare pe oricine, până și pe profesori, în special pentru că acum nu se mai ferește să deschidă gura și *întotdeauna* spune lucrurilor pe nume. Principalul motiv pentru care mai suntem din când în când împreună e trecutul. *Știu că ea trebuie să fie încă pe acolo, pe undeva, chiar dacă nu dă niciun semn*. Noua Caroline și-a făcut apariția fără veste, în clasa a zecea, ceea ce înseamnă că vechea Caroline s-ar putea întoarce în orice clipă. Celălalt motiv este că, în general, îmi vine ușor s-o recunosc.

Cotesc pe holul care ar ocupa ultimul loc în lista preferințelor mele, cel din fața bibliotecii, cel pe care se află dulapul lui Caroline. Când eram în clasa a noua, am lucrat la bibliotecă, iar dacă mă întâlnesc cu vreunul dintre bibliotecari, respectivul îmi dă bună ziua și mă întreabă ce mai fac ai mei, așteptându-se ca eu să-l recunosc.

În timp ce merg, lumea mă salută și ăsta e, la rândul lui, un coșmar. Îmi iau un aer și mai fudul, arunc jumătăți de zâmbet în stânga și în dreapta, rămânând nepăsător, dar probabil că ratez pe cineva, fiindcă aud:

— Nesimțit!

Apele sunt înșelătoare. Și schimbătoare. E primul lucru pe care l-am învățat despre liceu. Acum ești îndrăgit de toți și în clipa următoare devii un paria. Întrebați-l pe Luke Revis, eroul celei mai cunoscute povești cu iz de avertisment de la MVB. Când eram noi într-a noua, Luke era *cel mai tare*, până când au aflat toți că tatăl lui a făcut pușcărie. Acum Luke a intrat și el la închisoare. Nu vrei să știi de ce.

În clipa de față, holul e plin de potențiali Luke. Un puști e vârât cu forța într-un dulap. Altul se împiedică de piciorul întins al cuiva și zboară spre altcineva, care-l îmbrâncește, până când victima ajunge să fie aruncată de la unul la altul, ca o minge de volei umană. Câteva fete vorbesc de rău pe față o colegă și o fac să se îndepărteze cu ochii roșii de plâns. O altă fată trece pe alături cu un uriaș „A“ stacojiu legănându-i-se pe spate și stârnind râsete în urma ei, fiindcă toți pricep poanta, în afară de Hester Prynne[2]. Pentru fiecare persoană care râde pe holul ăsta, alte cinci par îngrozite ori nefericite.

Încerc să-mi imaginez cum ar fi dacă lumea din liceu ar ști despre mine. Cineva ar putea să vină și să-mi fure, la propriu, de sub nas lucrurile ori mașina, pentru ca apoi să se întoarcă și să mă ajute să le caut. Tipul ăla s-ar putea da drept celălalt sau fata aia s-ar putea preface că e ailaltă și ar fi al dracului de amuzant. Toată lumea ar lua parte la glumă, mai puțin eu.

Îmi vine să merg mai departe, până când o să ajung la ușa din față, și pe urmă s-o șterg naibii de aici.

Aud un „Stai, Mass!“ și grăbesc pasul.

— Mass!

Fir-ar să fie! Cară-te, oricine ai fi!

— Mass! Mass! Stai așa, jigodie!

Un tip aleargă pentru a mă prinde din urmă. E cam cât mine de înalt și lat în spate. Are părul castaniu și poartă o bluză oarecare. Îmi arunc ochii înspre ghiozdanul lui, înspre cartea pe care o ține în mână, înspre pantofii lui, orice mi-ar putea da un indiciu despre cine e. Între timp, el deschide discuția.

— Frate, ar trebui să-ți controlezi urechile!

— Scuze! Mă duc să mă întâlnesc cu Caroline.

Dacă o cunoaște, atunci o să meargă.

— Drace!

O cunoaște. Când vine vorba despre Caroline Lushamp, majoritatea oamenilor se împart în două categorii: cei care o iubesc și cei care sunt îngroziți de ea.

— Nu-i de mirare că-ți umblă mintea în altă parte.

Felul în care rostește cuvintele îmi dă de înțeles că el intră în Categoria Îngroziți.

— Mă gândeam doar că ai vrea să mi-o spui în față.

Alt coșmar: momentul în care cineva nu-ți dă suficiente informații de care să te agăți.

— Ce să-ți spun?

— Tu vorbești serios?

Tipul se oprește în mijlocul holului și se face roșu la față.

— E *iubita* mea! Ai noroc că nu te zvânt în bătaie!

Sunt aproape sigur că discut cu Reed Young, dar există o mică posibilitate să fie totuși altcineva. Mă hotărăsc să nu intru în amănunte, încercând în același timp să par cât mai precis cu putință.

— Ai dreptate. Am noroc și cred că nu-l apreciez. Îți rămân dator, omule!

— Da, îmi rămâi.

Aud voci apropiindu-se pe culoar, agresive și gălăgioase, ca ale unei gloate care prăduiește satele. Lumea se dă la o parte din drum și iată că apar doi băieți, mari cât două terenuri de fotbal. Îmi spun:

— Care-i treaba, Mass? Am auzit că te-ai distrat la petrecere.

Și izbucnesc într-un râs isteric. Nu i-oi fi recunoscând eu, însă par să-mi fie prieteni. Unul dintre ei își înfige umărul într-un biet puști care se strecoară pe alături, după care îi spune să aibă grijă pe unde merge.

Mă adresez terenului de fotbal:

— Frate, fii mai respectuos!

Apoi dau din cap înspre Reed. Și îi zic:

— Zău, omule! Ești un bun prieten.

Nu-i tocmai adevărat, dar suntem în aceeași echipă de baseball încă din clasa a noua.

— Mă rog. Tot aș vrea să-ți trag una, dar să nu se mai întâmple.

— Niciodată!

Se uită către bibliotecă. O fată stă în dreptul dulapurilor de vizavi și vorbește la telefon. Băiatul se cutremură.

— N-aș vrea să fiu în locul tău.

Apoi se repede în direcția opusă, urmat de terenurile de fotbal umane. Pe măsură ce mă apropii de fată, îi observ ochii deschiși la culoare, în contrast cu pielea întunecată, și alunița pe care și-o tot desenează lângă sprânceana dreaptă, chiar dacă toată lumea știe că e falsă.

Fugi cât mai poți!

Fata își ridică privirea.

— *Serios?* exclamă ea și, da, e Caroline.

Nu mai așteaptă, ci îmi întoarce spatele și dă să intre în bibliotecă, unde îi văd pe bibliotecari stând în spatele biroului și așteptându-mă să intru, astfel încât să mă poată face de râs.

O apuc repede de braț, o răsucesc și, cu toate că nu vreau, o trag către mine și o sărut până când

rămâne fără aer.

— Asta ar fi trebuit să fac sâmbătă, îi spun când îi dau drumul. Asta ar fi trebuit să fac toată vara.

Slăbiciunea lui Caroline sunt comediile romantice și filmele de dragoste cu vampiri. Ea și-ar dori să trăiască într-o lume în care Făt-Frumos o înșfacă pe fată și o sărută din senin, fiindcă e așa copleșit de dragoste și dorință, încât se prostește de tot. Prin urmare, o mângâi pe față și îi așez părul după ureche, având grijă să nu-i stric coafura, căci altfel o s-o enervez și mai tare. Din nu știu ce motiv, de regulă îmi vine greu să mă uit în ochii oamenilor, prin urmare, mă concentrez asupra buzelor ei.

— Ești superbă!

Ai grijă! Asta îți dorești? Ai mai intrat tu în beleaua asta, amice. Chiar vrei s-o iei de la capăt?

Dar o parte din mine are nevoie de Caroline. Și urăște lucrul ăsta. Simt că iubita se înmoaie. Dacă o cunosc bine, e cel mai grozav cadou pe care i l-aș putea face vreodată: s-o las să fie ea cea care iartă. Nu zâmbește (de la o vreme, Caroline zâmbește foarte rar), însă ochii îi coboară ca o săgeată către podea și rămân ațintiți asupra unui punct invizibil de acolo. Colțurile gurii i se îndreaptă în jos. Stă pe gânduri. Până la urmă, zice:

— Ești oribil, Jack Masselin! Nici nu știu de ce mai stau de vorbă cu tine.

Ceea ce, pe limba lui Caroline, înseamnă „și eu te iubesc“.

— Cum rămâne cu Zach?

— M-am despărțit de el acum două săptămâni.

Și, uite-așa, suntem din nou împreună.

Ea mă ia de mână și pornim pe culoare, iar mie îmi bate inima un pic mai repede și mă simt *în siguranță*. Fără ca măcar să-și dea seama, Caroline o să-mi servească drept ghid. O să-mi spună cine e cine. Suntem Caroline și Jack, Jack și Caroline.

Atâta vreme cât o am lângă mine, *sunt în siguranță*. *Sunt în siguranță. Sunt în siguranță*.

---

[2] Eroina romanului *Litera stacojie* de Nathaniel Hawthorne, silită să poarte pe piept un „A“ stacojiu, ca pedeapsă pentru adulter. (*N.t.*)

Libby

Domnul Dominguez zice că, dacă n-ar preda educația rutieră, ar confisca mașini. Nu pe cele ale oamenilor care n-au bani să-și plătească ratele. Nu, el ar lua înapoi mașinile de la cei care conduc prost, iar apoi, la fel ca Robin Hood, le-ar dărui unui orfelinat ori șoferilor pricepuți, care nu-și pot permite propriile automobile. E greu să-ți dai seama dacă domnul Dominguez vorbește serios, fiindcă n-are pic de simț al umorului și se uită urât la orice. E cel mai sexy bărbat pe care l-am văzut vreodată.

— Multe școli se lipsesc de educația rutieră. Vă trimit să urmați cursurile altundeva…

Felul în care spune *altundeva* face ca locul respectiv să pară întunecat și înfricoșător.

— Dar noi vă educăm aici, pentru că ne pasă.

După care ne arată un film cu caramboluri, adică autoturisme care lovesc din spate semiremorci și se înfig sub ele. La început, un băiat pe nume Travis Kearns râde, dar apoi scoate un ultim „Să fiu al naibii!“ și tace. Zece minute mai târziu, nici măcar Bailey Bishop nu mai zâmbește, iar Monique Benton cere voie să meargă la baie ca să vomite.

După plecarea ei, domnul Dominguez întreabă:

— Altcineva?

De parcă Monique ar fi ieșit din clasă în semn de protest, nu ținându-se de burtă.

— Statisticile spun că veți muri într-un accident de mașină înainte să împliniți douăzeci și unu de ani. Eu sunt aici pentru a mă asigura că n-o să se întâmple așa ceva.

Mi se face pielea ca de găină. Mă simt ca și cum ne-ar pregăti pentru o bătălie, ca și cum el ar fi

Haymitch, iar noi, Katniss. Din fundul încăperii, Bailey exclamă „Sfinte Sisoe!“, echivalentul ei pentru „Fir-aș a dracului!“ Toți par îngrețoșați, cu excepția mea.

Asta pentru că, în timp ce văd capul cuiva rostogolindu-se pe șosea, știu ce rol vreau să joc aici, în clasa asta de la liceul MVB. Eu n-o să fiu o statistică. Mai toată viața am învins statisticile. Eu n-o să fiu unul dintre acei șoferi care sunt zdrobiți sub o remorcă. Eu vreau să fiu fata care poate să facă orice. Vreau să fiu fata care dă probă pentru a deveni o Domnișoară *și intră în echipă*.

Ridic mâna. Domnul Dominguez îmi face semn din cap, moment în care pielea mi se electrizează.

— Cât de curând o să conducem?

— Când o să fiți pregătiți.

Top 8: lucruri pe care le urăsc la cancer

de Jack Masselin

1. Se transmite pe cale ereditară, ceea ce înseamnă că, dacă ai vârsta mea, încă te simți ca și cum ai purta o țintă pe spate.

2. Se transmite pe cale ereditară în familia mea.

3. Felul în care te poate lovi din senin, ca un meteorit.

4. Chimioterapia.

5. Chiar e al naibii de grav. (Cu alte cuvinte, orice ai face, nu zâmbi și nu râde, încercând să înveselești atmosfera.)

6. Trebuie să-l mituiești pe Dumnezeu ori să te târguiești cu El, chiar dacă nu ești sigur că există.

7. Că tatăl tău e diagnosticat când tu ești în clasa a zecea, la doar o săptămână după ce ai aflat că o înșală pe mama ta.

8. Îți vezi mama plângând.

Libby

În drum spre ora a patra, trec pe la biroul lui Heather Alpern. Ea mănâncă felii de mere, stând cu picioarele ei lungi încrucișate și cu mâinile ei lungi așezate ca niște pisici pe brațele scaunului. Înainte să devină antrenoarea Domnișoarelor, a făcut parte din celebra trupă de dans Radio City Music Hall Rockette. E atât de frumoasă, încât nu îndrăznesc să mă uit direct la ea. Cu ochii pironiți în perete, zic:

— Aș vrea un formular pentru Domnișoare, vă rog.

Mă aștept să-mi spună că există o limită de greutate, iar eu sunt cu mult, mult peste ea. Mă aștept să-și azvârle pe spate capul ei frumos și să izbucnească într-un râs isteric, înainte de a-mi arăta ușa. La urma urmei, Domnișoarele sunt de mare anvergură. Pe lângă meciurile de fotbal și baschet, ele fac spectacol la orice mare eveniment din oraș: inaugurări, parade, omagii, concerte.

Dar Heather Alpern scotocește printr-un sertar, de unde scoate un formular.

— Tehnic vorbind, pentru noi sezonul a început astă-vară. Dacă nu pierdem pe nimeni, următoarele probe vor fi abia în ianuarie.

Întreb, cu ochii în pământ:

— Și dacă pierdeți pe cineva?

— Atunci o să organizăm audiții. O să dăm un anunț și o să punem afișe.

Îmi întinde formularul de înscriere.

— Poți să-l completezi și să mi-l aduci înapoi, iar eu o să-l pun la dosar. Ai grijă doar să obții permisiunea părinților.

Apoi îmi oferă un zâmbet superb, încurajator, ca al Mariei din *Sunetul muzicii* și plec de acolo

plutind, de parcă aş fi plină de heliu.

Ţopăi şi plutesc pe holuri precum un balon, având impresia că ascund cel mai mare secret din lume. *S-ar putea să nu ştii asta despre mine, dar ador să dansez.*

Mă uit la chipurile tuturor celor care trec pe lângă mine şi mă întreb ce secrete au ei, când cineva se izbeşte de mine. E un băiat cu capul pătrăţos şi faţa mare, rumenă.

— Bună! îmi zice.

— Bună!

— E adevărat că grasele o sug mai bine?

— Nu ştiu. Nu mi-a supt-o niciodată o grasă.

Oamenii trec pe lângă noi din toate părţile, iar unii dintre ei râd la auzul glumei. Privirea lui devine rece şi iat-o: ura pe care o persoană complet străină o poate simţi pentru tine, chiar dacă nu te cunoaşte, doar pentru că *i se pare* că te ştie ori că detestă ceea ce eşti.

— Cred că eşti dezgustătoare.

Îi răspund:

— Dacă te consolează, şi eu cred acelaşi lucru despre tine.

Mormăie ceva ce are să fie *târfă grasă* şi probabil că asta a spus. Nu contează că sunt virgină. Ar trebui să fi făcut sex de o mie de ori până acum, dacă e să mă iau după toţi băieţii care m-au numit aşa, încă din clasa a cincea.

— Las-o-n pace, Sterling!

Replica vine de la o fată cu picioare până la gât şi cu un păr lung, care i se leagănă pe spate. Bailey Bishop. Dacă Bailey cea de acum seamănă câtuşi de puţin cu Bailey cea de pe vremuri, atunci e sinceră, populară şi îl iubeşte pe Isus. E adorabilă. Toţi o îndrăgesc. Intră într-o încăpere, aşteptându-se ca oamenii s-o placă şi chiar aşa e, căci cum ar putea să nu-ţi placă cineva atât de simpatic?

— Bună, Libby! Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti de mine…

Nu mă ia de braț, dar e ca și cum ar face-o. Vocea ei are același ritm ca pe vremuri, fiecare frază încheindu-se cu o notă înaltă, veselă. Vorbește aproape ca și cum ar cânta.

— Bună, Bailey! Îmi amintesc de tine.

— Mă bucur foarte mult că te-ai întors.

Apoi mă ia brusc în brațe și, accidental, îmi intră în gură o șuviță din părul ei, în al cărui gust se amestecă piersicile și guma de mestecat. E exact gustul pe care ți-ai imagina că poate să-l aibă părul lui Bailey Bishop.

Ne desprindem una de cealaltă, iar ea rămâne pe loc, zâmbind larg, cu ochii mari, cu gropițele strălucind, și toată ființa ei răspândește foarte multă lumină. Cu cinci ani în urmă, Bailey era prietena mea, una adevărată, și nu una inventată. Cinci ani înseamnă mult. Nici pe atunci nu aveam cine știe câte în comun, așa că nu știu sigur ce o să avem în comun acum. Dar îmi spun: *Poartă-te frumos! S-ar putea să fie singura prietenă pe care o să ți-o faci vreodată.*

Ea strigă după o fată care trece prin apropiere, pe urmă îmi zice:

— Vreau s-o cunoști pe Jayvee. Jayvee, ea e Libby.

Jayvee îmi spune:

— Salut! Ce mai faci?

Are părul tuns într-un bob negru, lejer, și poartă un tricou pe care scrie: ADEVĂRATUL MEU IUBIT E FICTIV.

Bailey radiază ca un far.

— Jayvee s-a mutat aici acum doi ani, din Filipine.

Mă aștept să-i spună lui Jayvee că e primul an în care mă întorc la școală după ce am fost blocată în casă, dar ea nu adaugă decât:

— Și Libby e nouă.

Jack

A patra avem chimie avansată, cu Monica Chapman. Profesoară de științele naturii. Soție. Și femeia care s-a culcat cu tata. De regulă, îmi e mai ușor să recunosc profesorii decât elevii din trei motive: sunt mai puțini la număr decât noi; până și cei tineri poartă haine mai bătrânești decât ale noastre; și avem liber să ne holbăm zilnic la ei (ceea ce înseamnă mai mult timp pentru ca eu să învăț semnele lor distinctive).

Însă nimic din toate astea nu mă ajută în cazul lui Chapman. N-am mai făcut niciodată ore cu ea, iar tot ce se leagă de persoana ei e *tânăr* și banal. Ai spera că femeia cu care tatăl tău hotărăște s-o înșele pe mama ta e atât de remarcabilă, încât până și o persoană care nu reține pe nimeni ar recunoaște-o. Dar ea n-are nimic care să iasă în evidență. Ceea ce înseamnă că ar putea fi oriunde.

Îmi aleg un loc în spate, lângă fereastră, iar cineva se așază lângă mine. Există o privire anume pe care oamenii ți-o aruncă atunci când te cunosc și se așteaptă ca tu să-i cunoști la rândul tău, iar acum el mă fixează cu exact acea privire.

— Salut, omule! îmi zice.

— Salut!

La un moment dat, un grup de fete se desparte și una dintre ele se îndreaptă către tabla din fața clasei. Se uită împrejur, la toată lumea, se prezintă, apoi mă vede și chipul îi îngheață, doar pentru o clipă, după care își amintește să zâmbească.

După ce toți se liniștesc, Monica Chapman începe să ne țină un discurs despre diferitele ramuri ale chimiei, dar eu nu mă pot gândi decât la acea ramură pe care n-o menționează. Cea răspunzătoare pentru aventura ei cu tata.

Am aflat prin intermediul lui Dusty. El a văzut mesajul din telefonul tatei. Mobilul stătea pur și simplu la vedere. Tata plecase, iar fratele meu căuta lucruri de colecționat (la fel ca mine, mereu colecționează câte ceva). Mai târziu, Dusty mi-a spus:

— Credeam că pe mama o cheamă Sarah.

— O cheamă Sarah.

— Atunci cine-i Monica?

Așadar, ticălosul nici măcar nu se obosise să-i schimbe numele în telefon. Era acolo, limpede ca lumina zilei: *Monica*. Mai rău, nici măcar nu era telefonul lui de zi cu zi, ci unul pe care probabil că și-l cumpărase doar ca să discute cu ea. A fost nevoie de ceva mai multă strădanie ca să-mi dau seama despre *care* Monica era vorba, dar mă poți crede pe cuvânt, ea este.

În clipa de față, Chapman începe să vorbească despre chimia fizică, așa că ridic mâna.

— Ai vreo întrebare, Jack?

Îmi zic: *Ba bine că nu!* Ar fi un miracol să pot scoate următoarele cuvinte pe gură, fiindcă îmi simt pieptul îndesat în gât.

— De fapt, voiam doar să vă spun ce știu eu despre chimia fizică.

Tipul de lângă mine — pare a fi Damario Raines — dă din cap înspre masa lui, iar câteva fete se întorc ca să vadă ce urmează să spun. Sunt identice una cu cealaltă și mă întreb dacă vor să arate exact la fel sau dacă măcar știu că seamănă ca niște picături de apă. Se așteaptă să zic ceva isteț. Le citesc asta pe fețe. În plus, nimeni altcineva nu știe despre cele întâmplate între Chapman și taică-meu. Nici măcar Marcus n-a aflat, iar eu aș vrea ca lucrurile să rămână așa.

— Spune, Jack!

Vocea lui Chapman pare perfect normală, veselă și grăbită, cu o urmă de accent din Michigan ori, poate, Wisconsin.

— Chimia fizică aplică teoriile din domeniul fizicii în studiul sistemelor chimice și include reacțiile cinetice, chimia suprafețelor, mecanica cuantică moleculară, termodinamica și electrochimia.

Afișez un zâmbet sclipitor, care concurează cu luminile din tavan și cu soarele ce răzbate prin geamuri. O s-o orbesc cu nenorocitul ăsta de zâmbet, astfel încât să nu-l mai poată vedea niciodată pe tata. O fată așezată la două locuri distanță de mine îmi surâde larg, ținându-și bărbia în palme, însă celelalte par nedumerite și un pic dezamăgite. Tipul Ce Pare A Fi Damario exclamă către masa lui:

— Frate!

Și din acest singur cuvânt îmi dau seama ce mult am decepționat.

— De fapt, cred că asta-i preferata mea: electrochimia. E ceva mișto la o bună reacție chimică, n-am dreptate?

Apoi îi fac cu ochiul Monicăi Chapman care, în următoarele douăzeci de secunde, rămâne fără cuvinte.

Imediat ce-și recapătă glasul, ne dă o lucrare neanunțată, ca să ne „evalueze aptitudinile", dar eu cred că o dă ca să-și bată joc de mine, deoarece corectează testele la catedră și zice:

— Jack Masselin. Împarte tu astea.

Hai că-ncepe!

Mă ridic de pe scaun, mă duc în față și iau lucrările de la Chapman. Pe urmă rămân puțin pe loc, încercând să-mi dau seama ce e de făcut. Toată clasa se uită la mine în timp ce eu mă uit la ea. Pe patru dintre puști îi identific fără urmă de îndoială. Pe trei dintre ei sunt destul de sigur că nu-i cunosc și nici n-ar trebui să-i cunosc (dar nu sunt absolut convins). Opt se află în zona gri, mai bine cunoscută sub numele de „zona periculoasă".

Aș putea să încep să umblu încolo și încoace printre bănci, încercând să fac legătura între

numele persoanelor cunoscute și fețe lor. Sunt în stare să înghit toate rahaturile care o să-mi fie aruncate de îndată ce o să fie clar că nu recunosc pe toată lumea. *Nesimțit. Tâmpit*.

Sau aș putea să fac ceea ce fac acum: ridic teancul de hârtii și întreb:

— Cine de aici chiar vrea să știe ce notă a luat?

La urma urmei, lucrarea a fost neanunțată, deci nu e ca și cum vreunul dintre noi s-ar fi pregătit. Ca o măsură suplimentară, răsfoiesc paginile și văd că majoritatea notelor sunt de 6 și 7. Așa cum era de așteptat, nimeni nu ridică mâna.

— Cine ar prefera să profite de ocazie pentru a-i promite doamnei Chapman că o să se descurce mai bine de-acum înainte?

Se ridică aproape toate mâinile. Ele sunt atașate de niște brațe, care la rândul lor sunt atașate de niște trunchiuri, care sunt atașate de niște gâturi, care sunt atașate de niște fețe, care înoată către mine, străine și de nerecunoscut. E ca și cum, *în fiecare zi*, ai lua parte la un bal mascat, în care tu ești singurul fără costum și totuși lumea se așteaptă să-i recunoști pe toți.

— Dacă vă interesează, o să le așez aici.

Trântesc lucrările pe o bancă goală din față și mă așez la locul meu.

*

După ce sună de ieșire, Monica Chapman zice:

— Jack, aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Dar eu ies drept pe ușă, de parcă nici n-aș fi auzit-o, și mă duc direct la secretariat, unde le spun că trebuie să mă mut la altă oră de chimie avansată, chiar dacă acolo predă domnul Vernon, care e fudul de-o ureche și are cel puțin o sută de ani. Secretara începe cu:

— Nu sunt sigur că te pot muta, fiindcă va trebui să-ți reorganizăm o parte din orar…

Preț de câteva secunde, sunt tentat să-i zic s-o lase baltă, că o să rămân unde sunt. Crede-mă, aș fi

mai mult decât fericit s-o chinuiesc pe Monica Chapman un semestru! Dar mă gândesc la faptul că tata și-a pierdut tot părul, la faptul că, după chimioterapie, a rămas subțire ca o foaie de hârtie, la cât de fragil părea, de parcă s-ar fi putut face praf și pulbere sub ochii noștri. Îmi amintesc cum m-am simțit când eram la un pas să-l pierdem. O parte din mine încă îl urăște și poate că o să-l urască mereu, dar până la urmă e tatăl meu și nu vreau să-l detest mai tare decât o fac deja. În plus, mie chiar îmi place chimia, așa că de ce să mi-o stric?

Mă sprijin de birou. Îi arunc secretarei un zâmbet care spune: *Pe ăsta l-am păstrat pentru tine și numai pentru tine*.

— Îmi pare rău că vă supăr și nu vreau să fiu o pacoste, dar, dacă vă ajută, știu că o putem convinge pe doamna Chapman să fie de acord.

Libby

Mă hotărăsc să sar peste prânz. Urmează ora de sport și nu cred că există pe planeta asta vreo fată durdulie, oricât de încrezătoare, pe care să n-o îngrozească sportul.

În mare, ziua de azi ar fi putut să meargă și mai rău. Nimeni nu m-a alungat de pe terenul de joacă. Până acum s-a urlat la mine și s-a râs de mine de doar patru sau cinci ori și am fost privită lung de vreo două sute de ori. Mulți oameni nu mi-au dat atenție și o grămadă dintre ei mă tratează ca pe oricine altcineva. Am întâlnit cel puțin un potențial prieten, poate doi. N-am avut nici măcar un atac de panică.

Dar partea cea mai grea a fost una la care nici nu m-am așteptat: să văd persoane cunoscute, persoane alături de care am copilărit, și să știu că, în timp ce eu stăteam în casă, ei se maturizau, mergeau la școală, își făceau prieteni și își vedeau de viețile lor. Parcă aș fi singura care s-a oprit.

Așa că n-am poftă de mâncare. În schimb, stau în parcare, în fața cantinei, și citesc din cartea mea preferată, *Am locuit întotdeauna în castel*[3], de Shirley Jackson. E despre o fată pe nume Mary Katherine Blackwood. Mai toți cei din familia ei sunt morți, iar ea locuiește împreună cu sora sa, izolată de societate, prinsă în casa ei ca într-o capcană, nu din pricina propriei greutăți, ci din cauza unei fapte îngrozitoare pe care a făcut-o în trecut. Oamenii din sat țes legende în jurul ei și se tem de ea, iar uneori se furișează până aproape de casă, pentru a încerca s-o întrezărească pe fată. Sunt destul de sigură că o înțeleg pe Mary Katherine așa cum nimeni altcineva nu poate s-o înțeleagă.

Citesc timp de câteva minute, după care închid ochii și îmi las capul pe spate. E o zi caldă, senină, și chiar dacă a trecut ceva vreme de când nu mai sunt închisă în casă, nu cred că o să mă satur vreodată de lumina soarelui.

*

Ora de sport e mai rea decât mi-am imaginat.

---

[3] Titlul original, *We Have Always Lived in the Castle*. (*N.t.*)

Jack

Bineînțeles că Seth Powell e cel care spune:

— Am citit despre un joc.

Sau poate că l-a văzut pe net, nu-mi aduc aminte.

— Se numește Călărește Grasa.

Și începe să râdă, de parcă ar fi cel mai al naibii de amuzant lucru pe care l-a auzit vreodată. Râde atât de tare, încât mai are puțin și cade din tribune.

— Te duci la o grasă și te arunci în jurul ei, ca și cum ai încăleca un taur…

Se apleacă, acoperindu-și fața, și dă de trei ori cu piciorul în tribune, de parcă asta o să-l ajute să-și recapete suflul. Când, în sfârșit, își ridică din nou privirea, are lacrimi în ochii mijiți.

— Și te ții cât poți de bine de ea, o strângi până când îi iese sufletul…

Se îndoaie de la mijloc, apoi începe să se legene înainte și înapoi. Eu mă uit la Kam și Kam se uită la mine. Ce idiot!

Seth se ridică, tremurând din tot corpul.

— Și cine… (ultimele cuvinte sunt cel mai greu de rostit)… rezistă mai mult… (abia dacă mai respiră)… ăla câștigă!

Îl întreb:

— Ce câștigă?

— Jocul!

— Da, dar ce câștigă?

— Jocul, frate! Câștigă jocul.

— Dar există vreun premiu?

— Cum adică, premiu?

Dacă vrei să știi adevărul, Seth e cam prost. Oftez de parcă aș purta pe umeri povara lumii, de parcă aș fi nenorocitul de Atlas.

— Dacă te duci la bâlci și tragi la țintă, ți se dă un urs panda de pluș sau vreo altă porcărie de genul ăsta.

— Când aveam opt ani, spune Seth și își dă ochii peste cap către Kam.

Eu îmi trec degetele prin părul afro ca o coamă de leu, făcându-l să pară și mai mare, și mai fioros. Pronunț cuvintele foarte, foarte lent, așa cum vorbește tata cu străinii.

— Așadar, la opt ani, când ai mers să tragi la țintă, ți-au dat ceva când ai câștigat.

Kam ia o înghițitură din sticluța pe care o poartă mereu cu el, dar nu ne oferă și nouă. Pufnește.

— De parcă el ar fi câștigat vreodată!

Seth se uită la mine, dar întinde o mână și îl plesnește pe Kam peste cap. Trebuie să recunosc că are țintă bună. Mă privește printre gene.

— Ce vrei să zici?

— Ce primesc dacă o să câștig partida de călărit?

— Câștigi!

Își ridică brațele, ca și cum ar vrea să spună „ce altceva?“

Discuția ar putea continua așa ore în șir, dar Kam spune:

— E o luptă pierdută, Mass. Las-o baltă!

Acum mă uit la Kam.

— *Tu* ai auzit vreodată de Călărește Grasa?

Se ridică, mai ia o gură din sticluță și, pentru o secundă, am impresia că o să mi-o întindă. Apoi îi pune dopul și o vâră la loc în buzunar.

— Acum am auzit.

Și, dintr-odată, coboară din tribune, e jos și aleargă către o fată, care arată de parcă ar purta un colac umflat pe sub tricou. N-o recunosc, dar, desigur, eu nu recunosc pe nimeni. Cu excepția colacului de sub tricou, din câte știu eu ar putea să fie și maică-mea.

Semnul distinctiv al lui Seth nu-i faptul că e singurul negru cu creastă din școală. Ceea ce-l

scoate în evidență e râsul lui stupid. Pentru că e un idiot, râde întruna și aș putea să recunosc oriunde râsul ăla. Particularitatea lui Kam e faptul că are un păr blond-argintiu care îl face să arate ca un albinos. E singurul dintre cunoscuții mei cu o asemenea culoare a părului.

Habar n-am cine e fata cu colacul și, tot timpul cât urmăresc scena, mă gândesc că amicul meu n-o să meargă până la capăt. Încearcă doar să ne facă să credem asta.

Dar apoi o face. Se înfășoară în jurul fetei ca o bucată de celofan și, la început, crezi că s-ar putea ca ea să se bucure, fiindcă e vorba despre Dave Kaminski, dar cu cât el o strânge mai mult, cu atât fata se supără mai tare, până când dă impresia că o să înceapă să țipe ori să plângă, ori amândouă.

Mă ridic în picioare. Aș vrea să-i spun să înceteze. Seth se holbează cu gura căscată la Dave și la fată, după care începe să-și izbească genunchiul cu pumnul și să exclame:

— Mamă, mamă, mamă!

Apoi izbucnește în râs și spune ceva care mie-mi sună a „se vede că ea vrea“. Și în toată vremea asta eu mă îndemn: *Zi ceva, ticălosule!*

Dar nu zic. Și chiar în momentul în care fata e la un pas de a-și ieși din minți, Kam îi dă drumul. Apoi pornește într-un tur al victoriei în jurul pistei de alergare.

— Cinșpe secunde, spune Seth în șoaptă. La dracu’, e un record mondial!

Libby

Libby Strout e grasă.

După școală, stau încuiată în baie, iar carioca neagră scârțâie pe peretele foarte, foarte urât. Pe podea zace un tampon nefolosit, iar în chiuvetă se află un tub gol de luciu pentru buze, asta deși coșul de gunoi e, la propriu, *chiar acolo*. Un afiș pus pe una dintre cabine anunță că veceul e DEFECT, pentru că cineva a scăpat (îndesat) o carte de matematică în toaletă. Aici miroase, printre altele, a odorizant de cameră și țigări. Știi vorba aia veche, cum că fetele sunt numai lapte și miere? Nu-i tocmai adevărat. Ca să-ți dai seama de asta, tot ce trebuie să faci e să vizitezi baia de la etajul trei al liceului MVB din Amos, Indiana.

Cineva dă cu pumnul în ușă.

Eu ridic o mână și scriu cu litere groase, cât se poate de mari, pentru ca toată lumea să le vadă.

Libby Strout e grasă.

Grasă și urâtă.

N-o să și-o tragă niciodată.

Nimeni n-o s-o iubească vreodată.

Mă văd în oglindă și am fața roșie ca sfecla, cea pe care mama obișnuia s-o numească „leguma plăcută“, deși știa că nu avea nimic plăcut. Mamele procedează întotdeauna așa: fac lucrurile mai plăcute decât sunt.

Libby Strout e așa de grasă, că au trebuit să-i distrugă casa ca s-o scoată afară.

Astea sunt, cuvânt cu cuvânt, lucrurile pe care le-am auzit spuse despre mine la ora de sport, de către Caroline Lushamp și Kendra Wu, în timp ce alte fete stăteau în jurul lor și le ascultau. Și râdeau. Mai adaug un rând sau două, cele mai răutăcioase replici la care mă pot gândi, astfel

încât să nu fiu nevoită să le aud de la altcineva. Le scriu eu, pentru ca să n-o facă ele. Așa, n-au cum să mai spună despre mine niciun lucru pe care să nu-l fi spus eu deja.

Libby Strout e cea mai grasă adolescentă din America.

Libby Strout e o mincinoasă.

Fac un pas înapoi.

Ultimele cuvinte sunt cele mai adevărate dintre toate și, până să dau cu ochii de ele, n-am nimic. Dar ceva din faptul că le văd acolo, ca și cum ar fi fost scrise de altcineva, îmi taie respirația. *Ai mers prea departe, Libbs*, îmi spun.

Da, sunt grasă.

Da, au fost nevoiți să-mi distrugă o parte din casă.

Poate că niciun băiat n-o să mă iubească vreodată ori să mă atingă, nici măcar pe întuneric, nici măcar după o apocalipsă în care toate fetele slabe au fost șterse de pe fața pământului de o epidemie oribilă. Poate că într-o zi o să fiu mai slabă decât sunt acum și o să am un prieten care să mă iubească, dar tot o să rămân o mincinoasă. Întotdeauna o să fiu o mincinoasă.

Pentru că, peste vreo trei minute, o să deschid ușa, o să ies pe hol și să-mi spun că trebuia să mă aștept, știam că așa o să se întâmple, lucrurile n-o să se schimbe niciodată, ei nu contează, liceul nu contează, nimic din toate astea nu contează, important e ce se găsește în interior. Ce se află dincolo de toate astea. Oamenilor le place să-ți spună toate replicile astea. În plus, eu am încetat să mai simt cu multă vreme în urmă.

Numai că și asta e o minciună.

*

După un minut:

Ies din baie și mă ciocnesc de o fată aproape la fel de mare ca mine. Plânge în hohote și primul

meu impuls e să mă dau la o parte din calea ei. Îmi spune:

— Ce făceai acolo? Ai încuiat ușa?

De fapt, îmi urlă.

— Probabil că s-a blocat. Ești OK? îi vorbesc blând și calm, sperând că o să-mi urmeze exemplul.

Ea plânge și sughite tare, așa că îi trebuie câteva secunde:

— Nenorociții!

Cuvântul e rostit ceva mai încet. Nu trebuie să întreb „ce“, doar „cine“. Judecând după dimensiunile ei, îmi pot închipui ce s-a întâmplat.

— Cine? îi spun, deși am impresia că nu cunosc pe nimeni din școală.

— Dave Kaminski și nenorociții lui de prieteni!

Fata se împinge pe lângă mine și merge la chiuvetă, unde se apleacă și își spală fața, udându-și părul cârlionțat în bucle mici, negre. Poartă un tricou cu Nirvana și un colier făcut din bomboane comestibile. Iau un șervet de hârtie și i-l întind.

— Mersi!

Își tamponează fața.

— Dave Kaminski m-a prins și, când i-am zis să-mi dea drumul, n-a vrut.

Acel Dave Kaminski pe care îl știu eu e un costeliv de doisprezece ani, cu păr alb, care, odată, a furat sticla de Johnnie Walker a lui taică-său și a adus-o la școală.

— Unde sunt ei?

— În tribune.

Fata încă sughite, dar nu la fel de rău. Se uită în sus, spre perete, și începe să citească.

— Ce…

Privirea mea o urmează pe a ei.

— Știu, nu-i așa? Privește partea bună a lucrurilor! Cel puțin, numele ăla de pe perete nu-i al tău.

Jack

Kam încă face ture, când din școală ies două fete. Una dintre ele rămâne în urmă, însă cealaltă traversează în pas de marș terenul de fotbal. Își ridică pentru o secundă ochii, iar privirile li se întâlnesc. Apoi se duce direct la Kam.

La început, el n-o vede, ceea ce e un miracol, fiindcă fata asta e enormă. Dar după aceea îmi dau seama că o observă, fiindcă mărește viteza, râzând și îndepărtându-se în fugă. Seth se ridică imediat, ca un câine care urmărește o veveriță. Spune ca pentru sine:

— Ce naiba…

Tocmai când fata se apropie, Kam țâșnește de parcă ar fi luat foc, iar fata aleargă după el. Acum sunt și eu în picioare, pentru că e cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată. Vreau să spun că fata *zboară*, nu alta!

Seth începe să aplaude ca un nebun.

— Mamă!

Țipă la Kam și râde de se învinețește, dând din picioare și tropăind în tribune, dar în tot timpul ăsta eu țin cu fata.

— Fugi! strig eu și, cu toate că nimeni n-o știe, ei îi strig. Fugi! Fugi! Fugi!

Până la urmă, Kam sare gardul și gonește pe stradă, îndepărtându-se de noi. Ca o afurisită de gazelă, fata sare gardul după el și singurul lucru care o împiedică să-l prindă e un camion care trece în viteză chiar în momentul ăla. Ea se oprește în stradă și se uită după Kam, apoi se întoarce mergând, nu alergând, către școală. Traversează terenul de fotbal și, în timp ce trece, privirile ni se întâlnesc iar. Nu-și întoarce capul, doar mă

urmărește din ochi, și, ascultă-mă pe mine, e furioasă, nu glumă!

Cu șase ani în urmă

Libby (10 ani)

Intru pe terenul de joacă, iar Moses Hunt îmi zice:

— Hei, dacă nu e chiar Flabby Stout! Care-i treaba, Fleșcăito?

Îi spun:

— Fleșcăit ești tu.

Cu toate că nu e, dar nici eu nu sunt.

El se uită în lături, la băieții strânși în jurul lui, cei care îi urmăresc cu gura căscată fiecare mișcare, chiar și atunci când nu face altceva decât să scoată zgomote de pârțuri cu subrațul ori să repete înjurăturile învățate de la frații lui. Ochii îi alunecă înapoi către mine și dă să zică ceva, iar eu știu că, orice ar fi, nu vreau să aud, fiindcă nimeni nu poate să spună ceva drăguț când își ține gura de parcă ar fi înghițit o lămâie întreagă, cu sâmburi cu tot.

Moses deschide gura aia făcută pungă și spune:

— Nimeni n-o să te iubească vreodată. Pentru că ești grasă.

Mă uit în jos, la picioarele și la burta mea. Întind brațele. Dacă oi fi grasă, atunci asta-i o noutate pentru mine. Plinuță, poate. Un pic durdulie. Dar așa am fost dintotdeauna. Îi studiez cu atenție pe Moses, pe ceilalți băieți și pe fetele de lângă leagăne. Din punctul meu de vedere, nu par cu mult mai grasă decât oricare dintre ei.

— Nu cred că sunt.

— Ei bine, atunci nu ești doar grasă, mai ești și proastă pe deasupra!

Băieții se tăvălesc pe jos de râs. Fața lui Moses se strânge ca un pumn, iar gura i se cască atât de larg, încât lasă impresia că porumbeii din Amos și-ar putea face cuib acolo.

— *Du-te acasă, Flabby Stout! Când ieși tu, nici soarele nu mai poate să strălucească…*

Fredonează pe melodia unui cântec de leagăn.

— *Ești așa de mare, că acoperi luna. Du-te acasă, Flabby, du-te-n camera ta…*

Îmi zic: *Tu ești ăla prost*. Și trec pe lângă el. Mă îndrept către leagăne, unde o văd pe Bailey Bishop, alături de o sută alte fete. Moses mi se bagă în față.

— *Du-te acasă, Flabby Stout…*

O iau pe partea cealaltă, însă el îmi blochează din nou drumul. Așa că pornesc înspre aparatele de joacă, unde pot sta liniștită, dar Moses îmi zice:

— Nu pot să te las. S-ar putea să le strici.

— N-o să le stric. M-am mai urcat pe ele.

— Dar e posibil. Corpul tău fleșcăit probabil că le-a crăpat fundația. Data viitoare când o să te sui pe ele, pun pariu că o să se dărâme toate. Poate că și locul de joacă o să se prăbușească. Probabil că-l crăpi chiar acum, doar stând aici. Probabil că ai omorât-o pe maică-ta așezându-te pe ea.

Băieții se prefac că mor, iar și iar. Unul dintre ei se rostogolește pe pământ, râzând în hohote. Sunt mai scundă decât Moses, dar mă uit drept în ochii lui negri, lipsiți de suflet. Nu mă pot gândi decât că, *pentru prima dată în viața mea, știu cum e să mă urască cineva*. Îi pot vedea ura din privire, ca și cum i-ar fi înfiptă în pupile.

Îmi petrec restul pauzei stând lângă peretele de la marginea locului de joacă și întrebându-mă ce i-am făcut eu lui Moses Hunt ca să mă urască atât de tare și știind că, indiferent despre ce ar fi vorba, nu mai există cale de întoarcere. Stomacul meu e cel care-mi spune: *El n-o să te placă niciodată, orice ai face, oricât de slabă ai fi, oricât de frumos ai încerca să te porți cu el*. E o senzație înspăimântătoare. E sentimentul că ceva se întoarce. Că ai ajuns la un colț, cotești și vezi că strada din față e întunecată, pustie sau plină de

câini sălbatici, dar n-o mai poți lua înapoi, doar înainte, drept prin mijlocul haitei.

Aud un țipăt, iar prietena mea Bailey Bishop sare în zbor din leagăn, cu picioarele întinse spre pământ, cu părul fluturându-i spre cer, auriu ca răsăritul.

Îi fac semn cu mâna, dar nu mă vede. Oare nu observă că lipsesc? Îi fac iar cu mâna, însă e prea ocupată să alerge. Îmi zic: *Dacă aș fi Bailey Bishop, și eu aș alerga*. Ea are picioarele lungi cât niște stâlpi de iluminat. *Dacă aș fi Bailey Bishop, nici eu nu m-aș uita după mine, să văd unde m-am dus. Doar aș alerga, și aș alerga, și aș alerga*.

Acum

Libby

Pe fată o cheamă Iris Engelbrecht. Iată ce am aflat în ultimele cinci minute: e plinuță încă de când s-a născut, „mulțumită“ dublului ghinion de a avea hipotiroidism și ceva numit sindromul Cushing. Părinții ei au divorțat, are două surori mai mari și toți cei din familie sunt supraponderali.

— Trebuie să-i spui directorului!

Iris scutură din cap.

— Nu!

Ne-am întors în clădirea școlii, doar noi două. Încerc s-o conduc înspre holul principal, unde se află biroul directorului, dar Iris trage de timp.

— Merg cu tine!

— Nu vreau să înrăutățesc situația.

— Situația se înrăutățește pentru că Dave Kaminski crede că are dreptul să se poarte așa cu tine.

— Eu nu sunt cum ești tu.

Vrea să spună: *Eu nu sunt curajoasă ca tine.*

— Atunci o să mă duc doar eu.

Mă îndepărtez.

— Nu te duce!

Iris mă prinde din urmă.

— Adică, mersi că l-ai fugărit, dar vreau să se termine cu toată povestea asta și, dacă-l părăsc, n-o să se termine. O să se întâmple exact opusul. Povestea o să se umfle, iar eu va trebui să mă uit la ea tot timpul și nu vreau asta. E prima zi de școală.

Și, din nou, aud ceea ce nu-mi spune: *Nu vreau ca treaba asta să mă urmărească tot anul, chiar dacă aș avea tot dreptul să-i scot dinții.*

*

Mă întâlnesc în parc cu consiliera mea, Rachel Mendes. Timp de doi din ultimii trei ani, ne-am

văzut în fiecare zi. Pe vremea când eram internată în spital, ea a fost prima persoană, în afară de tata, care mi-a vorbit ca unei fete obișnuite. Mai târziu, mi-a devenit profesoară și însoțitoare, stând cu mine cât timp tata era la muncă. Acum e cea mai bună prietenă a mea și ne întâlnim aici o dată pe săptămână.

Mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Băieți. Idioți. Oameni.

Cândva, exista o grădină zoologică în mijlocul parcului, dar a fost închisă în 1986, după ce ursul a încercat să-i mănânce brațul unui bărbat. N-a mai rămas din fostul zoo decât banca asta lată din piatră, care pe atunci făcea parte din habitatul ursului. Stăm pe ea și ne uităm înspre terenul de golf, iar eu clocotesc așa de tare, încât mă tem că o să-mi explodeze creștetul capului.

— Un băiat a făcut o chestie răutăcioasă, iar persoana afectată nu vrea să spună deschis ce s-a întâmplat.

— Persoana respectivă e în pericol?

— Nu. Băiatului probabil că i s-a părut ceva inofensiv, totuși n-ar fi trebuit să facă ce-a făcut și n-ar trebui să scape nepedepsit.

— Nu putem purta luptele altora, indiferent cât de mult ne-am dori s-o facem.

Dar îi putem fugări pe stradă pe nenorociții care-i terorizează. Mă gândesc cât de simplă era viața când nu puteam ieși din casă. Toată ziua era plină doar cu reluări ale serialului *Supernatural*, citit, citit și iar citit, și spionat băieții din vecini, de la fereastră.

— Cum e cu anxietatea?

— Sunt furioasă, dar respir.

— Cum e cu mâncatul?

— N-am mâncat din cauza stresului, dar ziua nu s-a terminat încă.

Și-mi mai rămâne un întreg an școlar de trăit. Cu toate că mi-am petrecut aproape trei ani

mâncând sănătos și plicticos fără întrerupere, Rachel și doctorii mei se tem că, de la atâtea privațiuni, până la urmă, o să intru în cine știe ce criză nebună de îndopat fără sfârșit. Ce nu înțeleg ei e că n-a fost vorba despre mâncare. Mâncarea n-a fost niciodată Motivul. Cel puțin, nu în mod direct.

— Uite care-i partea cea mai rea, spun eu. Tu știi cât de departe am ajuns și eu știu cât de departe am ajuns, însă toți ceilalți văd doar cât de mare sunt acum sau cum arătam cu ani în urmă, nu cine sunt în clipa de față.

— O să le-o dovedești tu. Dacă cineva poate, tu ești aceea.

Dintr-odată, simt că nu mai pot sta pe bancă. Mi se mai întâmplă uneori. După atâtea luni de imobilizare, încă mă copleșește nevoia de a-mi mișca trupul. Zic:

— Hai să facem piruete!

Și asta ador la Rachel. Pur și simplu, se ridică și începe să facă piruete, fără nicio întrebare, fără să se teamă de ce ar putea gândi ceilalți.

Ajunul Crăciunului. Am patru ani. Bunica ne dă mie și mamei două uriașe fuste asortate, în culorile Crăciunului: una verde și una roșie. Sunt urâte, dar se învârtesc, așa că le purtăm până de Anul Nou, rotindu-ne întruna. Multă vreme după ce fusta mi-a rămas mică, am continuat să facem piruete cu ocazia aniversărilor, de Ziua Mamei și oricând se întâmpla ceva ce merita sărbătorit.

Rachel și cu mine ne rotim până când amețim, după care cădem înapoi pe bancă. Eu îmi verific pe furiș pulsul, fără ca ea să mă vadă, fiindcă există un fel bun și un fel rău de a ți se tăia respirația. Aștept până când simt că pulsul redevine regulat, până când știu că sunt în siguranță, apoi întreb:

— Știi ce s-a întâmplat cu ursul? Cel care era aici?

Nu-l pot învinovăți pentru că a încercat să smulgă brațul cuiva. Vreau să zic că omul acela și-

a băgat mâna în cușca lui, iar cușca respectivă era tot ce avea ursul pe lume.

— Cei de la știri spuneau că a fost trimis în Cincinnati, pentru socializare.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat de fapt?

— Eu cred că l-au împușcat.

Jack

De pe peretele de deasupra mea, din mijlocul unei rame uriașe, stră-stră-ceva-bunicul se zgâiește la mine cu un aer sever și o privire furioasă. Poveștile îl descriu ca fiind un om neprihănit, care trăia pentru a face jucării. Dacă ar fi să le dai crezare, el era un generos Moș Crăciun al Indianei. Dar, judecând după poza asta, pare un afurisit bătrân al naibii de înfricoșător.

Mă fixează cu ochii ăia turbați, în timp ce-i las un mesaj vocal lui Kam: *Stau aici, în vechiul magazin de jucării Masselin, urându-ți drum bun spre casă. Să-mi spui dacă ai nevoie de bani ca să-ți iei un bilet de avion pentru întoarcere.*

Închid, apoi îi zic stră-stră-ceva-bunicului:

— Să nu judeci un om decât după ce ai mers o milă în pantofii lui.

Mă aflu în biroul administrativ al magazinului, unde răspund la e-mailuri, verific inventarul și plătesc facturi, treburi pe care aș putea să le fac și-n somn. Magazinul de jucării Masselin e în familia noastră de cinci generații. A supraviețuit Marii Crize, revoltelor rasiale, exploziei din 1968, recesiunii, și probabil că o să rămână aici multă vreme după moartea tatei și a mea, multă vreme după următoarea eră glaciară, când singurii supraviețuitori o să fie gândacii. De când s-a născut, lumea se așteaptă ca Marcus cel conștiincios și demn de încredere să preia ștafeta de la tata. Asta pentru că, din nu știu ce motiv, toți se așteaptă la Lucruri Mărețe din partea lui Jack. Dar eu știu ceva ce ei n-au aflat. *Într-o bună zi, aici o să fie locul meu, trăind în orașul ăsta, conducând magazinul ăsta, căsătorindu-mă, făcând copii, vorbind tare cu străinii și înșelându-*

mi nevasta. Căci pentru ce altceva aș putea fi înzestrat?

Telefonul zbârnâie și văd că e Kam, dar până să răspund, pe ușă intră un bărbat (brunet, păr cârlionțat, sprâncene negre, piele deschisă la culoare, bluză cu însemnele magazinului Masselin).

Tata își drege vocea. Chimioterapia i-a afectat auzul la o ureche și l-a lăsat cu nevoia permanentă de a-și drege glasul. Mă întreabă:

— De ce ai renunțat la cursul de chimie avansată?

De unde dracu' știe? S-a întâmplat doar acum două ore!

— N-am renunțat.

Să-ți zic eu de unde știe! Probabil că i-a șoptit Monica Chapman la ureche, în timp ce o făceau în mașina lui.

Și, înainte să apuc să le opresc, prin minte încep să-mi umble tot felul de imagini primitive, cu bucăți de trupuri goale, unele aparținându-i tatei. El apucă un scaun și se așază, însă eu îmi feresc privirea, fiindcă nu reușesc să-mi scot imaginile din cap.

— Eu am auzit altceva.

În timp ce i-o trăgeam Monicăi Chapman prin tot laboratorul de chimie. În timp ce i-o puneam lângă dulapul tău, pe masa pe care iei prânzul, pe catedrele tuturor profesorilor pe care o să-i ai vreodată.

Răspund, poate puțin prea tare:

— M-am mutat în clasa cealaltă, atât.

— Ce problemă aveai cu clasa în care erai?

Poftim! Adică, probabil glumește, nu-i așa? Fiindcă e imposibil ca el chiar *să mă întrebe în continuare despre chestia asta!*

N-am cum să evit subiectul. Trebuie să mă uit în ochii lui, lucru care mă jenează mai mult decât discuția în sine.

— Hai să spunem doar că am o problemă cu profesoara.

Umerii tatei devin țepeni, și își dă seama că știu, și atmosfera e al naibii de stânjenitoare. Brusc, mă doare-n cot de e-mailuri sau de inventar. Nu mai vreau decât să plec, fiindcă *de ce i-ar spune lui ceva Monica Chapman, dacă nu s-ar culca în continuare cu el?*

*

Un puști slăbănog, cu urechi clăpăuge, stă la masa din bucătărie și bea lapte într-unul dintre paharele de whisky pe care părinții mei le țin pe bar. Cu toate că e doar un copil, felul în care stă așezat mă duce cu gândul la un moșneag care a prins vremuri mai blânde și zile mai bune. Geanta lui se află pe masă.

Iau un pahar, îmi torn suc și zic:

— Locul ăsta e ocupat?

El îmi împinge scaunul cu piciorul și mă așez. Îi întind paharul meu, iar el îl ciocnește cu al lui, după care bem în tăcere. Aud ticăitul pendulei de pe hol. Suntem primii ajunși acasă.

În cele din urmă, Dusty mă întreabă:

— De ce sunt oamenii așa de mizerabili?

La început mi se pare că știe despre discuția mea cu tata ori despre mine, despre ce fel de persoană sunt la școală, dar apoi ochii mi se îndreaptă către geantă, pe care e mâzgălit cu marker negru unul dintre cele mai urâte cuvinte din limba engleză. Cureaua a fost tăiată în două.

Îmi întorc privirea către fratele meu mai mic.

— Oamenii sunt mizerabili din multe motive. Unii sunt pur și simplu mizerabili. Alții au fost tratați mizerabil și, cu toate că nu-și dau seama, iau educația asta mizerabilă, ies în lume și se poartă la fel cu cei din jur. Uneori, oamenii sunt mizerabili pentru că le e frică. Alteori, aleg să se poarte mizerabil înainte ca alții să se poată purta

mizerabil cu ei. Deci e un fel de mizerie în legitimă apărare.

Despre asta știu eu destule.

— Cine se poartă mizerabil cu tine?

Dusty ridică o mână și scutură din cap, ceea ce-mi dă de înțeles că n-o să intrăm în detalii.

— De ce ar face frica pe cineva să se poarte mizerabil?

— Poate cuiva nu-i place de propria persoană, dar apare un alt puști care știe exact cine e și pare de-a dreptul neînfricat.

Îmi arunc ochii către geantă.

— Ei bine, asta poate fi intimidant și, cu toate că n-ar trebui, îl poate face pe primul puști să se simtă și mai rău în pielea lui.

— Chiar dacă celălalt puști nu încearcă să facă pe nimeni să se simtă mai rău și e doar el însuși?

— Exact.

— Asta-i mizerabil!

— Pot să ajut cu ceva?

— Doar să nu fii mizerabil.

— Nu pot să-ți promit decât că niciodată n-o să fiu mizerabil cu tine, frățioare.

Bem ca doi vechi camarazi și, după ceva vreme, îi zic:

— Știi, pun pariu că aș putea să-ți repar geanta aia. Sau chiar să-ți fac una nouă. Una care să fie indestructibilă.

El ridică din umeri.

— Mai bine mă lipsesc.

Iar felul în care o spune mă face să vreau să-i cumpăr toate nenorocitele de genți din lume, ba încă să încep să port și eu una, din solidaritate.

— Atunci ce-ar fi dacă ți-aș face altceva? Ce ți-ai dorit tu dintotdeauna? Cerul e limita! Ce-ți poftește inima!

— Un robot din piese de Lego.

— Unul care să-ți facă temele?

Dusty scutură din cap.

— Neah, de alea mă ocup eu.

Mă las pe spătarul scaunului și îmi masez falca, prefăcându-mă adâncit în gânduri.

— OK, probabil că vrei unul care să-ți facă treburile prin casă.

— Îh-îh!

— Atunci poate o dronă?

— Vreau unul care să se poată împrieteni cu mine.

Parcă aș fi încasat un șut în stomac. Sunt cât pe ce să-mi pierd cumpătul chiar acolo, în schimb dau din cap, îmi masez falca și golesc paharul.

— Consideră că s-a făcut!

Libby

După cină, tata și cu mine stăm pe canapea, iar eu îi arăt cel mai recent videoclip al Domnișoarelor, filmat cu două săptămâni în urmă, la un festival din Indianapolis. Paietele sclipesc, luminile stadionului te orbesc, mulțimea aclamă. *Atâta culoare! Atâta viață!* Nu știu sigur dacă mai există cineva pe pământ care să aprecieze lucrurile astea la fel de mult ca mine. Tata mă întreabă:

— Ești sigură?

— Nu. Și totuși o să dau probă. Nu mă poți proteja de orice. Dacă o s-o iau peste bot, o s-o iau peste bot, dar măcar am încercat.

Îi întind formularul, pe care îl răsfoiește. Ia stiloul de pe măsuța pentru cafea și semnează. În timp ce mi-l dă înapoi, spune:

— Știi, să văd că ieși din nou în lume... e mai greu decât am crezut.

Jack

Mă aflu la subsol, care arată ca atelierul lui Moș Crăciun, dar într-o versiune distorsionată, unde sunt împrăștiate mașinuțe, basculante, figurine Cap de Cartof, walkie-talkie-uri și tot felul de chestii de la Fisher-Price. Jucării abandonate, dar și alte chestii: piese auto, piese de motocicletă, motoare, fragmente din mașini de tuns iarba și electrocasnice. Orice aș putea transforma în altceva. Unele proiecte sunt terminate, însă majoritatea sunt în lucru, cu interioarele scoase, cu bucăți risipite prin tot locul. Aici demontez diverse lucruri, după care le reconstruiesc în feluri noi și uluitoare. Așa cum mi-aș dori să pot face cu mine însumi.

Telefonul zbârnâie și văd că e Kam.

— Frate, am alergat tocmai până în Centerville!

Izbucnesc într-un râs curajos și bărbătesc:

— Te-a speriat fata aia rea?

— Taci din gură! Era al dracului de rapidă!

— Ai pățit ceva? Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat? spun și imit tonul mamei lui Kam atunci când i se adresează surorii lui mai mici, cea care mereu plânge și trântește uși.

— Asta e, omule! Inelul de aur!

— Ce?

— Ea. Ea e premiul. Sau, cel puțin, scopul. Cine poate să se țină de ea câștigă.

— Ce câștigă?

Dar știu deja ce o să-mi spună.

— Călărește Grasa.

Pereții atelierului încep să se strângă în jurul meu.

— Mass?

— Poate că nu mă omor după jocul ăsta.

— Cum adică, nu te omori după el?

Adică nu vreau să port discuția asta fiindcă nu-mi place încotro se îndreaptă.

— Pur și simplu, mi se pare cam jalnic. Vreau să zic, frate, a fost ideea lui *Seth*!

Când ai îndoieli, întotdeauna, întotdeauna sacrifică-l pe Seth.

— N-a fost ideea lui. El ne-a spus despre joc. E cu totul altă mâncare de pește. În plus, e al naibii de distractiv. Ce-i cu tine? Tipa a fost cât pe ce să mă calce în picioare.

— Seth e un nătărău.

Continui să-l sacrific pe Seth, în timp ce mă gândesc la o cale de a opri toată chestia asta, înainte să se termine cu umilirea tuturor fetelor mai plinuțe din școală. Ele nu merită așa ceva. Fata care a sărit gardul ăla ca o gazelă și l-a fugărit pe Kam de-a lungul străzii nu merită așa ceva. Spun:

— Ea nu merită așa ceva.

— Doamne, jigodie nebună ce ești! Parcă ai vrea s-o inviți la bal. Să vă comand de acum limuzina?

— Zic doar că ne-am putea petrece mai cu folos clasa a douăsprezecea. Tu le-ai *văzut* pe tipele alea noi?

Când ai îndoieli, adu vorba despre fete.

— De când ai devenit așa de fraier?

Tac. Inima îmi bubuie ca o tobă. *Spune ceva, ticălosule!*

— O să facem asta, cu sau fără tine, Mass!

Până la urmă, răspund:

— Mă rog. N-aveți decât să faceți ce vreți!

— Mersi tare mult, așa o să facem. Atâta vreme cât avem aprobarea ta…

— Măgarule!

— Nesimțitule!

Numele cu care ne alintăm unul pe altul. Relația noastră pare ceva mai solidă, dar restul lumii se

cutremură, de parcă ar fi clădită pe un fir înalt, aflat la kilometri întregi deasupra pământului.

Ce am de pierdut dacă le zic prietenilor mei să se ducă dracului învârtindu-se

de Jack Masselin

1. Pe Kam și Seth. N-or fi ei cei mai buni prieteni din lume, dar sunt singurii pe care am încredere că-i pot recunoaște aproape întotdeauna. Poate pentru că-i cunosc de mai multă vreme decât pe oricine altcineva sau poate pentru că semnele lor distinctive sunt foarte ușor de recunoscut într-o mulțime. Indiferent care ar fi motivul, ei ies în evidență. Probabil că tocmai ăsta e și motivul pentru care m-am împrietenit cu ei. Imaginează-ți cum ar fi să te muți într-un oraș în care nu cunoști decât doi oameni și în care *doar pe ei o să-i cunoști vreodată*, indiferent câți alții vei mai întâlni.

2. Lumea pe care mi-am construit-o cu grijă între pereții liceului Martin Van Buren. N-am ajuns să fiu Jack Masselin scoțându-i pe oameni din sărite. Și cu toate că nu-l simpatizez întotdeauna pe Jack Masselin, am nevoie de el. În lipsa lui, aș fi doar un puști aiurea, cu o familie aiurea și un viitor îndoielnic. Iar dacă știu ceva despre viața de licean, atunci știu asta: dă-le celorlalți un pretext și ei o să te azvârle lupilor. (Luke Revis, la tine mă uit!)

Deci, da.

3. Pe mine. Aș prefera să nu mă pierd pe mine însumi.

Libby

Stau întinsă pe pat. Nu e același în care îmi petreceam douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, pe vremea când nu puteam ieși din casă, ci unul nou, pe care l-am cumpărat după ce am mai slăbit. Îmi scot căștile și caut melodia *All Right Now*. O știu din episodul al șaselea al primului sezon din *Supernatural*. Apare chiar la sfârșit, când Dean îi spune lui Sam că și-ar dori să aibă o viață normală.

De când mă știu, mi-am dorit o viață normală. Asta am încercat să-mi creez în minte, din patul în care zăceam. Când Dean de peste drum a învățat să se dea cu skateboard-ul, am învățat alături de el și ne-am luat la întrecere ore întregi. Când Dean și Sam jucau baseball în curte, jucam și eu laolaltă cu ei, iar când au construit pe alee un tun care trăgea cu cartofi, i-am ajutat să-l vopsească și să arunce cartofi pe acoperiș. Stăteam toți patru în căsuța lor din copac și ori de câte ori Castiel era lăsat în urmă de frații lui mai mari, eu îl scoteam la o înghețată și îi spuneam povești. După aceea, mă întorceam acasă și luam cina la masa din sufragerie, împreună cu tata și cu mama, fiindcă, desigur, totul era imaginar, ceea ce însemna că puteam să fac viața să arate oricum voiam. Așa cum puteam să mă fac pe mine să arăt oricum voiam, inclusiv ca o fată cu dimensiuni obișnuite.

Dau cântecul atât de tare, încât să-l simt în mine, scurgându-mi-se precum sângele prin vene. Oricât de rău m-aș fi înfuriat azi, nu-mi amintesc să mă fi apucat neliniștea. N-au existat palpitații, nici transpirații nervoase. Cantina nu s-a învârtit cu mine. Nu mi-am simțit capul strâns de două mâini

enorme. Plămânii au respirat normal, egal, fără niciun ajutor.

Formularul pentru Domnișoare e lângă mine. Sub întrebarea *Ce trăsătură sau calitate ai cu care să contribui la echipa noastră și pe care s-ar putea să n-o găsim la alte candidate?* am scris: *Sunt mare, atrag privirile și pot să dansez ca vântul*. Nicăieri în formular nu mi se cere greutatea.

Îl urmăresc pe George cum atacă plapuma și îmi spun: *Da. Acum totul e bine. Asta sunt eu. Nimic n-o să mai fie ca înainte, dar mă obișnuiesc. Poate că, până la urmă, o să-mi capăt viața aia normală*.

Jack

Stau de multă vreme în fața calculatorului meu, încercând să-mi dau seama ce să scriu. Sunt în stare să prostesc lumea cu eseurile pentru școală, dar nu mă pricep la scris. Chestie care n-a fost mare brânză, până exact în clipa de față.

Uite care-i treaba! Cu toate defectele lor, părinții mei sunt oameni de treabă. OK, mai mult mama decât tata. Ne-au învățat, pe mine și pe frații mei, să fim la rândul nostru oameni de treabă și chiar dacă, poate, nu ne comportăm întotdeauna ca atare, pornirile bune sunt totuși în noi, în mine. Îndeajuns încât, cel puțin, să nu vreau ca o fată nevinovată să fie făcută de rușine și umilită din cauza tântălăilor mei de prieteni.

Și dacă o să facă ceva mai rău decât o cere jocul?

Dacă o să încerce s-o sărute?

Dacă o să încerce s-o pipăie?

Prin minte mi se perindă cele mai rele scenarii posibile și toate sfârșesc cu imaginea fetei ăleia plângând în hohote.

Îmi las capul pe birou. În clipa asta și mie-mi vine să plâng în hohote.

Până la urmă, îmi zic ceva de genul:

La naiba cu chestia asta!

Ridic capul, apoi mă apuc pur și simplu de scris.

Nu sunt un mizerabil, dar sunt pe cale să fac un lucru mizerabil. Iar tu o să mă urăști și alții o să mă urască, însă eu tot o s-o fac, pentru a ne apăra, atât pe mine, cât și pe tine …

A doua zi

Libby

Iris Engelbrecht se hotărăște să mi se alăture la cantină. Din nu știu ce motiv (poate din cauza dimensiunilor noastre puse la un loc) merge cu cinci pași în urma mea.

— Mai ești acolo, în spate, Iris?

— Sunt aici.

E în stare să facă până și cuvintele astea două să pară jalnice și înfrânte. În liceul Martin Van Buren, ea joacă rolul lui Aiurel. Și vorbește *mult* despre greutate. Eu cu siguranță nu sunt interesată să devin Purtătoarea Oficială de Cuvânt a Graselor, adică exact ce crede Iris că sunt, în afară de Grasa Șmecheră și Tupeistă. E un rol de zece ori mai rău decât cel de Grăsană Obraznică ori de Prietenă Grasă. Un asemenea rol vine însoțit de multe așteptări și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă simt răspunzătoare pentru alții, să-i ajut să facă față liceului.

Tocmai mă îndrept către masa de lângă fereastră, unde Bailey Bishop stă cu Jayvee De Castro, când îl zăresc pe Dave Kaminski, cu părul lui alb acoperit de un fes negru. Iris mă trage de mânecă.

— Vreau să plec de-aici!

Mă întorc și pornesc în direcția opusă, cu biata Iris ciocnindu-se de alții în urma mea. Dar dau nas în nas chiar cu un prieten al lui Dave Kaminski, unul dintre tipii din tribune. E înalt, costeliv, cu mâini și picioare lungi, pielea arămie și un păr castaniu-închis, care explodează în toate direcțiile, ca soarele.

Nu apuc să mă dau la o parte din drumul lui, că îmi zice:

— Îmi pare rău!

E ceva grav și tulbure în ochii lui, de parcă tocmai și-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

— Nu. Mie-mi pare rău.

Și fac un pas în lateral, astfel încât să-l pot ocoli. Dar el pășește la rândul lui în aceeași parte. Așa că trec în partea opusă, iar el face la fel, și mă gândesc cât de ridicoli trebuie să arătăm, când îl aud pe Dave Kaminski strigând de undeva din spatele umărului meu drept:

— FIR-AR SĂ FIE, HAI CĂ-NCEPE!

Pentru o clipă, am impresia că băiatul o să leșine drept în fața mea. Mai spune o dată:

— Îmi pare rău!

După care se aruncă asupra mea și mă strânge în brațe de parcă viața lui ar depinde de asta. Sunt așa de surprinsă, încât nici nu mă pot mișca. În schimb, gândurile mi-o iau razna și se întorc în timp, la o vacanță în care am mers cu familia când aveam nouă ani. Eu, mama, tata, verișorii și mătușile mele ne aflam pe o plajă din Carolina de Nord. Era o zi foarte caldă și toți înotam. Eu purtam un costum de baie în carouri roz cu galben, care-mi plăcea la nebunie. Călcam apa acolo unde era mai puțin adâncă, când o meduză s-a prins de piciorul meu. Vreau să spun că monstrul ăla mic n-a mai vrut cu niciun chip să-mi dea drumul, așa că au fost nevoiți să mă scoată pe brațe până la mal și *să-l smulgă* de pe mine, în timp ce eu credeam că o să mor.

Ei bine, monstrul ăsta mic se ține la fel de bine și, la început, nu sunt în stare să fac altceva decât să rămân pe loc. Parcă întreaga lume se golește și rămâne nemișcată, iar eu, la fel. Totul pur și simplu

î
n
c
e
t
i

n
e
ș
t
e.

Și se oprește.

Pur și simplu, se oprește.

Pentru prima dată după foarte, foarte multă vreme, intru în panică. Pieptul mi se strânge. Respirația îmi devine prea rapidă. Palmele mi se umezesc. Ceafa mi se încinge.

Apoi ceva mă readuce cu picioarele pe pământ. Poate că sunt strigătele, aplauzele și huiduielile. Sau mugetele? Orice ar fi, brusc mă aflu din nou în cantina școlii, cu un băiat înfășurat în jurul meu ca un pulover, ținându-mă strâns în brațe.

— Nu!

Îmi recunosc propria voce, însă îmi pare îndepărtată, de parcă m-aș afla în celălalt capăt al clădirii, lângă bibliotecă.

E clar că am intrat într-un soi de joc oribil. Îmbrățișează Grasa ori Lipește-te cu Arici de Grasă. E mai rău decât să fiu gonită de pe terenul de joacă și, dintr-odată, mă înfurii așa de tare, încât încep să tremur. Tot trupul mi se înfierbântă, lucru pe care sunt sigură că el îl observă, având în vedere că e la fel de bine prins de corpul meu precum sunt propriile-mi mâini și picioare.

Îmi zic: *N-am slăbit o sută treizeci și șapte de kilograme, n-am renunțat la pizza și la biscuiții Oreo, doar ca să fiu făcută de rușine în cantina școlii mele de către nenorocitul ăsta.*

— NUUUUU!

Cuvântul îmi iese ca un răget.

Băiatul e puternic pentru cineva atât de costeliv, așa că-mi adun toate puterile, ca să-l dezlipesc de mine, ca pe un plasture.

Apoi îi trag un pumn în gură.

Jack

Zac pe podeaua cantinei, iar fata e deasupra mea. Îmi simt falca desprinsă de restul feței, de parcă s-ar afla undeva prin Ohio. O masez, pentru a mă asigura că e încă atașată, iar mâna mi se umple de sânge. Zic:

— Ce dracu'?

Vorbele îmi sunt distorsionate. Doamne, cred că mi-a distrus laringele.

— De ce mi-ai tras un pumn?

— TU DE CE M-AI ÎNHĂȚAT?

Ochii mi se îndreaptă spre ghiozdanul ei și spre scrisoarea care iese din buzunarul în care am reușit s-o îndes. Aș vrea să-i spun: *O să pricepi mai târziu*; dar nu pot vorbi, fiindcă-mi șterg sângele de la gură.

N-oi fi recunoscând eu pe nimeni, dar toate fețele din cantină sunt întoarse către noi, ochii se holbează și gurile stau căscate sau trăncănesc. Fata e încă acolo și, de pe podea, îi zic:

— Mă ridic. În caz că vrei să mă pocnești iar.

O mână se întinde către mine și e atașată de un tip înalt, alb, cu o prostie de fes negru pe cap. Urăsc căciulile fiindcă, uneori, singurul semn distinctiv al cuiva e părul, iar o căciulă îl ascunde, ceea ce ascunde întreaga persoană. Nu știu sigur dacă ar trebui să apuc mâna întinsă, dar nimeni altcineva nu-mi oferă una, așa că-l las să mă tragă în sus. În timp ce face asta, mizerabilul începe să râdă.

Fata se întoarce către el.

— Ești un măgar!

Tipul își ridică mâinile, de parcă ea l-ar amenința cu o armă.

— Hei, nu eu te-am înhățat!

— Poate că nu, dar sunt sigură că ai avut un amestec în asta.

Ceea ce-mi spune că el ar putea fi Dave Kaminski. Atunci apare o altă fată, brunetă și furioasă, cu o aluniță deasupra unui ochi. Se duce drept în nasul fetei pe care am înhățat-o.

— L-AI LOVIT? VACĂ PROASTĂ CE EȘTI! NU-ȚI FĂCEA NICIUN RĂU!

Numai Caroline Lushamp își poate ridica vocea atât de sus. Spun:

— Am meritat-o. N-ar fi trebuit să mă leg de ea.

Și, brusc, îmi apăr atacatoarea.

— *Ea* ți-a făcut *ție* asta?

Se ivește un puști cu bărbie ascuțită și păr răvășit. Îi studiez fața, căutând semnele identității lui, dar toți vin deodată spre mine și ăsta-i coșmarul meu, pentru că nu recunosc pe nimeni. Lumea trage de mine și vrea să afle *ce s-a întâmplat, dacă sunt bine, o să fie în regulă, nu-ți face probleme, Jack*. Aș vrea să mă lase în pace și să plece, fiindcă ar trebui să-i cunosc și nu-i cunosc, aș putea la fel de bine să fiu amnezic. Toți mă zăpăcesc și aș vrea să le zic să se ducă naibii. Ea merită atenție, nu eu. E vina mea, nu a ei.

— Ce dracu' s-a întâmplat, Jack?

Tipul cu bărbie ascuțită e Marcus, propriul meu frate, pentru că așa obișnuia să-mi spună când eram mici. Dar nu pot fi sigur, nu? Până și bebelușii îi recunosc pe cei apropiați. Până și câinii. Până și Carl Jumers, cel care și acum — la câți ani după școala primară? — e nevoit să numere pe degete, iar anul trecut a mâncat un rahat de pisică fiindcă cineva i-a lansat o provocare.

Unul dintre paznici își face apariția și împinge lumea la o parte. Vine și un profesor (păr cărunt, barbă), care încearcă să restabilească ordinea în mulțime. În timp ce le spune că nu-i nimic de văzut aici, să-și vadă de treburile lor, o altă fată se apropie în viteză.

— Jack Masselin, ce s-a întâmplat?

Îmi examinează fața și acum nu mai știu sigur de unde sângerez. Oare persoana îmi e cunoscută? Nimic la ea nu-mi pare familiar, dar apoi cineva zice:

— A fost vina lui, domnișoară Chapman. El a înhățat-o!

Îmi smucesc bărbia din mâna ei. Spun:

— E *doamna* Chapman! și mă uit drept în ochii ei.

În momentul ăla, parcă i-aș zice: *Hai, cucoană! Arată-mi de ce ești în stare! Arată-mi ce te face atât de specială!* Adică, trebuie să fie ceva incredibil acolo, nu? Altfel de ce și-ar pune tata familia în joc și ar risca totul?

Dar din gloata care se holbează și turuie, nu ies în evidență nici fratele meu, nici femeia care le distruge căsnicia părinților mei. Ci o fată pe care nici măcar n-o cunosc. Cea mai mare fată de-acolo.

Libby

Directoarea Wasserman e o femeie vânjoasă, ca fasolea săltăreață. Pe o plăcuță din spatele biroului ei scrie că ocupă de douăzeci și cinci de ani postul de director. Mă așez de cealaltă parte a mesei, lângă băiat și o femeie care probabil că e mama lui.

Directoarea Wasserman îmi zice:

— Tatăl tău trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Brusc, mi se face greață fiindcă tocmai m-am întors în timp, la cel mai greu moment din viața mea. Eram în clasa a cincea, în toiul unei adunări a întregii școli, când directoarea m-a găsit și m-a scos din amfiteatru, în văzul tuturor. M-a dus în biroul ei, unde mă așteptau tata și un consilier școlar. Pe colțul mesei de lucru a directoarei stătea o cutie enormă de șervețele și m-am concentrat asupra ei. Era o cutie atât de mare, încât părea creată special pentru momentul ăla.

— Mama ta e la spital și trebuie să plecăm acum.

— *Cum adică?*

Tata a trebuit să repete de trei ori până să-l înțeleg, ba chiar și atunci mi s-a părut că e o glumă îngrozitoare, de parcă toți ar fi conspirat pentru ca, din nu se știe ce motiv, să-mi joace o festă cu adevărat crudă.

— Libbs?

Ridic ochii și-l văd intrând pe tata

— Ești OK?

— Sunt OK.

Cineva îi aduce un scaun, apoi directoarea le povestește tuturor ce s-a întâmplat la cantină.

Mama băiatului se uită la fiul ei de parcă ar fi odrasla diavolului. Zice:

— Trebuie să existe o explicație — de ce *Dumnezeu* ai face așa ceva!

Tata îi spune:

— Mie mi-ar plăcea să aud explicația care m-ar face să pricep povestea asta.

Directoarea îi acoperă pe amândoi.

— Eu vreau să-i aud pe Jack și Libby.

Toți se uită la noi.

— El m-a înhățat.

— Cum te-a înhățat?

— S-a aruncat asupra mea și m-a strâns în brațe de parcă aș fi fost un colac de salvare, iar el ar fi fost ultimul coborât de pe *Titanic*.

Băiatul ăsta, Jack, își drege vocea.

— Nu s-a întâmplat chiar așa.

Ridic o sprânceană spre el.

— Zău?

Dar nu se uită la mine. E prea ocupat să încerce s-o seducă pe directoarea Wasserman. Se apleacă pe scaun și vorbește cu glas scăzut, tărăgănat, de parcă ar conspira cu ea.

— A fost o prostie. Toată chestia a fost o prostie. E o prostie. Eu doar…

Își aruncă ochii spre mama lui.

— Ultimii doi ani n-au fost tocmai ușori.

Se uită superintens la directoarea Wasserman, de parcă ar încerca s-o hipnotizeze.

— Nu zic că există o scuză pentru ce am făcut, deoarece mă îndoiesc că aș putea să vă spun ceva care să justifice tot ce s-a întâmplat acolo…

Ăsta-i un îmblânzitor de șerpi, dar, spre norocul meu, directoarea Wasserman nu-i proastă. Îl întrerupe și se întoarce către mine.

— Aș vrea să aflu de ce te-ai pornit să-i dai cu pumnul în gură.

Tata intervine:

— I-ai dat un pumn?

Drept dovadă, Jack arată spre propria față. Zic:

— M-a înhățat.

— Tehnic vorbind, am îmbrățișat-o.

— N-a fost o îmbrățișare. A fost o înhățare.

Directoarea Wasserman întreabă:

— De ce ai înhățat-o, Jack?

— Pentru că am fost un idiot. Nu voiam să obțin nimic din chestia asta. Nu încercam s-o sperii. Nu încercam s-o agresez. Mi-aș dori să fi avut un motiv mai bun, credeți-mă!

Ochii lui spun: *Mă veți ierta! Veți uita că treaba asta s-a petrecut vreodată. Mă veți iubi așa cum mă iubesc toți ceilalți!*

— Te-ai simțit amenințată, Libby?

— Nu m-am simțit grozav, dacă asta mă întrebați.

— Dar te-ai simțit amenințată? Din punct de vedere sexual?

Oh, Doamne!

— Nu. Doar umilită.

Acum și mai și, mersi!

— Fiindcă noi nu luăm în glumă agresiunea sexuală.

Mama lui Jack se apleacă pe scaunul ei.

— Doamnă directoare Wasserman, eu sunt avocat și mă preocupă la fel de mult ca pe dumneavoastră, dacă nu și mai mult, cele aflate azi, aici, dar până ce vom…

Directoarea Wasserman repetă:

— Vreau să-i aud pe Jack și Libby.

De lângă mine, simt cum se scurge viața din trupul băiatului. Trag cu ochiul spre el și îmi pare un înveliș gol, ca și cum cineva ar fi venit și i-ar fi supt tot sângele, până la ultima picătură. Indiferent ce motiv tâmpit ar fi avut pentru a mă înhăța, știu că n-a făcut-o în felul ăla. Așa că spun:

— N-a fost de natură sexuală. Deloc. Nu m-am simțit amenințată în felul acela.

— Dar l-ai lovit.

— Nu pentru că m-am simțit agresată.

— Atunci de ce l-ai lovit?

— Pentru că m-a înhățat — într-un fel complet nonsexual, totuși enervant și umilitor.

Directoarea își încrucișează mâinile pe birou. Se uită fix la noi, de parcă ne-ar transforma în stane de piatră dacă ar putea.

— Bătaia în incinta școlii e o acuzație gravă. La fel este și vandalismul.

Îmi trebuie câteva secunde. Ea ridică o fotografie scanată, la care nu trebuie să mă uit, fiindcă deja știu ce arată. I se adresează lui Jack:

— Știi ceva despre asta?

El se apleacă pentru a studia poza. Apoi se lasă din nou pe spate, scuturând din cap.

— Nu, doamnă, nu știu.

Să trăiți!

Tata se lasă în față.

— Dați-mi voie să văd, vă rog!

În timp ce el ia foaia, directoarea Wasserman zice:

— Mă tem că cineva a mâzgălit una dintre băile școlii noastre cu comentarii înjositoare la adresa fiicei dumneavoastră. Vă asigur că ne vom ocupa de asta. Nici asemenea chestiuni nu le iau în glumă.

Se uită din nou la Jack. Mama lui se uită la el. Tatăl meu se uită la el, strângând atât de tare din dinți, încât mă tem că o să i se crape în două maxilarul.

Îmi doresc să devin invizibilă. Închid ochii, de parcă asta ar putea să mă ajute. Când îi deschid iar, sunt tot pe scaun, iar ceilalți se zgâiesc la mine. Întreb:

— Poftim?

Tata flutură poza.

— Tu știi cine a făcut asta.

Aș vrea să spun că nu. În niciun caz.

— Libbs?

Iată variantele între care am de ales: aș putea să mint și să spun că nu știu. Aș putea să le zic că

Jack e de vină. Sau aș putea să mărturisesc adevărul.

— Da.

— Da, știi cine a scris?

— Da.

Toți așteaptă.

— Eu.

Le trebuie câteva secunde. Băiatul scoate un fluierat. Mama lui spune:

— Jack!

— Scuze! Dar…

Mai scoate un fluierat.

Directoarei Wasserman i-a picat fața și mi-o imaginez așezându-se diseară lângă soțul ei, spunându-i că elevii s-au schimbat, cum frângem inima, cât de bine e că se apropie de pensie fiindcă nu știe dacă mai poate s-o țină mult așa.

Tata mă întreabă:

— De ce, Libby?

Și poate că e vorba despre felul în care zice „Libby“ în loc de „Libbs“, dar, din nu știu ce motiv prostesc, mai am puțin și izbucnesc în plâns.

— Pentru că cineva urma să scrie.

Și, dintr-odată, mă simt goală, ca și cum aș fi întinsă pe o masă de disecție, cu măruntaiele expuse în văzul lumii. N-am să pot explica niciodată altcuiva în afară de tata importanța de a fi pregătit, de a fi mereu cu un pas înaintea tuturor oamenilor și lucrurilor.

— E mai bine să fii vânător decât pradă. Chiar dacă te vânezi pe tine însuți.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Jack.

— Ceva de genul ăsta.

— Apoi vin eu și dovedesc că ai avut dreptate.

Se uită în ochii mei preț de câteva secunde, după care ne întoarcem amândoi în altă parte. Rămânem acolo, toți cinci, cufundați în cea mai stânjenitoare tăcere din viața mea, până când directoarea zice:

— Există mai multe feluri de pedepse pe care vi le-aș putea da. Suspendare. Exmatriculare. În

unele cazuri, școli din Rushville și New Castle au chemat chiar poliția locală, pentru a face arestări.

Jack începe:

— Ce-ar fi să mă lăsați pedepsit doar prin faptul că toată școala m-a văzut mâncând bătaie de la o fată?

— Sau te-am putea da în judecată pentru agresiune, îi zice ea.

Mama lui Jack, avocata, e cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Înainte să vorbim despre judecată…

Directoarea Wasserman vorbește peste ea.

— Iar pe tine, Libby, pentru bătaie.

— A fost legitimă apărare!

Vocea mea răsună prea tare și prea ascuțit.

— Când l-am lovit, vreau să spun.

Cu toate că și chestia din baie a fost tot legitimă apărare. Directoarea dă din cap înspre Jack.

— Îți dăduse drumul când l-ai lovit?

— Numai pentru că îl dezlipisem de mine.

Ea clatină din cap și scoate un oftat cât s-o țină trei zile.

— N-o să iau hotărârea chiar acum. Vreau să discut cu martorii. Trebuie să mă uit la dosarele voastre, să cântăresc variantele. Dar vreau să fie clar că nu tolerez sub nicio formă agresiunea ori vreun gest care măcar *face aluzie* la hărțuirea sexuală.

Se uită cu ochii mijiți la Jack, apoi la mine.

— Și nici după vandalism nu mă dau în vânt.

Jack

Ni se cere să așteptăm în fața biroului directoarei Wasserman. În timp ce noi ieșim, intră paznicul și profesorul cu barbă, însoțiți de doi elevi, Dumnezeu știe cine, unul dintre ei putând fi chiar fratele meu. Libby și cu mine ne așezăm unul lângă altul pe o bancă. Mă uit la ușa care duce afară, către holul principal, și nu pot gândi decât: *Fă să nu intre Monica Chapman, nu câtă vreme e mama mea acolo!*

Libby se uită la mine:

— De ce ai făcut-o?

Îmi vine să-i zic: *Citește scrisoarea*, dar acum scrisoarea pare a doua cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată.

— Tu n-ai făcut niciodată ceva rău sau prostesc, fără să te fi gândit bine înainte? O faptă pe care s-o fi regretat imediat de cum ai făcut-o?

Ea nu-mi răspunde. Așa că adaug:

— Unii oameni sunt pur și simplu mizerabili. Uneori, oamenii sunt mizerabili pentru că le e frică. Alteori, aleg să se poarte mizerabil înainte ca alții să se poată purta mizerabil cu ei. Un fel de mizerie în legitimă apărare.

Pentru că am creierul stricat. Pentru că eu sunt stricat.

— De ce eu? Sau n-ar trebui să întreb?

— N-ar trebui să întrebi.

Al naibii să fiu dacă am să-i zic cuvintele „Călărește Grasa“. Ea își dă ochii peste cap și se uită în altă parte.

— Crezi c-o să ne suspende? Ori să ne exmatriculeze?

Pune întrebările uitându-se în cealaltă parte a încăperii.

— Nu. Nu e prima mea…

Sunt cât pe ce să zic „partidă de călărie“, dar mă opresc.

— O să fie OK.

Deși, sincer să fiu, nu sunt sigur. Privirea ei o întâlnește din nou pe a mea și îi zâmbesc, cu toate că mă detest pe mine însumi, iar buza reîncepe să-mi sângereze.

— Te doare?

— Da.

— Bun.

*

Peste aproximativ o oră, ușa biroului directoarei se deschide, iar doamna Wasserman (păr scurt, cărunt, ochelari) ne face semn să intrăm înapoi. Doi bărbați stau sprijiniți de pervaz. Unul dintre ei e uriaș, iar celălalt, destul de slab. Tatăl lui Libby se uită țintă la mine. Are umerii lați, ca ai lui Charles Bronson, și simt nevoia să-i spun:

— Îmi pare rău, domnule!

Libby și cu mine ne prăbușim pe scaunele noastre. Îi surprind privirea mamei, iar ea clatină din cap (obișnuiește să-și poarte părul în două feluri, iar azi e „mama cu părul prins“). N-oi fi eu în stare să recunosc fețe, dar îmi dau seama când cineva e dezamăgit sau furios, iar mama e și una, și alta. Mă gândesc la toate dățile în care mama mi-a spus să mă țin departe de necazuri, căci oamenii o să fie mai aspri cu mine din cauza aspectului meu. Știu că am decepționat-o și o să-mi spună că m-am decepționat pe mine însumi.

Femeia căruntă își sprijină coatele de birou și se apleacă.

— N-o să vă suspend, nici n-o să vă exmatriculez. Nu de data asta. În schimb, veți face împreună muncă în folosul comunității, doar că n-o veți face pentru comunitate, ci pentru școală. Vă vom pune să vă ocupați de vopsirea tribunelor și a

vestiarelor. Veți fi supravegheați de domnul Sweeney.

Uriașul dă din cap înspre noi.

— De asemenea, în următoarele câteva săptămâni, voi doi vă veți întâlni în fiecare zi, după școală, cu un consilier. Cercul Dialogului e folosit cu succes în tot mai multe școli din țară, iar eu cred că se va dovedi eficient și aici. Domnul Levine…

Slăbănogul ne face semne cu mâna.

— …e specializat în unele dintre cele mai frecvente probleme care îi afectează pe adolescenții din ziua de azi, incluzând agresiunile, prejudecățile și hărțuirea sexuală.

Tușesc pentru a-mi curăța gâtul, pe care încă îl simt iritat.

— Nu cred că e corect s-o pedepsiți pe ea pentru ceva instigat de mine. Aș prefera să ispășesc eu pedepsele amândurora.

Libby exclamă:

— Ești incredibil!

— Ce?

— N-ai dreptul să fii și personajul negativ, *și* eroul!

Directoarea Wasserman zice:

— Îți mulțumesc, Jack, dar și Libby a încălcat regulile.

*

Când plecăm, încerc să spun din nou „îmi pare rău“, dar tatăl lui Libby o cuprinde cu brațul de după umeri și o conduce în direcția opusă.

În parcare, mama îmi zice:

— O să discutăm despre asta acasă, Jack Henry!

Numele meu întreg. Nu mi-a mai spus așa de ani de zile. Se urcă în mașină și pleacă fără niciun alt cuvânt. Eu mă duc direct la magazinul Masselin, sperând să intru pe furiș și să ocolesc pe toată lumea, mai precis pe tata. Nici nu mă așez bine la birou, că apare și el.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi. Ce naiba a fost în capul tău?

Îi răspund că nu știu, că ar fi trebuit să fie o glumă, dar a sfârșit prin a se dovedi o idee de-a dreptul stupidă, că-mi doresc să n-o fi făcut și toate celelalte lucruri pe care le-am repetat iar și iar de-a lungul ultimelor cinci ore.

— Mama ta și cu mine suntem foarte dezamăgiți de tine.

De parcă ar trebui să mi-o spună! Îmi vine să-i zic: Și eu sunt dezamăgit de tine. În schimb, îi răspund:

— Știu. Îmi pare rău.

După ce rămân în sfârșit singur, îmi pornesc telefonul. Acesta se umple imediat până la refuz de mesaje vocale și SMS-uri. Sunt de la Caroline, Seth, Bailey Bishop, Kam și încă vreo sută de alți oameni, inclusiv Marcus, toți aflând despre cele întâmplate.

Bailey Bishop plânge, deoarece nu-i vine să creadă că aș fi în stare să-i fac ceva atât de dureros unei ființe umane. Caroline vorbește mai mult despre sine, dar fratele meu chiar vrea să știe dacă sunt bine și ce s-a întâmplat cu directoarea.

Kam îmi transmite: *Felicitări, prințesă! Ai câștigat. Alege-ți locul, ca să-ți putem scoate fundul ăla amărât la o masă în cinstea victoriei. Dar, hei, fă-mi o favoare și nu mai mânca bătaie de la nicio fată până atunci!* Urmează un minut întreg de râsete.

Libby

Radioul e pornit, dar foarte încet, iar tata vorbește întruna. Când aduce din nou vorba despre învățatul acasă, îi zic:

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Pot să mă păzesc singură.

— Tu chiar i-ai tras un pumn?

— Drept în gură.

Atunci izbucnește în râs.

— *Râzi?*

— Cred că da.

— N-ar trebui să râzi. Ar trebui să-mi spui că violența nu rezolvă nimic și să-mi iei telefonul sau ceva.

— Să nu mai lovești pe nimeni! Iar dacă te face să te simți mai bine, dă-mi telefonul!

Apoi râde în continuare. Iar acum râd și eu. Și, pentru prima oară după multă vreme, mă simt normală, oricât de ciudat ar suna asta. Amândoi ne simțim normali. Ceea ce mă face să mă gândesc că, până la urmă, ziua n-a fost atât de rea și poate că umilința, viitoarele ore de muncă în folosul comunității și consilierea merită îndurate numai pentru momentul ăsta.

Când oprim în fața casei, tata îmi zice:

— Să nu-l lași pe băiatul ăla să te zăpăcească. Să nu-l lași să-ți răpească lucrurile pentru care ai muncit atât de mult.

— N-o să-l las. Mâine o să mă scol și o să mă întorc la școală.

Îmi cobor ochii spre pantofi și spre citatul scris acolo. „Nu te poți opri din trăit.“

Jack

Îl găsesc pe Dusty în camera lui, jucând jocuri video. Are căștile pe urechi și aud muzica urlând în ele — Jackson 5, pe care-i ascultă doar când e în cea mai proastă stare posibilă.

Îi fac semne cu mâna și, în cele din urmă, se uită în sus și mă întreabă pe tăcute:

— Ce?

Mimez scoaterea căștilor. Fac mișcări elaborate și exagerate, sperând că Dusty o să râdă. El nu mă bagă în seamă.

Încep să dansez. Fratele meu nu poate rezista dansului. Cântecul care se aude e *Rockin Robin* și nu mă abțin. Pur și simplu, atac. Mă las dus de val și mă răsucesc prin toată camera. Sunt într-un videoclip. Sunt Michael Jackson în floarea vârstei. Sunt cel mai tare.

— Sunt cel mai tare! zic cu îndeajuns de multă forță, încât Dusty să mă poată auzi.

Îmi scutur coama de leu, făcând-o să se umfle cât se poate de mult.

— Nu ești cel mai tare!

Mi-o spune cu prea multă forță, așa cum vorbești întotdeauna când asculți în căști Jackson 5 la maximum.

— Sunt cel mai tare!

Execut figurile de dans pe care le-am învățat de la el. Greșesc intenționat, pentru că Dusty n-o să se poată abține. Mă lasă să mă perpelesc încă vreo treizeci de secunde, după care se ridică, își dă jos căștile și începe să-mi arate pașii corecți.

Terminăm cântecul, dansând la unison, și e grozav, dar melodia s-a sfârșit, iar Dusty se trântește pe pat și-mi aruncă o privire care-mi dă

de înțeles că suntem la unison doar pe ringul de dans, nicăieri altundeva.

Doar pentru a pune punctul pe „i“, repetă:

— Nu ești cel mai tare!

— Probabil că nu.

Mă așez lângă el și rămânem amândoi cu ochii în podea.

— Deci care a fost? Care dintre motive te-a determinat să faci chestia aia mizerabilă?

Trec în revistă toate motivele pe care le-am înșirat mai devreme. *Unii sunt pur și simplu mizerabili. Alții au fost tratați mizerabil. Uneori, oamenii sunt mizerabili pentru că le e frică. Alteori, aleg să se poarte mizerabil înainte ca alții să se poată purta mizerabil cu ei. Poate cuiva nu-i place de propria persoană, dar apare un alt puști care știe exact cine e, iar asta îl poate face pe primul puști să se simtă și mai rău în pielea lui*.

— Poate toate. Dar am vorbit serios. Cu tine n-o să mă port niciodată mizerabil.

Atunci Dusty se uită la mine și ar putea la fel de bine să-mi tragă un pumn în buza spartă, fiindcă zice:

— Trebuie să îndrepți lucrurile.

— Știu.

Libby

Tata mă găsește la bucătărie, mâncând în picioare, lucru pe care nu-l mai facem. E una dintre regulile alimentare pe care le respectăm, alături de: nu mânca în fața televizorului, nu mânca prea repede și oprește-te când te-ai săturat în proporție de șaizeci la sută.

Las farfuria jos când îl văd. Indiferent de unde provine golul, din inimă sau din stomac, mâncarea nu îl umple.

Când s-a dus mama, am rămas goală pe dinăuntru. De parcă toată ființa mea s-ar fi scurs afară și ar fi dispărut. La spital, am ținut-o de mână până când au intrat bunica, tata și restul familiei. Toți dulci și iubitori, și cu inima frântă, dar niciunul ca mama mea. Nici măcar luați la un loc. Nu-i ajungeau nici la degetul mic.

Tata se uită la farfurie, dar nu comentează. În schimb, îmi zice:

— A venit Bailey Bishop să te vadă.

*

Bailey stă în mijlocul dormitorului meu, rotindu-și capul, iar părul ei se scaldă în lumină, de parcă ar încerca s-o absoarbă pe toată și s-o păstreze pentru sine.

— A trecut multă vreme.

Se apleacă și-l scarpină pe George sub bărbie, iar el, în mod surprinzător, o lasă. *Trădător*, mă gândesc eu. Bailey spune:

— Pe atunci nu-l aveai?

— L-am primit când am împlinit opt ani.

L-am ales împreună cu mama sau, mai bine zis, el ne-a ales pe noi. Am mers la un eveniment dedicat salvării animalelor, iar George a scăpat din cușca lui și s-a cuibărit în poșeta mamei.

— Ar fi trebuit să moară acum patru ani, dar nu e pregătit.

Bailey m-a vizitat ultima oară când aveam amândouă zece ani. Le invitasem pe ea, pe Monique Benton și pe Jesselle Villegas la o petrecere în pijamale. Am stat treze toată noaptea, am vorbit despre băieți și ne-am mărturisit una alteia cele mai adânci și mai întunecate secrete. Al lui Bailey era că încercase să-și doneze fratele nou-născut. Al meu era că, uneori, îi spionam pe băieții care locuiau peste drum. Asta înainte ca Dean, Sam și Castiel să devină singurii mei prieteni.

Bailey își îndreaptă spatele, își concentrează tot felul ei de-a fi asupra mea și zice:

— Îmi pare rău că n-am mai venit să te văd. Ar fi trebuit să te vizitez. Când erai aici. Mă rog, nu aici, dar în vechea ta casă.

Replica mă năucește complet și rămân în loc, ca o bucată de lemn. *Cum de reușește să fie atât de drăguță, ba, pe deasupra, să aibă și un asemenea păr?* În cele din urmă, zic:

— E OK. Adică, nu eram cele mai bune prietene sau ceva.

— Dar eram prietene. Ar fi trebuit să vin.

Acum s-ar cuveni s-o îmbrățișez? S-ar cuveni să-i spun că nu-i nimic? S-ar cuveni să-i spun că ar fi trebuit să mă viziteze cu multă vreme în urmă, încă dinainte să rămân blocată în locuință, încă de când tata m-a retras de la școală și m-a lăsat să stau acasă?

Ea continuă:

— Am ceva să-ți zic și e îngrozitor, dar nu vreau să afli de la școală.

Brusc, arată de parcă ar fi cât pe ce să izbucnească în plâns și, la început, cred că o să-mi spună că e pe moarte sau, poate, că eu sunt pe moarte.

Apoi îmi povestește despre joc. Despre cum am fost eu premiul cel mare într-o competiție numită

Călărește Grasa și cum vestea s-a răspândit ca un virus pe rețelele sociale. Toți sunt infectați, iar cei două mii de colegi ai mei, alături de mulți, mulți străini, cântăresc (pricepeți?) dacă să intre în Echipa Libby sau în Echipa Jack.

Cineva a postat o poză cu mine, care trebuie să fi fost făcută imediat după incident, fiindcă mă văd în cantină, părând nebună de legat, cu pumnul încă încleștat și cu Jack Masselin întins cât e de lat la picioarele mele. Fața lui nu se vede, dar se vede a mea (periculos de roșie, ușor transpirată). Descriere: *Nu vă puneți cu Lbs Nebuna!* „Lbs[4]“ de la livre, bineînțeles. Există șaptezeci și șase de comentarii și doar câteva dintre ele sunt amabile. Restul spun ca de obicei: *Dacă aș fi așa de grasă, aș vrea să mă sinucid*. Sau: *E frumușică pentru o grasă*. Sau: *Numai când mă uit la ea îmi vine să nu mai mănânc niciodată*. Sau, pur și simplu: *MAI SLĂBEȘTE ȘI TU, TÂRFĂ GRASĂ!*

Exact ăsta-i motivul pentru care nu intru pe rețelele sociale. Foarte multe comentarii răutăcioase, replici sarcastice și agresiuni deghizate în *Doar îmi spun părerea, așa cum ne cere Constituția măreței noastre țări. Dacă nu-ți place, nu citi! Bla, bla, bla*.

Simt o nevoie copleșitoare să arunc telefonul lui Bailey, să-l arunc și pe al meu, apoi să umblu încoace și încolo pe stradă, adunând toate telefoanele, ca să le pot arunca și pe ele.

Bailey spune:

— Poate că n-ar fi trebuit să-ți zic nimic.

Își roade o unghie și își mijește ochii, în care văd lacrimi.

— Mă bucur că mi-ai zis.

Mă rog, nu sunt fericită, evident, dar tot ar fi urmat să aflu cumva și, probabil, e mai bine că mi-a spus-o cea mai drăguță persoană din lume.

Îmi închid mobilul, după care închid și calculatorul, ca să nu mai pot citi despre mine însămi. Îi zic lui Bailey:

— M-am săturat să citesc despre mine.

Ea dă din cap în felul ăla al ei, dornic să mulțumească pe toată lumea. Încep să mă plimb înainte și înapoi, ceea ce înseamnă că sunt pe cale să vorbesc. Mult!

— În primul rând, există un număr limitat de poante noi pe care le poți scoate din faptul că sunt supraponderală. Ne-am prins, oameni buni! Să trecem mai departe!

Bailey dă nebunește din cap.

— Ne-am prins!

— Și toată chestia asta cu „frumușică pentru o grasă". Adică cum? De ce n-ar putea fi doar frumușică, punct? Eu n-aș zice „Oh, Bailey Bishop e frumușică pentru o slăbănoagă". Tu ești doar Bailey. Și ești frumoasă.

— Mulțumesc. Și tu ești frumoasă.

Iar eu știu că e sinceră, spre deosebire de Caroline ori Kendra.

— Și ce-i cu rahaturile astea din seria „grasă egal târfă"?

Bailey tresare.

— Scuze! Porcăriile astea din seria „grasă egal târfă". Ce-i asta? De ce sunt eu, automat, o târfă? Cum ar putea măcar să fie logic?

— Nu e.

— Dacă toți cei care au câte ceva de comentat despre mine și-ar petrece la fel de mult timp, nu știu, *făcând fapte bune* ori *dezvoltându-și personalitatea sau sufletul*, imaginează-ți în ce lume minunată am trăi!

— Absolut minunată!

Îi dau înainte, cu Bailey pe post de majoretă, până când rămân fără energie. Mă prăbușesc pe pat și zic:

— De ce-i preocupă atât de mult pe oameni dimensiunile mele?

Ea nu-mi răspunde, ci doar îmi ia mâna și mi-o ține într-a ei. Nu trebuie să-mi dea un răspuns, fiindcă nu există unul. Cu excepția faptului că

numai oamenilor mărunți — celor mărunți pe dinăuntru — nu le placi pentru că ești mare.

---

[4] Joc de cuvinte intraductibil. *Lbs*, (în română, *livre*), veche unitate de măsură pentru greutate. (*N.t.*)

Jack

N-am mai construit niciodată un robot, dar sunt hotărât. Mă uit la două filmulețe de pe YouTube. Consult două cărți. La final, decid că o să fie cel mai grozav robot din piese de Lego care a existat vreodată.

Când am împlinit opt ani, am cerut un ciocan, șurubelnițe și clești pentru tăiat sârma. La nouă ani am primit primul ciocan de lipit. Nimeni nu știe de unde vine pornirea asta a mea de a construi, în afara faptului că tata a fost întotdeauna destul de îndemânatic, deci e posibil s-o fi moștenit de la el. Știu doar că, încă din copilărie, atunci când creez lucruri din nimic îmi regăsesc echilibrul, așa cum alți oameni apelează la yoga sau la morfină. E motivul pentru care avem un cuptor de pizza și un aparat de aruncat mingi în curtea din spate, o catapultă în garaj și o stație meteo pe acoperiș. Când lucrez, văd obiectul întreg înainte ca el să existe și de acolo încep să clădesc. E exact opusul a ceea ce fac în viața de zi cu zi.

Dar în clipa de față nu văd decât bucăți, tocmai ca în viața de zi cu zi. Unele roșii aici, altele albastre colo, albe, galbene, verzi și negre. La un moment dat, mă întind pe spate peste ele, drept pe podeaua rece de beton. E al naibii de inconfortabil, însă îmi zic: *Tu nu meriți confort, ticălosule!*

Mă întreb ce-o fi făcând Libby Strout acum. Sper că nu se gândește la mine ori la ziua de azi. Sper că se gândește la altceva. La orice altceva.

Aud pași pe scările ce duc către subsol și în ușă apare o femeie. Mai întâi i se văd doar picioarele, apoi și restul corpului. Presupun că e mama, căci ce altă femeie ar intra în casă, dacă nu cumva s-a hotărât tata s-o aducă pe Monica Chapman aici?

Caut semnele distinctive. E „mama cu părul desfăcut". Are gura mare. În mod evident, e neagră. Încerc să-mi construiesc drumul spre chipul ei, însă chiar și după ce reperez îndeajuns de multe fragmente, încât să-mi spun: *OK, ea e!* imaginea nu se așază cu un pocnet la locul ei și nu-mi rămâne în minte. Brusc mă simt bătrân și foarte, foarte obosit. E epuizant să fii permanent nevoit să-i cauți pe cei dragi. Ea începe:

— Nu trebuie să-ți spun cât de mult m-ai dezamăgit. Sau cât de mult m-ai înfuriat.

— Nu trebuie.

O privesc de jos, de pe podea.

— Va trebui să sperăm că nu se vor hotărî să depună plângere. Tu poate că nu te vezi ca fiind un negru și poate crezi că nici alții nu te văd ca fiind negru, dar e un fapt dovedit că societatea noastră e mai aspră cu copiii de culoare decât cu ceilalți și nu vreau ca treaba asta să te urmărească pentru tot restul vieții.

Tăcem amândoi, în timp ce eu mă gândesc la viitorul meu întunecat și distrus. Ea mă întreabă:

— Ce faci?

— Mă pregăteam să construiesc un robot din piese de Lego pentru ăla mic, dar în momentul ăsta mă gândesc ce ticălos sunt.

— E un început. Cum ai de gând să îmbunătățești situația?

— Nu cred că se poate îmbunătăți ceva, nu? Îmi rămâne doar să mă port cât pot de bine după eveniment.

— Vrei să vorbim despre ceva anume? Ai ceva să-mi spui?

— Nu în seara asta.

Poate niciodată. Telefonul meu zbârnâie pe podea, lângă mine.

— Răspunde! Poți să-mi zici mâine.

Poate.

Mama adaugă:

— Eu te iubesc oricum.

— Și eu te iubesc oricum.

Libby

E aproape ora nouă când Bailey pleacă acasă. Încă sunt agitată, așa că dansez o vreme, apoi hotărăsc să-mi fac temele. Îmi răstorn ghiozdanul pe pat și mă apuc să fac ordine printre hârtii, caiete, pixuri, ambalaje de gumă și tot felul de alte fleacuri pe care le-am îndesat acolo, inclusiv cartea *Am locuit întotdeauna în castel*, pe care o iau cu mine peste tot.

În toată harababura e îngropat un plic alb, obișnuit.

Ce-i ăsta?

Îl desfac rupându-l și încep să citesc.

Nu sunt un mizerabil, dar sunt pe cale să fac un lucru mizerabil…

La început, cred că inventează. Mai citesc o dată scrisoarea. Și încă o dată.

Știi cât de ușor e să crezi că totul are legătură cu tine, mai ales când se întâmplă ceva rău? *De ce eu? De ce am cel mai mare ghinion posibil? De ce e universul atât de rău? De ce mă urăsc toți?* Mama obișnuia să spună că, uneori, altcineva e personajul principal, iar tu te afli doar din întâmplare acolo. Uneori altcineva trebuie să învețe o lecție sau să treacă printr-o experiență, fie ea bună ori rea, iar tu ești doar un fel de accesoriu, ca un actor care joacă un rol secundar în scena respectivului, oricare ar fi aceea.

Poate, doar poate, că întreg coșmarul ăsta e legat mai mult de Jack Masselin decât de mine. Poate că toate s-au întâmplat pentru ca el să învețe o lecție despre cum să se poarte cu ceilalți.

Mă așez și rămân o vreme pe gânduri. Așa făcea mama: privea problemele din toate unghiurile.

Credea că situațiile și oamenii nu sunt mai niciodată în alb și negru.

Zece minute mai târziu, citesc tot ce pot găsi despre prosopagnosie, ceea ce mă duce la un artist pe nume Chuck Close, la neurologul/scriitorul Oliver Sacks și la Brad Pitt. Conform internetului, niciunul dintre ei nu poate să recunoască fețele. Adică, *Brad Pitt!*

Dacă toată lumea ar fi ca și oarbă când vine vorba despre fețe?

Dacă toată lumea ar avea prosopagnosie, ar exista speranță pentru cei banali. Nimeni n-ar spune vreodată „Ești prea frumoasă ca să fii grasă“ ori „E frumușică pentru o grasă“, fiindcă aspectul fizic ar înceta să mai conteze. Oare oamenilor le-ar mai păsa dacă ești supraponderal sau prea slab? Înalt ori scund? Poate. Poate că nu. Însă ar fi un pas în direcția potrivită.

În tabăra specială, trebuia să încercăm să ne punem în pielea altora, așa cum i-a spus Atticus lui Scout: *Nu poți înțelege pe altcineva dacă nu privești lucrurile din punctul său de vedere… Până să intri în pielea lui și să umbli în ea…* Oricum, pielea e fascinantă. Mă refer la felul în care se întinde și se strânge. Eu aveam o greutate dublă față de cea de acum, adică *de două ori* mai mare, iar pielea mi se potrivea atunci la fel ca și acum. Ciudat!

Încerc să mă pun în pielea lui Jack Masselin și îmi închipui ce vede când se uită la mine. Oare arăt cumva altfel decât toți ceilalți? Sau mă pierd în mulțime? Apoi îmi imaginez că eu sunt cea care nu recunoaște fețele. *Oare cum ar arăta lumea?*

Deschid un document nou. Scriu:

Dragă Jack,

Mersi că ți-ai explicat măgăria. Nu cred că prosopagnosia îți dă dreptul să fii un nemernic, dar mă bucur că măcar nu ești putred până-n adâncul sufletului. Poate că mai există speranță pentru tine.

Libby

P.S. Am întrebări.

Jack

De la celălalt capăt al firului, Kam îmi spune:

— Îmi doresc să fi putut s-o vezi! Ce față a făcut când te-ai aruncat asupra ei, când te-ai agățat pur și simplu și n-ai mai vrut să-i dai drumul!

Mă silesc să scot un soi de râs cu jumătate de gură, care sună de parcă aș fi gâtuit.

— Frate, pun pariu că a părut surprinsă!

— La fel de surprinsă ca tipa din *Psycho*, când Norman Bates i-a întrerupt dușul. Deci, ce-a zis Wasserman?

— Oh, a fost al dracului de încântată! Muncă în folosul comunității și consiliere. *Săptămâni întregi!*

— Rahat!

— Știu.

— Dar a meritat!

— Zise ăla care nu trebuie să le facă.

El râde iar.

— Stai, că povestea devine și mai bună!

Grozav!

— O mai știi pe fata căreia, acum vreo doi ani, i-au spart pereții ca s-o scoată din casă?

— Ce-i cu ea?

— Ea e!

— Cine?

— Libby Strout. Aia pe care ai călărit-o tu.

Mă simt de parcă aș fi primit încă un pumn în față.

— Ești sigur?

Încerc să las impresia că nu dau nici două parale, dar uite care-i treaba: chiar dau două parale. Dau cinci milioane de parale și tocmai de aceea îmi vine să vomit peste piesele astea de Lego.

— Oh, sunt sigur!

Kam râde. Eu scot iar râsul ăla gâtuit, numai că, de data asta, sună și mai rău.

— Frate, pari răgușit!

— Cred că mi-a copt gâtul.

— Deci ți-o amintești?

— Da. Mi-o amintesc.

*

Afară, tot cartierul doarme. Ies pe fereastră și mă cațăr în copacul care-mi servește drept scară spre acoperiș. Mă târăsc în sus, până când ajung pe casă, apoi merg către marginea de deasupra jgheabului. Stația mea meteo e agățată lângă coșul de fum, strâmbă și uzată. Când aveam șase ani, am căzut de pe acoperiș și mi-am spart capul. Fără să mă gândesc, ridic mâna și-mi pipăi cicatricea. Îmi trec degetele de-a lungul ei, în timp ce mă uit peste drum. Dacă rămân aici îndeajuns de mult, pot s-o văd — gaura căscată acolo unde fusese peretele din față al casei ei.

Cu trei ani în urmă

Jack (14 ani)

Visez că strada a luat foc. Și mă trezesc în zgomotul sirenelor. Rămân întins, nemișcat și le ascult cum se apropie de casă, urlând. În cameră e întuneric ca la sfârșitul lumii, dar, dintr-odată, tavanul e străfulgerat de sclipiri roșii, după care sirenele se învârt tot mai încet, până se opresc. Mă trezesc, mă dau jos din pat și, înainte să aflu ce se petrece, mă apuc să înșfac tot felul de prostii de pe noptieră și de pe rafturile cu cărți.

În drum spre ieșire, cad cu capul înainte pe hol, unde-l aud, fără să-l văd, pe tata care zice din adâncul întunecat al dormitorului său:

— Nu-i de la noi. Întoarce-te în pat!

Dar visul a fost *al naibii de real*, așa că încă sunt pe jumătate în el și îmi continui drumul. Afară, aerul e rece, însă miroase curat. Nu tu foc, nu tu fum. Eu îmi țin în brațe prostiile pe care le-am adunat (ceasul bunicului, aparatul dentar, un teanc de cartonașe cu jucători de baseball, încărcătorul telefonului, dar fără telefon) și, bineînțeles, n-am nicio haină.

Problema e la casa de peste drum. În fața ei se adună un șir de mașini de pompieri, ambulanțe și două mașini de poliție. Mă gândesc că trebuie să fie vorba despre traficanți de droguri, despre un laborator în care se prepară metamfetamină sau chiar despre un terorist. Îmi zic că ar fi al naibii de mișto să avem un terorist pe stradă, fiindcă Amos, Indiana, e un loc în care te plictisești de moarte.

— A cui e casa aia? se aude vocea mamei din spatele meu.

— Strom, Stein…, vine răspunsul de la tata.

— Strout, zice Marcus, care are doisprezece ani, aproape treisprezece, și *le știe pe toate*.

Intervin înainte să apuce el să zică ceva:
— Familia Strout s-a mutat în altă parte cu ani în urmă.

De atunci casa stă goală. Nu vezi pe nimeni intrând ori ieșind.

— Nu, nu s-a mutat.

Celălalt frate al meu, Dusty, în vârstă de șapte ani, sare într-un picior.

— Tams și cu mine ne-am dus acolo săptămâna trecută și ne-am uitat pe geam.

— Dusty!

Mama clatină din cap.

— Ce? Voiam s-o vedem pe fata aia grasă.

— Nu se spune „grasă“. Nu-i politicos.

— Învățătoarea zice că „grasă“ e un adjectiv, exact la fel ca „frumoasă“ sau „arătoasă“. Numai oamenii fac din el un cuvânt urât când zic: „Ascultă, graso!“ sau „Hei, uită-te la grăsana aia!“

Mama se încruntă spre tata, ca și cum i-ar zice: *E vina ta*; iar el exclamă: „Dustin!“ pe un ton amenințător, dar îmi dau seama că se străduiește să nu râdă.

Întreb:

— Doamna Buckley?

Dusty își ridică ochii spre mine, continuând să țopăie într-un picior. Dă din cap în semn de încuviințare. Dau și eu din cap.

— Se potrivește.

Doamna Buckley e o femeie foarte corpolentă.

— Jack! oftează mama.

Mama oftează mereu.

— Hai să mergem! Înapoi în casă. E frig. Mâine aveți școală.

Dacă n-o oprim, e în stare să înșire o sută unu motive pentru care ar trebui să părăsim peluza. Chiar atunci, o altă mașină de pompieri se apropie vâjâind, cu sirenele urlând, urmată de un camion alb care se mișcă greoi, târând după el o macara.

O *macara*!

Ne uităm în tăcere cum pompierii, polițiștii și niște muncitori de la construcții, care brusc par să fie peste tot, instalează reflectoare uriașe. Ușa din față a casei se deschide și se închide, iar oamenii umblă ca furnicile, mișunând prin curte, dispărând în interior și blocând strada. Deja toate luminile de pe stradă sunt aprinse și fiecare peluză e plină de gură-cască. Noi suntem chiar vizavi, așa că avem locuri în primul rând.

Un bărbat vine spre noi, cu mâinile în buzunare, uitându-se peste umăr la toată agitația. Îmi zice:

— Îți vine să crezi?

Și arată cu capul înspre casă.

— Chiar nu-mi vine să cred, îi răspund, după care intervine tata:

— Credeam că aia e o casă goală.

I-a vorbit bărbatului, care se așază lângă el. Amândoi stau umăr la umăr și se uită. Gesturile lor au un aer relaxat, ceea ce mă face să cred că tata îl cunoaște pe om, dar apoi mama i se adresează nou-venitului cu numele de Greg, îl întreabă de fata lui, Jocelyn, studentă la Notre Dame, și așa știu că e vorba de domnul Wallin, vecinul nostru de alături.

Stau acolo, înconjurat de mașinile pompierilor, de reflectoare și de macaraua uriașă, reflectând la creierul meu și la cât de mult, de ciudat, se deosebește de al lui Marcus sau al lui Dusty, sau al oricărui alt cunoscut de-al meu. E *atât* de ciudat și de mult diferit, încât, de un an încoace, scriu despre el. Nu e povestea vieții mele, ci un fel de jurnal de genul *Ăsta-s eu, asta gândesc*, fiindcă aș vrea să pricep cum funcționează lucrurile. Alte creiere sunt simple, lipsite de complicații, iar în ele e loc pentru domnul Wallin și pentru fiica lui, Jocelyn, în timp ce creierul meu pare a fi făcut pentru chestii mai mari. Baseball. Fizică. Inginerie aeronautică. Poate pentru președinție. E motivul pentru care nu prea mă uit la televizor sau la filme. Îmi spun că mintea mea e prea ocupată cu chestii

importante, ca să mai țină cont de șirul personajelor.

Văd apropiindu-se furgoneta unui post de știri, tocmai din Indianapolis, și mă gândesc iar: *teroriști*! Adică, ce altceva ar putea fi?

Libby (13 ani)

E o senzație de sufocare.

Probabil că așa te simți când ești strâns de gât.

Lumea mea s-a lăsat într-o parte, devenind ușoară, plutitoare, și poate că senzația seamănă mai mult cu zburatul prin spațiu. Încerc să-mi mișc capul. Brațele. Picioarele. Dar nu pot.

Când eram mică, mama mi-a citit o poveste despre o fată care trăia într-o grădină și n-avea niciodată voie să iasă în afara zidurilor. Nu cunoștea decât grădina și, pentru ea, aia era întreaga lume.

La fata aia mă gândesc acum, în timp ce încerc să respir. Îi văd fața tatei, dar pare la o sută de ani distanță, ca și cum eu aș înconjura luna, iar el ar fi jos, pe pământ, și încerc să-mi amintesc numele poveștii.

Brusc, simt nevoia să-mi amintesc. Asta se întâmplă când oamenii mor. Încep să dispară, dacă nu ești atent. Nu dintr-odată, ci o bucată ici, o bucată colo.

Gândește-te!

Tatăl era italian.

Rappaccini

Fiica lui Rappaccini.

Oare fata avea un nume?

Încerc să-mi ridic capul, ca să-l pot întreba pe tata, dar el îmi zice, de jos, de pe pământ:

— Rămâi nemișcată! Ajutorul e pe drum, Libby.

Nu Libby, îmi spun eu. *Fiica lui Rappaccini. Sunt aici, în grădina mea, iar lumea s-a oprit, și inima mea s-a oprit, și sunt complet singură.*

Atunci aud ceva care mă readuce pe planeta asta, în orașul ăsta, în cartierul ăsta, pe strada asta,

între pereții ăștia. E zgomotul grădinii care se dărâmă, e zgomotul lumii mele care se face praf.

Jack (14 ani)

După cinci ore, jumătatea de sus a casei a fost demolată de o echipă înarmată cu barosuri și fierăstraie circulare. Lucrătorii de la serviciul de urgență au înălțat schele și un pod lung, înalt, până la o fereastră aflată la etajul al doilea. Au potrivit suporturi, pentru a nu lăsa acoperișul să se prăbușească, iar la răsăritul soarelui au întins o prelată neagră, cu care au înconjurat casa, probabil pentru intimitate.

E clar că ceva trebuie să iasă de acolo și, orice ar fi, e ceva mare. Eu stau pe acoperișul nostru, astfel încât să mă pot uita peste prelată. O targă uriașă (nu știu sigur cum altcumva să-i zic) e trasă afară din camion și împinsă pe roți de-a lungul podului. Lucrătorii de la urgențe aleargă încoace și încolo, iar câțiva dintre ei ancorează targa. Apoi macaraua se apleacă și își bagă gheara în măruntaiele casei.

Copacul de la geamul dormitorului meu începe brusc să se scuture și din el apare un cap. Un puști mic și slăbănog se ridică lângă mine.

— Dă-te mai încolo! îmi zice.

Îi fac loc și stăm unul lângă altul. Ne uităm cum gheara se ridică și iese din casă, iar înăuntrul ei sunt două mâini și două picioare.

— E moartă? îmi șoptește Dusty.

— Nu știu.

Brațele încep să se miște, iar picioarele să zvâcnească. Parcă ar fi King Kong, ținând-o pe Ann Darrow.

— Nu-i moartă, zic eu.

Macaraua se rotește, până ce ajunge deasupra podului și a schelelor, după care se lasă în jos, pe targă. Cu mare grijă, ca și cum ar juca Maroco,

macaraua dă drumul mâinilor și picioarelor, până când văd că ele aparțin unei fete.

Cea mai mare fată pe care am văzut-o vreodată.

— Ți-am zis eu! comentează Dusty.

Libby (13 ani)

Cerul e strălucitor și mă orbește. Parcă ar fi prima oară când îl văd și, oh, e atât de frumos, iar eu sunt vie! Sunt vie! Dacă ar fi să mor chiar în clipa asta, măcar am văzut cerul așa, în întregime albastru, și sclipitor, și nou.

Pieptul încă mi se încleștează, dar strânsoarea slăbește, pentru că oamenii ăștia drăguți sunt aici, iar eu sunt în viață și nici n-o să mor acolo, în casa aia. Nu zic că n-o să mor aici, în curte, dar măcar e aer curat, pot să respir, și există copaci, și cer, și păsări, și, colo sus, un nor, unul pufos, și miroase a ceva, poate a flori. Îmi vine să zic: *Uitați-vă la mine, Dean, Sam, Cas! Sunt afară, la fel ca voi!* După care mă gândesc că ei sunt singurii mei prieteni, chiar dacă habar n-au. Și, oh, Doamne, iar plâng, apoi probabil că leșin, fiindcă mă trezesc zgâlțâită și văd că nici măcar nu mă aflu într-o ambulanță, ca o persoană obișnuită, ci în spatele unui camion. Mă uit în sus, dar în loc să văd cerul albastru, dau cu ochii de metalul spălăcit și, dintr-odată, mă simt umilită. Oare de câți oameni a fost nevoie ca să mă scoată?

Încerc să-l întreb pe tata, care stă cu spatele lipit de peretele din tablă zăngănitoare. Capul i se hâțână în sus și în jos, dar are ochii închiși, iar eu nu pot vorbi și brusc mă gândesc: *Dacă n-o să mai vorbesc niciodată?*

Tata deschide ochii, mă vede holbându-mă la el și zâmbește, însă nu îndeajuns de repede. Pieptul mi se încleștează tot mai strâns și nu vreau să fiu aici, în camionul ăsta. Vreau să fiu în patul meu, la mine în cameră, la mine acasă. Nu vreau să fiu afară, în lume.

Aș vrea să spun: *Te rog, du-mă acasă, dacă a mai rămas ceva din ea!* dar tocmai atunci mă învăluie o senzație de calm, de pace, și e ea, e mama mea. Respir mai lent, ca s-o fac să dureze, ca să încerc s-o păstrez lângă mine. *Trăiește, trăiește, trăiește, trăiește*… Mă gândesc la asta din toate puterile, înainte ca totul să se întunece și, în timp ce-mi pierd cunoștința, îmi amintesc.

Fiica lui Rappaccini.

Beatrice.

O chema Beatrice.

Jack (14 ani)

În aceeași zi, când mă întorc de la școală, mașina unei firme de securitate e parcată în fața casei și un paznic stă la volan, dormind buștean. Verific dacă mă vede cineva, apoi intru.

A mai rămas doar jumătate din sufragerie. Canapeaua e supradimensionată și adâncită în mijloc, ca un hamac. O poză înrămată a căzut pe dușumea, cu fața în sus, iar în ea se văd un bărbat, o femeie și o fetiță. Imaginea fetei e încețoșată, dar se poate vedea că râde. În fotografie e doar un copil cu dimensiuni obișnuite.

Bucătăria e una obișnuită. E aproape intactă, doar puțin prăfuită. Mă duc mai întâi la frigider, fiindcă nu mă pot abține. Vreau să văd ce e înăuntru. Mă aștept la un festin demn de Henric al VIII-lea, dar sunt numai chestii obișnuite: ouă, lapte, mezeluri, brânzeturi, sucuri dietetice, sucuri de fructe. Pe ușa frigiderului e lipit un singur magnet: BUN VENIT ÎN OHIO!

Umblu prin toată casa. E mai mică decât a noastră și nu-mi ia mult să găsesc dormitorul fetei. Chiar dacă zidului din față îi lipsește o bucată, nu intru în cameră, fiindcă mi se pare o lipsă de respect. În schimb, stau în prag. Pereții, cei rămași în picioare, sunt de culoarea lavandei și absolut fiecare dintre ei e acoperit cu rafturi de cărți, ce se înalță de la podea până în tavan. Cărțile parcă ar sta să se reverse și să inunde toată încăperea, poate chiar toată casa.

În centrul dormitorului se află patul, ce pare construit special. E un pat matrimonial care umple aproape tot spațiul. Stă pe o platformă de metal — oțel? —, iar lângă el se găsește o singură pereche de papuci. Ei sunt cei care mă impresionează. Par

delicați, ca și cum ar fi fost făcuți pentru o fată de vârsta lui Dusty. Așternutul e împodobit cu margarete și stă răvășit, de parcă ar fi trecut o tornadă peste el. Una dintre perne zace pe podea. Lângă pat e un teanc de cărți și-mi trebuie o secundă ca să-mi dau seama că sunt șase exemplare ale aceluiași roman, *Am locuit întotdeauna în castel*, de Shirley Jackson, dar cu coperte diferite. Îmi spun: *Chiar trebuie să-i placă la nebunie cartea asta!*

Când plec, încerc să nu ating nimic, cu excepția unui exemplar din cartea lui Shirley Jackson și a magnetului din Ohio, pe care le iau cu mine. Nu știu de ce. Poate că mă fac să mă simt mai aproape de fata care locuiește acolo. Afară, paznicul doarme în continuare, așa că-i bat în fereastră, ca să-l trezesc. Când coboară geamul, îi zic:

— Fii pe fază, amice! Îmi închipui că toate lucrurile lor sunt înăuntru, iar oamenii ăștia au suferit deja destul și fără să fie jefuiți.

Desigur, cartea și magnetul nu se pun.

*

Bat la ușa camerei lui Marcus, apoi intru. Pereții sunt acoperiți cu postere, majoritatea reprezentând jucători de baschet. De ușa dulapului e agățat un coș de baschet. Un puști slăbănog, cu părul zburlit, stă cocoșat pe podea, în fața calculatorului. Joacă un joc video, genul în care împuști pe toată lumea și arunci rahaturi în aer.

Fac ce fac eu de obicei: caut semnele care-mi arată că ăsta-i fratele meu. Bărbia ascuțită, părul vâlvoi, aerul posomorât. Caut piesele și le așez laolaltă, deoarece așa știu că e el.

— Pot să te întreb ceva?

— Ce?

Nu-și ia ochii de la ecran.

— Cum reușești să-i ții minte pe oameni atât de bine? Cum îi deosebești?

— Ce?

— Pe Șașia, de exemplu.
— O cheamă Patrice.
— Mă rog. Patrice. Cum o recunoști într-o mulțime?
— E prietena mea.
— Știu că-i prietena ta.
— Îți dai seama ce mi-ar face dacă n-aș recunoaște-o într-o mulțime?
— Da, dar ce anume, legat de persoana ei, îți spune că e ea?
Marcus oprește jocul. Se holbează la mine cam un minut întreg.
— Pur și simplu, mă uit la ea. Pur și simplu, știu. Ce-i cu tine? Ai luat-o razna?
Privirea îmi alunecă pe lângă el, către pereții plini cu jucători de baschet. Aș vrea să-l întreb dacă-i poate deosebi fără numele de pe echipament și fără numele de pe spate. Când mă uit din nou la fratele meu, văd că încă se holbează la mine, numai că trăsăturile i s-au schimbat, așa că îmi pare un om complet nou. Îi zic:
— Nu contează. Te tachinam doar.

*

Mă întorc în camera mea și îmi scot vechiul caiet de compuneri, pe care-l țin ascuns într-un sertar. Încep să-l răsfoiesc. În el îmi pun la cale viitoarele proiecte: le desenez, fac planuri. Dar, între idei grozave, scheme, schițe și liste cu materialele necesare, există și asemenea pasaje:

Am mers cu ai mei la Clara's Pizza. M-am pierdut când mă întorceam de la baie. Mi-a luat ceva timp să-i găsesc. Până la urmă a fost nevoie să-mi facă tata semne cu mâna.

Am fost așa de obosit după meciul de sâmbătă (am câștigat toate reprizele la rând), încât nici măcar nu l-am recunoscut pe Demario Raines când a venit să mă felicite.

Însemnare după însemnare, tot la câteva pagini. Nimic zguduitor sau alarmant, până când începi să

le pui una lângă alta. Acum, în timp ce le citesc, o senzație se așterne asupra mea ca o pătură, dar nu una dintre acelea calde și confortabile. Asta seamănă mai degrabă cu o pătură groasă și aspră, care îți e aruncată pe cap chiar înainte să fii vârât în portbagajul unei mașini.

E ceva în neregulă cu mine.

Simt că, dintre toți oamenii de pe lume, fata de vizavi m-ar înțelege. Rămân așezat acolo tot restul serii, gândindu-mă: *Sper că o să supraviețuiască*. Și cu toate că cei de la știri îi protejează identitatea, iar eu nu-i știu decât numele de familie, îi scriu o scrisoare în care îi împărtășesc gândul meu, o strecor în cartea ei preferată, după care intru pe net și caut adresa de corespondență a spitalului din localitate.

Libby (13 ani)

Domnul doctor Weiss e înalt, slab și probabil că nu s-ar putea îngrășa nici dacă ar vrea. Se teme că încerc să mă sinucid. Îi răspund:

— Dacă aș fi vrut să mă omor, există metode mai rapide.

El stă lângă patul meu de spital, cu brațele încrucișate la piept. E greu să-i citești chipul, fiindcă poate să se încrunte și să zâmbească în același timp. Îmi zice:

— Tatăl tău mi-a spus că de șase luni nu mai poți să ieși din casă.

— Depinde de când începeți socoteala. De cinci luni și douăzeci și patru de zile sunt prea mare ca să mai încap pe ușă. Dar ultima mea zi de școală a fost acum doi ani.

— Aici există două chestiuni importante pe care trebuie să le înțelegem: de ce ai avut atacul ăsta de panică și de ce te-ai îngrășat. De ele trebuie să ne ocupăm. Va fi un proces de durată, dar o să te însănătoșim.

Îmi arunc ochii spre tata, așezat în fotoliul din fața mea. Știe la fel de bine ca mine De Ce. Din cauza faptului că totul s-a schimbat când aveam zece ani. Din cauza agresivității celorlalți și a fricii. Foarte multă frică de orice, dar mai ales de moarte. De moartea subită, ivită din senin. Și din cauza faptului că sunt îngrozită de viață. Din cauza uriașului gol pe care-l am în piept. Din cauza faptului că-mi ating fața ori pielea și nu simt nimic. Astea sunt motivele pentru care am început să stau acasă. Astea sunt motivele pentru care mănânc. Astea sunt motivele pentru care am ajuns aici. Dar nu înseamnă că vreau să mor.

*

Cu o zi înainte să plec din spital, asistenta îmi aduce un pachet pe care nu e trecută adresa expeditorului. Mai toți ceilalți îmi trimit scrisori, nu pachete, iar ăsta e singurul motiv pentru care îl deschid. Ăsta și faptul că tata nu e de față, ca să mi-l ia înainte să apuc să-l văd.

Înăuntru găsesc un bilet scris de mână, fără nume ori semnătură, și un exemplar din cartea mea preferată. E chiar unul dintre exemplarele mele, cu inițialele mele pe copertă și cu sublinierile făcute de mine pe tot parcursul textului.

M-am gândit că s-ar putea s-o vrei. Spre deosebire de celelalte scrisori, asta e amabilă. **Vreau să știi că-ți țin pumnii.** Pentru prima dată, după multă vreme, îmi ating pielea și simt ceva.

Când sosește Rachel Mendes, profesoară și însoțitoare, pun cartea jos și îi spun ceva ce am tot vrut să spun, însă nimeni n-a fost dispus să asculte. Mă folosesc de noul meu telefon, primul meu telefon, pe care tata mi l-a cumpărat ca să-l pot suna în caz că am nevoie de ceva, și deschid articolele de știri.

Măresc poza cu mine, făcută în ziua în care am fost salvată din casă.

— Fata asta, îi zic lui Rachel. Nu așa arăt eu. Asta nu sunt eu.

Am sentimentul că Rachel o să mă înțeleagă, fiindcă ea s-a dat drept heterosexuală până când a terminat liceul, deși descoperise încă din clasa a opta că e lesbiană. Repet:

— Asta nu sunt eu.

Ochii ei se luminează.

— Grozav! Hai să vedem dacă o putem găsi!

Acum

Libby

Îmi deschid dulapul înaintea primei ore și ceva zboară de-acolo, aterizându-mi pe un pantof. E o bucată de hârtie, strânsă în trei. O vreme stau și mă zgâiesc la ea, deoarece experiența îmi spune că bucățile de hârtie strânse în trei nu sunt un lucru bun. Până la urmă, o ridic și o deschid înăuntrul dulapului, unde nimeni nu poate s-o vadă.

Cea mai grasă adolescentă din America, salvată din propria casă

E un articol de pe internet și, iată-mă, într-o fotografie încețoșată, în timp ce sunt împinsă pe targă, de-a lungul peluzei, de către lucrătorii de la urgență.

Pe partea cealaltă se află o ditamai poza, cu ditamai fața mea, surprinsă ieri, în cantină. Alături, cineva a scris: **Felicitări pentru că ai fost votată Cea Mai Grasă Adolescentă a liceului MVB!**

Închid ușa, apoi îmi sprijin fruntea de dulapul metalic, pentru că simt cum mi se înfierbântă capul și mă ia cu amețeală, iar uneori astea sunt primele semne. *Așa s-a simțit și ea în ziua în care s-a dus cu mașina la spital? Așa a început și pentru ea?*

Metalul mă răcorește pentru o clipă, apoi devine mai încins decât pielea mea și mă tem că o să mă frig. Mă concentrez să-mi ridic capul, până când acesta ajunge să-mi stea din nou drept pe gât. Holul se înclină. Deschid ușa dulapului și îmi îndrept atenția către cuierul în care este atârnată haina, către cărțile mele, către micul meu colț de univers. Respir.

*

În timpul primei ore, Mick din Copenhaga vorbește cu mine, dar sunt prea ocupată ca să-l ascult, fiindcă îmi scriu demisia din liceu.

Dragă doamnă directoare Wasserman,

Vă mulțumesc foarte mult pentru această oportunitate educațională. Din păcate, nu voi putea continua aici, la liceul MVB, deoarece e năpădit de imbecili.

Tai și scriu,

din cauza unei regretabile epidemii de imbecili.

Regretabile epidemii de imbecilitate?

În întreb pe Mick din Copenhaga:

— Ție cum îți sună mai bine? „O regretabilă epidemie de imbecili“ sau „o regretabilă epidemie de imbecilitate“? Sau crezi că mai tare sună „năpădit de imbecili“?

El izbucnește în râs și niște cute ce aduc cu razele de soare îi încadrează colțurile ochilor.

— Libby Strout! Sunt uimit de tine. Mă exciți al naibii de tare.

Măcar există o persoană.

Jack

În materie de zile, asta e probabil cea mai proastă pe care am avut-o vreodată.

Ți se pare amuzant să hărțuiești femeile?

Crezi că batjocura e distractivă?

Tulburările alimentare nu sunt haioase, nesimțitule!

Îmi vine să țip: *Singurul motiv pentru care am făcut ce naiba am făcut a fost ca să nu vă calc pe voi pe bătături!*

Aud și multe replici de genul:

A fost superhaios. Ești neînfricat, omule!

Bună treabă, tipule! Ești grozav!

Și:

Mișto buza, Mass! Cum arată tipul cu care te-ai bătut? Oh, stai… FATA cu care te-ai bătut!

Hei, Masselin, să n-o scoți din sărite pe [se introduce numele unei fete mărunțele din clasa a noua], că s-ar putea să-ți tragă o mamă de bătaie!

Singura veste bună e că nu-mi pot da seama cine-mi strigă diverse chestii în timp ce trece pe lângă mine pe hol.

Caroline Lushamp mă ține de mână între prima și a doua oră, iar când cineva țipă după mine, îmi zice:

— Nu-i băga în seamă!

Dintr-odată, e acea dulce Caroline de acum câțiva ani, iar eu mă concentrez pe senzația mâinii ei într-a mea.

Libby

De-a lungul zilei, în dulap îmi apar și alte articole printate. Încerc să-mi spun că trebuie să privesc partea pozitivă a lucrurilor: cel puțin colegii mei folosesc internetul și pentru altceva decât rețele sociale ori pornografie. Dar, sinceră să fiu, asta nu mă consolează prea mult. Până la ora a patra, e clar că toți, chiar și oamenii de serviciu, mă cunosc drept Fata Căreia I-au Dărâmat Pereții Ca S-o Scoată din Casă. Sunt un fel de Mary Tifoida[5] a liceelor din Indiana. La fiecare oră stau singură în bancă, de parcă grăsimea ar fi molipsitoare.

Cu luni în urmă, pe vremea când primeam toate acele scrisori pline de ură, tata a discutat cu un avocat, care ne-a îndemnat să păstrăm întreaga corespondență, în caz că avea să mi se întâmple vreodată ceva îngrozitor, de exemplu, să fiu omorâtă. Astfel, urma să avem dovezi scrise care să ducă la posibili suspecți.

Reporter: Ești îngrijorată? Te temi pentru siguranța ta?

Eu: Știți, mă bucur că m-ați întrebat. Poate că ar trebui ca, în clipa asta, să-mi fie frică, dar eu cred sincer că oamenii care scriu asemenea scrisori ar trebui mai degrabă compătimiți decât să fie de temut. Din experiența mea, cei mai speriați sunt aceia care se ascund în spatele cuvintelor răutăcioase și amenințătoare.

Îmi îndes articolele în ghiozdan. Nu cred că cineva de la MVB plănuiește să mă ucidă, dar niciodată nu poți fi prea prudent.

*

Mă întorc la cantină, deși e ultimul loc de pe pământ în care aș vrea să mă aflu. Intru și șase sute

de capete se întorc simultan către mine. Șase sute de guri încep să șușotească. O mie două sute de ochi mă urmăresc în timp ce merg. Simt cum răsuflarea mea abandonează nava, de parcă ar zice: *Fiecare scapă cum poate! Baftă, ești pe cont propriu!* Merg mai departe fără ea și fac un pas, doi pași, trei pași. Îi număr, așa cum m-au învățat antrenorii și consilierii mei.

Sunt treizeci și șapte de pași până la masa rotundă de lângă fereastră, în jurul căreia stau Iris, Bailey și Jayvee De Castro. Apuc strâns spătarul scaunului, care îmi pare atât de solid și reconfortant, încât mai că rămân în picioare, strângându-l din toate puterile. Apoi mă așez pe scaun și zic:

— Ei bine, a fost distractiv!

Bailey îmi spune, foarte încet, pentru că, să recunoaștem, oamenii din jur trag cu urechea:

— Îl cunosc pe Jack Masselin încă din clasa a șaptea și nu-mi vine să cred că ar fi în stare de așa ceva. Adică, OK, nu-i tocmai un elev model și, la un moment dat, când era într-a unsprezecea (noi eram într-a zecea), el și Dave Kaminski au răpit un elev de a noua și l-au încuiat pe acoperișul de lângă toaleta băieților de la etajul al doilea…

— Walt Casey.

Jayvee scutură din cap, iar părul ei tuns bob scoate un fâșâit.

— Bietul Walt!

Iris înțepenește în timp ce soarbe din pahar.

— Ce-i cu Walt?

— E pur și simplu… dus.

Jayvee se încruntă, cu ochii spre celălalt capăt al cantinei, unde un băiat, care presupun că trebuie să fie Bietul Walt Casey, stă singur la masă. Ca și cum ar încerca să-i ilustreze vorbele, acesta începe să se scobească în nas. Bailey continuă să vorbească:

— Dar, mă rog, dacă mi-ai fi spus că s-a întâmplat așa ceva și m-ai fi pus să ghicesc cine stă

în spatele poveștii, n-aș fi ghicit niciodată că e vorba de Jack Masselin. Niciodată! M-aș fi gândit la mulți alții înaintea lui. Dave Kaminski e unul, apoi Seth Powell. Și frații Hunt, bineînțeles, și Reed Young, Shane Oguy, Sterling Emery…

Îi dă înainte, înșirându-i pe toți băieții din istoria universului.

— Eu cred că-i pare foarte rău pentru ce-a făcut.

Ele se uită la mine.

— Nu s-a gândit. A făcut o tâmpenie și se simte destul de prost din cauza asta.

Iris zice:

— Îi iei apărarea?

— Doar intru în pielea lui și umblu în ea.

Jayvee intervine:

— Atticus Finch!

Ridică o mână, ca să putem bate palma.

— Dacă mi-ar fi făcut mie așa ceva, i-aș fi răspuns în stil superninja.

Jayvee i-ar răspunde în stil superninja oricui ar scoate-o din pepeni.

— Tu n-ai făcut niciodată un lucru pe care să-l regreți? mă uit eu la Bailey.

Jayvee răspunde:

— Poza cu școala de anul trecut se pune?

Îmi împung mâncarea cu furculița (e prânzul pe care tata mi l-a pregătit cu atâta grijă), apoi o împing deoparte. Nu pot să mănânc. Nu aici, unde toată lumea se holbează la mine. Iris întreabă:

— Ați auzit de Terri Collins? Se mută în Minnesota.

Părul lui Jayvee face *fâș, fâș, fâș*.

— Biata Terri.

Eu intervin:

— E o Domnișoară, nu?

Jayvee ridică un deget.

— *Era*.

[5] Mary Mallon (1870–1938), purtătoare a bacilului tific (la care ea însăși era imună), considerată răspunzătoare pentru declanșarea uneia dintre cele mai mari epidemii de febră tifoidă din istoria medicală. (*N.t.*)

Jack

La cantină, Kam, Seth și ceilalți idioți pe care-i numesc prieteni nu mai sunt în stare să vorbească despre altceva. Seth le povestește totul pas cu pas celor care au ratat faza.

— Fir-ar, Mass! exclamă unul dintre idioți, iar admirația i se aude în glas și i se citește pe față.

Ridic un colț al gurii, de parcă aș fi prea al naibii de șmecher ca să zâmbesc până la capăt, după care ridic mâinile ca și cum aș zice: *Nu contează, frate, a fost doar o zi de lucru obișnuită*.

— De-aia eu sunt eu și tu ești tu, puiule!

Bat palma cu Seth și mă apuc din nou s-o urmăresc pe fata corpolentă de la geam, cea care sunt destul de sigur că e Libby Strout. La un moment dat, îl simt pe Kam zgâindu-se la mine.

— La ce te uiți?

— La nimic.

El se răsucește, își îndreaptă privirea spre geam, rămâne așa timp de câteva secunde, apoi se întoarce din nou către mine.

— Știi, uneori nu reușesc să te citesc. Ești la fel de măgar ca noi, ceilalți? Sau există o inimă care bate în pieptul ăla subdezvoltat al tău?

Eu afișez un rânjet fals.

— Imposibil să fiu la fel de măgar ca voi, ceilalți.

Uite, ăsta-i motivul pentru care mi-e simpatic Kam, în ciuda firii lui. Nu-i tont și, într-o bună zi, peste vreo cincisprezece sau douăzeci de ani, s-ar putea chiar să devină un tip de treabă. E mai mult decât pot spune despre ceilalți.

Seth și restul mă felicită pentru cât sunt de haios, iar eu mă simt din ce în ce mai mic, în timp ce o fată se apropie de noi, urmată de un grup

format din alte fete, toate arătând exact la fel. Același păr. Același luciu de buze. Aceleași haine. Aceleași trupuri. Cea din frunte zice:

— De ce nu te legi de cineva pe măsura ta, Jack Masselin?

Și își golește paharul cu suc dietetic în capul meu. Cineva strigă:

— Nu părul! Orice, numai părul, nu!

Râsete.

Eu sar în picioare, picurând de peste tot, iar lumea aplaudă. Fata se îndepărtează ca o furtună și Kam îmi spune:

— Dacă ar fi să te legi doar de cei pe măsura ta, mă tem că te-ai limita la ăia dintr-a noua.

După care își scoate butelca, deșurubează dopul și, pentru prima dată de când îl știu, mă servește.

— Sper că ăla-i suc de portocale.

E vocea unei femei, care se aude din spatele meu. Mă uit la Kam, care răspunde:

— Bineînțeles, doamnă Chapman. Vitamina C nu e doar esențială în dezvoltarea noastră, dar ne și apără de scorbut.

Monica Chapman clatină din cap către Kam, apoi, de față cu toți, se întoarce către mine și zice:

— Voiam să mă asigur că te simți bine.

Se uită la hainele mele ude și la balta de suc din dreptul picioarelor mele.

— Mă simt superb, mersi.

— Știu că ziua de azi nu poate fi ușoară.

Spre cinstea ei, își coboară vocea, dar, de fapt, asta înrăutățește lucrurile. E ca și cum ar conspira cu mine. Ca și cum noi doi am fi cei care au un secret.

— Nimic nu-i leagă mai mult pe oameni decât judecarea altcuiva și, chiar dacă am greșit, deseori judecățile respective nu sunt îndreptățite…

Acum se referă la ea însăși, nu la mine. Simt cum elasticul care-mi strânge inima rece și moartă plesnește în două, așa că, fără niciun cuvânt, dispar de-acolo.

Libby

Evadez afară, la aer curat, și expir tot ce țin de o oră în piept. *Te-ai întors la locul crimei și ai supraviețuit*. Acum, când pot să răsuflu din nou, încep să gâfâi și mă apucă amețeala de la prea mult oxigen în plămâni și în creier. E important să-mi mențin tensiunea arterială scăzută și constantă. E o chestiune de viață și moarte. Vorbesc serios! Viață. Și. Moarte. Pentru că s-ar putea ca așa să înceapă: tensiune crescută, urmată de amețeală, urmată de pa, Libby.

Se poate transmite pe cale ereditară.

Cât ai clipi, mașina timpului care funcționează în capul meu mă teleportează înapoi în acea zi. Stau lângă patul mamei și mă întreb cum s-a putut întâmpla una ca asta — ea să zacă fără cunoștință.

— *Pare împăcată, mi-a spus tata în drum către spital. Zici că doarme.*

La Terapie Intensivă, mama era conectată la tot felul de tuburi și fire, iar o mașinărie respira în locul ei. Nu știam ce să fac, așa că m-am așezat lângă ea și am luat-o de mâna care încă era caldă, dar nu la fel ca de obicei. I-am strâns degetele, însă nu prea tare, pentru că nu voiam s-o doară. Avea capul lăsat pe spate și ochii deschiși, ca și cum tocmai s-ar fi trezit. Nu părea împăcată. Părea goală.

I-am spus:

— *Sunt aici. Te rog, nu pleca! Te rog, rămâi! Trezește-te! Te rog, trezește-te! Te rog, nu mă lăsa! Te rog, te rog, te rog! Dacă cineva poate să se întoarcă, tu ești aia! Te rog, întoarce-te! Te rog, nu pleca! Te rog, nu mă lăsa singură!*

Pentru că, dacă ea ar fi plecat, aș fi rămas singură.

În fața școlii, cerul e un amestec de alb și albastru, iar aerul răcoros parcă îmi sărută pielea fierbinte, fierbinte.

Scot un marker din ghiozdan. Găsesc un loc liber pe unul dintre teniși. Scriu: **Ține capul sus și pumnii jos (Harper Lee,** *Să ucizi o pasăre cântătoare***).** Îmi îndemn creierul să se concentreze asupra lucrurilor bune: faptul că azi, la cantină, nimeni n-a încercat să se urce călare pe mine ca pe un taur, faptul că, din câte se pare, am trei prietene adevărate și faptul că Terri Collins se mută în Minnesota. *Domnișoarele vor fi nevoite s-o înlocuiască*. Totuși, parcă nu reușesc să scap de impresia că toți își au locul aici, cu excepția mea.

Mă gândesc la Mary Katherine Blackwood, din *Am locuit întotdeauna în castel*. Întotdeauna am îndrăgit-o și am compătimit-o, fiindcă e întocmai ca mine, ciudată, excentrică și, mi-am zis eu, greșit înțeleasă. Dar acum am o senzație de îngrijorare, ca și cum s-ar ascunde cineva în dulap, ca și cum s-ar putea să mă fi înșelat. Poate e mai bine că Mary Katherine stă încuiată, departe de restul lumii. Poate că ea nu e făcută să trăiască la fel ca alți oameni, printre alți oameni. Poate că locul ei e, pe veci, în casa aia.

Jack

În marea de oameni, văd venind spre mine o fată foarte corpolentă și-mi dau seama că e ea: Libby Strout. Câteva fete își dau coate și, cu toate că vorbesc în șoaptă, le aud zicând ceva despre Călărește Grasa. Se uită lung la Libby, moment în care realitatea mă izbește drept în față. Asta i-am făcut eu lui Libby: i-am desenat o uriașă țintă roșie pe spate.

În timp ce colegele ei cască gura, ea se oprește în fața mea și îmi întinde un bilet.

— Poftim!

Gestul le face pe fete să izbucnească într-o criză de chicoteli, iar eu deja aud cum moara bârfelor începe să macine.

Libby

După școală, cobor pe o scară de lângă holul principal, ca să ajung până la subsolul înfiorător, unde se află vechiul teren de baschet, cel folosit cu ani în urmă, înainte de construirea unui complex sportiv în valoare de un milion de dolari, ce poate găzdui până la zece mii de oameni. Jack Masselin stă în tribune, tolănit pe spătarul scaunului, cu picioarele întinse în fața lui și cu coatele sprijinite de gradenul din spate. Partenerii lui de discuție sunt Travis Kearns, de la ora de educație rutieră, o fată zâmbitoare, cu păr lung și castaniu, și un băiat ras în cap, care cred că e Keshawn Price, vedetă a echipei de baschet. Toți îi sorb cuvintele lui Jack Masselin, care se uită în sus, mă vede, apoi continuă să vorbească.

Sau poate că nu mă vede. Deși sunt cea mai mare fată de aici.

Mă așez departe de ei, în primul rând. Sala, care probabil că ar putea să primească șase sute de spectatori, pare tristă și neglijată, ceea ce bineînțeles că și este. Cu fiecare râset care răsună din grupul aflat deasupra mea, mă simt din ce în ce mai invizibilă. Alți doi elevi intră pe ușă, dar nu știu cum îi cheamă. Fata se așază lângă mine, la vreo treizeci de centimetri distanță, iar băiatul ia loc cu un rând mai sus. Fata se apleacă și îmi zice:

— Eu sunt Maddy.

— Libby.

— Aici e Cercul Dialogului?

Însă tocmai atunci intră agale domnul Levine.

— Salut, salut! Vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți azi aici.

Se oprește în fața tribunelor, cu mâinile în șolduri. Poartă un papion portocaliu, asortat cu

tenișii de aceeași culoare, și, lăsând la o parte părul cărunt, pare că ar putea fi unul dintre noi. Ne spune:

— Hai să lămurim ceva! N-am de gând să vă vorbesc despre importanța toleranței, a egalității în drepturi și a înțelegerii faptului că suntem cu toții laolaltă în povestea asta, fiindcă nu vă cred nici proști, nici complet lipsiți de moralitate. Cred că sunteți niște oameni inteligenți, care au făcut mari prostii. Cine vrea să înceapă?

Nimeni nu scoate o vorbă. Până și Jack Masselin tace. Domnul Levine îi dă înainte.

— Ce-ați zice de un „De ce sunteți aici"? Adevăratul motiv, nu „Doamna directoare Wasserman m-a pus să vin".

Aștept să spună cineva ceva. Când văd că nimeni n-o face, zic:

— Eu sunt aici din cauza lui.

Și arăt către Jack. Domnul Levine scutură din cap.

— De fapt, tu ești aici pentru că ai vandalizat bunurile școlii și i-ai tras lui un pumn.

Unul dintre băieți exclamă:

— Mișto!

Jack replică:

— Tacă-ți gura!

— Domnilor! Și folosesc cu larghețe termenul.

Domnul Levine se întoarce către mine.

— Ai fi putut să pleci.

— Dumneavoastră ați fi plecat?

— Nu eu am fost cel înhățat.

— OK!

Trag aer în piept.

— Ce-ar fi să zic că sunt aici pentru că mi-am pierdut cumpătul. Pentru că atunci când cineva te înșfacă din senin și nu mai vrea să-ți dea drumul intri în panică, mai ales dacă toți se uită la tine și nimeni nu mișcă un deget ca să te ajute, fiindcă tuturor, în afară de tine, li se pare amuzant. Sunt aici pentru că n-am știut dacă el urma să se

oprească acolo sau să facă ceva mai mult decât să mă țină strâns.

Toți se holbează la Jack și la mine. Domnul Levine dă din cap.

— Jack, amice, simte-te liber să intervii!

— Sunt bine.

Exact asta spune. *Sunt bine*. Tolănit acolo, cu aerul lui plictisit și cu freza aia explodată, prea plin de sine ca să participe.

— Dacă el n-are nimic de zis, atunci reiau eu.

Dacă există pe lumea asta un lucru la care să mă pricep, atunci acela e să primesc consiliere. Mi-am petrecut ani întregi făcând asta, așa că știu cum să vorbesc despre mine însămi și despre De Ce-uri. Chiar și în fața unei săli în care se află doar oameni străini.

Domnul Levine spune:

— Grozav! Din câte se pare, scena îți aparține, Libby.

— După ce mi-au găurit pereții ca să mă scoată din casă, am stat o vreme în spital, dar, cu toate că prinsesem suficientă putere încât să mă pot întoarce acasă, doctorul a continuat să mă țină internată fiindcă, zicea el, nu puteam pleca înainte să înțeleg De Ce. De ce ajunsesem acolo. De ce pusesem toate acele kilograme pe mine.

Domnul Levine nu mă întrerupe, îmi dau seama că într-adevăr mă ascultă cu atenție. La fel fac toți ceilalți, chiar și Travis Kearns. Continui să vorbesc, deoarece sunt lucruri pe care le-am repetat de o sută de ori, astfel încât abia dacă mai fac parte din mine. Sunt doar adevăruri ce trăiesc undeva în lume, în afara mea. *Libby s-a făcut prea mare. Lui Libby i s-au dărâmat pereții ca să fie scoasă din casă. Libby a primit ajutor. Libby s-a făcut bine.* Dacă am învățat ceva din consilierea psihologică și din faptul că mi-am pierdut mama, atunci am învățat că cel mai bine e să zici pur și simplu ce ai pe suflet. Dacă încerci să umbli mereu cu toată povara după tine, curând ajungi să zaci

lungit pe spate în pat, prea gras ca să te ridici sau măcar să te răsucești.

— Așadar, De Ce-ul cuprindea multe chestii. Cuprindea faptul că moștenisem metabolismul lent și coapsele ca de Hulk ale tatei. Cuprindea faptul că eram umilită pe terenul de joacă. Cuprindea faptul că mama murise, și felul în care se întâmplase, și faptul că mie mi-era frică, și mă simțeam singură, și-mi făceam griji, mereu îmi făceam griji, iar tata era trist, și adora mâncarea, și adora să gătească, iar eu voiam să-l fac să se simtă mai bine, dar și să mă simt la rândul meu mai bine.

Aud un „Să fiu al naibii, fată!“ din partea lui Keshawn, după care domnul Levine zice:

— Bravo, Libby!

Vreo doi copii aplaudă.

— Mulțumesc.

Din nu știu ce motiv, e un moment important, nu datorită aplauzelor, ci a domnului Levine. Contează ce părere are el despre mine.

— O vreme am fost obligată să stau în casă, așa că am avut mult timp să mă gândesc. Și de atunci încoace am avut la dispoziție mult timp de gândire.

Cu toții ne uităm la Jack, dar el nu spune nimic. Domnul Levine se întoarce din nou către mine.

— Deci de ce l-ai lovit?

Îmi vine să țip: *Uitați-vă la el! E perfect. În viața lui n-a avut o zi proastă. OK, are o boală ciudată, care-l împiedică să recunoască oamenii, dar nimeni nu l-a făcut vreodată gras ori dezgustător. Nimeni nu i-a trimis scrisori pline de ură și nici nu i-a spus că ar fi fost mai bine să se sinucidă. Părinții lui n-au primit niciodată scrisori de amenințare doar pentru că l-au adus pe lume. Pe deasupra, el are doi părinți. Mă îndoiesc că știe cum e să pierzi pe cineva drag. Oamenii ca noi nu-i ajung nici la degetul mic, pentru că el e prea bun pentru mine, pentru dumneavoastră, pentru ceilalți copii de aici și pentru pedeapsa*

asta. Ca să nu mai spun că prietenii lui sunt absolut mizerabili.

Îmi vine să zic: *De ce să* nu-*l fi lovit?*

Dar nu prea am un alt răspuns în afară de:

— Eram furioasă.

Și știu că nu-i suficient, judecând după expresia de pe fața domnului Levine. Am mai văzut-o. E expresia pe care o afișează consilierii atunci când te analizează, când știu răspunsul înaintea ta, dar nu vor să ți-l spună, pentru că trebuie să-l găsești singur.

<u>Jack</u>

Când îmi vine rândul, spun:

— Adevăratul motiv pentru care mă aflu aici e că sunt regele ticăloșeniei din univers.

Tipul cu papion, care trebuie să fie domnul Levine, îmi dă replica:

— În engleză, te rog, Jack!

Mă las în față și mă uit țintă în podea. Pare că încerc să găsesc cele mai potrivite cuvinte, ceea ce și fac. Dar principalul motiv pentru care mă aplec e acela că așa pot să evit contactul vizual. Uneori aș vrea să închid ochii și să uit că văd. Pentru că, uneori, a nu fi în stare să recunoști fețele seamănă foarte mult cu a fi complet orb. Domnul Levine mă întreabă.

— Care-i De Ce-ul tău?

— Eu n-am un De Ce, doar un „Oh, fir-ar!“ și un „Ce-a fost în capul meu?“

Zâmbesc larg, apoi îi surprind privirea lui Libby. Mă uit fix la ea și ea se uită fix la mine. *Mi-a citit scrisoarea. Poate să mă dea de gol chiar aici.* Aștept să zică ceva. Când văd că tace, îmi dreg vocea.

— Dacă mai are vreo importanță, îmi doresc să n-o fi făcut.

E primul lucru sincer pe care l-am spus pe ziua de azi.

*

După ședință, Libby mă găsește în parcare, pe jumătate urcat în Land Rover, cu telefonul la ureche.

— Deci când mi-ai strecurat-o în ghiozdan?

— Ce?

— Scrisoarea.

Spun în telefon:

— Va trebui să te sun mai târziu, apoi închid chiar în timp ce Caroline mă întreabă *Cu cine vorbești?* Îi răspund lui Libby: Când te-am înhățat.

— Credeai că o scrisoare o să repare totul ca prin farmec?

— A reparat?

— Tu ce crezi?

— Nu poți învinovăți omul pentru că încearcă.

Îi arunc un zâmbet, dar ea scutură din cap și își flutură un deget prin fața mea.

— Nu face asta!

— În regulă. Atunci hai să vorbim pe bune! Ziceai că ai întrebări. Întreabă-mă orice!

Telefonul îmi zbârnâie în buzunar.

— De cât timp știi că nu poți recunoaște fețele?

— Mi-am dat seama când aveam vreo paisprezece ani. Dar n-a fost o revelație apărută peste noapte. A semănat mai degrabă cu un proces de durată. A trebuit să așez indiciile laolaltă, așa că mi-a luat ceva vreme.

— Deci tu poți să-mi vezi fața, dar nu poți s-o ții minte.

— Ceva de genul ăsta. Nu e ca și cum fețele n-ar avea absolut nicio trăsătură. Văd ochi, nasuri, guri. Pur și simplu nu reușesc să le asociez cu oameni anume. Nu așa cum tu, adică Libby, poți să faci o poză mentală a cuiva, pe care s-o păstrezi în amintire pentru data viitoare. Eu fac o poză, dar ea se duce imediat la gunoi. Dacă ție îți trebuie una sau două întâlniri ca să reții pe cineva, mie s-ar putea să-mi trebuiască o sută. Sau să nu rețin niciodată. Seamănă oarecum cu amnezia sau cu o încercare de a-i deosebi pe oameni uitându-te la mâinile lor.

Ea se uită la propriile mâini, apoi la ale mele.

— Așadar, dacă te întorci cu spatele și pe urmă te răsucești la loc, nu mai ești sigur cine sunt?

— Rațional, îmi dau seama că ești tu. Dar nu *cred*, dacă asta are vreo logică. Trebuie să mă

conving singur, iar și iar, că *Asta e Libby*. Știu că pare anapoda.

Anapoda e faptul că stau aici, vorbind despre asta cu altcineva decât cu mine însumi.

— E adevărat că-ți vine greu să te uiți la televizor sau la filme, fiindcă încurci personajele între ele?

— La fel ca oamenii, unele emisiuni și filme sunt mai greu de urmărit ca altele. Filmele cu monștri și desenele animate sunt simple. Filmele polițiste, nu prea. Mereu mă întreb: *Unde-i tipul cel rău?* Și *Cine naiba-i ăla?*

Mă uit la Libby și mă simt încărcat cu un soi de adrenalină nebună, care-mi face inima să bubuie în piept. E aproape ca și cum mi-ar lua un interviu, dar nu mă deranjează, fiindcă e prima dată când discut cu cineva despre problema mea, iar sentimentul seamănă foarte mult cu *libertatea*, cu momentul în care zici: *Uite o persoană care chiar poate să priceapă cine sunt*.

— Cum e să, știi tu, să ai așa ceva?

— E ca și cum aș avea un circ în cap și aș sări mereu prin inele. E ca și cum te-ai afla într-o cameră aglomerată, în care la început nu cunoști pe nimeni. Mereu.

Privirea ei se luminează și devine oarecum intensă.

— E ca și cum te-ai întoarce la școală după cinci ani de absență și ai încerca să-ți dai seama dacă îl cunoști pe el sau o cunoști pe ea, dar toți s-au schimbat, iar foștii tăi cunoscuți sunt acum doar… niște oameni.

— Corect! Nu le cunoști trecutul și nu știi amănunte despre ei, adică toate acele lucruri care îi fac să fie cei de acum. Și ești singura care se simte așa.

— În timp ce toți ceilalți se duc la ore și la prânz cu un aer de *Oh, uitați-vă la mine, fac asta de când mă știu! Și pe tine te cunosc, și pe tine te cunosc, și timpul nu s-a oprit niciodată, și iată-mă!*

— Da.

Ochii ei sunt mari, cu gene lungi. Au o culoare foarte limpede, un arămiu-deschis. Seamănă cu a chihlimbarului sau a whisky-ului. Îmi vine greu s-o văd în fata de acum pe aceea care se afla în macara. Cu toate că fata din fața mea e voinică, pare mult mai delicată în persoană.

Libby continuă:

— Te întrebi vreodată dacă nu cumva ceilalți văd altfel lumea? Adică, dacă s-ar putea ca tu să-i vezi pe oameni așa cum ar trebui văzuți?

— Semne distinctive. Eu așa le zic. Oricine are măcar un lucru care iese în evidență.

— De-aia ai tu părul atât de mare?

— Părul meu e mare pentru că e al naibii de grozav, scumpo!

Ea scoate un *hmm*, ca și cum nu prea i-ar veni să creadă, apoi își lasă capul într-o parte, se încruntă și zice:

— Mi se pare că te cunosc. Știi tu, de pe vremuri.

Pulsul mi se accelerează. Începe să-mi zbârnâie la fel ca telefonul din buzunar. Mă gândesc: *Nu mă cunoști, nu mă cunoști*, de parcă aș avea cine știe ce putere asupra minții ei și, orice s-ar întâmpla, ea nu va putea să-și dea seama că am fost acolo în ziua în care a fost scoasă din casă. Dacă ar afla, ar putea crede că o iau la mișto tocmai *fiindcă* am văzut cum era scoasă din casă și că ăsta-i motivul pentru care am înhățat-o.

Libby mă întreabă:

— Ai fost la școala primară Westview?

— Nu, doamnă.

N-apuc să mai zic nimic, căci telefonul îmi zbârnâie iar.

— E nevoie să răspunzi? Cineva chiar vrea să stea de vorbă cu tine!

— Poate să aștepte.

Libby continuă să mă studieze, dar până la urmă clatină din cap, ca și cum ar șterge totul cu

buretele.

— În ultima vreme am deseori senzația aia de „mi se pare că te cunosc".

— Ești într-un grup select. Sau, poate, într-o companie de rahat, depinde cum privești lucrurile.

Îi zâmbesc. Ea e cât pe ce să-mi răspundă tot cu un zâmbet, dar se oprește.

— Fiind incapabil să recunosc fețele, parcă i-aș pierde constant pe cei dragi.

Libby tace preț de câteva secunde.

— Știu cum e.

Apoi pleacă.

*

Mă întorc acasă cu mașina, îmi iau fratele mai mic și ne apucăm să scotocim prin garaj, în căutarea unor materiale pentru robot. Aici păstrez eu resturile de la toate invențiile pe care le-am construit și apoi le-am dezmembrat.

Îl întreb:

— Hei, piciule, cum a fost azi la școală?

— OK.

— OK pe bune sau OK de ochii lumii?

— Undeva la mijloc.

Libby

Mă întâlnesc cu Rachel în parc. Ne așezăm pe banca noastră obișnuită, iar ea mă întreabă:

— De ce l-ai lovit?

Pentru că sunt pregătită să-mi reiau viața normală. Pur și simplu vreau să merg înainte, la fel ca toți ceilalți, fără să se agațe cineva de mine la cantină de parcă aș fi o juncană oferită drept premiu la un rodeo.

Îmi spun: *Rachel e persoana căreia poți să-i spui orice, persoana care te cunoaște mai bine decât oricine.* Dar nu reușesc să scot decât un:

— Eram furioasă.

Apoi mă gândesc la alte trei întrebări pe care aș vrea să i le pun lui Jack.

*

În după-amiaza următoare, când intrăm cu toții în sala de sport, domnul Levine e deja acolo, exersând aruncarea liberă la coș. Ne zice:

— Ați venit! Excelent. Keshawn, Travis, Jack și Libby, o să jucați împotriva Natashei, a lui Andy, a lui Maddy și a mea.

— Ce să jucăm?

— Baschet, domnule Thornburg.

Și-i aruncă mingea lui Keshawn, care o prinde cu o mână.

— N-ar trebui să jucăm cu toții împotriva lui Keshawn? Știți, doar ca să mai egalăm șansele.

— Gura, Mass! Și pregătește-te să pierzi!

Keshawn marchează de lângă ușă, ceea ce nu e de mirare. În timp ce Rip Van Libby[6] dormea, el a ajuns Mister Baschet trei ani la rând.

— Aici nu-i vorba despre câștigat sau pierdut. Nu-i o competiție. Aici e vorba despre lucrul în echipă.

Cu toții ne zgâim la domnul Levine, care dansează nebunește înainte și înapoi, mișcându-și întruna picioarele, de parcă ar fi pe un ring de box.

— Toți cei din sala asta trebuie să învețe să se joace frumos sau măcar mai frumos cu ceilalți.

*

Bineînțeles, Keshawn deschide scorul. Noi alergăm încoace și încolo pe teren, dar, cu excepția lui, suntem toți varză, până și aceia pricepuți la sport. E chiar trist și rușinos, iar singurul lucru pe care-l învățăm este cum să ne facem de râs în fața colegilor.

De fiecare dată când înscrie, Keshawn se poartă de parcă ar fi câștigat campionatul național. Latră ordine către coechipierii lui, driblează pe la spate sau printre picioare și bagă mingea în coș din niște sărituri imposibile. Zău, e ca și cum am juca împotriva lui LeBron James, dacă LeBron James ar fi un copilaș de un metru nouăzeci și cinci. La un moment dat, domnul Levine îi confiscă mingea și zice:

— Asta nu-i ora lui Keshawn. Aici e vorba despre a vă ajuta colegii. E vorba despre toți suntem egali. E vorba despre lucrul în echipă.

Reușește o perfectă lovitură de trei puncte.

— Ia o pauză, Mister Baschet.

— Ce?

— Poți să stai câteva minute în tribune. N-o să mori.

— Frate!

Keshawn pleacă târându-și picioarele, de parcă ar fi cel mai lent om de pe pământ. Îl așteptăm să părăsească terenul și, după doi ani, el se așază în sfârșit pe un scaun. Natasha își dă ochii peste cap și clatină din cap către tavan. Domnul Levine zice:

— Dacă te face să te simți mai bine, o să stau și eu pe margine. Echipe egale ca număr. Orice e mai bine pentru grup, nu-i așa, Keshawn?

Băiatul se uită la el, apoi pe lângă el, la Natasha, care ridică o sprânceană. Îi răspunde domnului Levine.

— Sigur.

Așa că acum jucăm trei la trei. Noi suntem în frunte, până când Jack îi pasează mingea lui Andy, care e în echipa adversă. După ce Andy aruncă spre coș și înscrie, Keshawn sare în picioare.

— Ce aia a mea, Mass?

Numai că el îi spune pe de-a dreptul *și* urlă întrebarea. Domnul Levine îl atenționează cu un „Limbajul!“, în timp ce Jack mormăie ceva despre mingea care ar fi alunecat. Când situația se repetă, am impresia că bietul Keshawn o să-și IASĂ DIN MINȚI. Jack zice:

— Hei, omule, îmi fac doar datoria de cetățean!

— Cum adică? întreabă Andy.

Jack ridică din umeri. Aruncă un soi de zâmbet fudul, cu jumătate de gură.

— Ziceam doar că echipa ta arăta ca și cum i-ar fi prins bine o mână de ajutor.

Andy îi aruncă mingea, un pic prea tare. Acum cei doi stau în expectativă, zbârlindu-se unul la altul ca doi motani pe o alee.

— Ce-ar fi să păstrezi tu mingea, Masselin? O recuperez eu peste vreo șaizeci de secunde.

Domnul Levine intervine:

— Destul, amândoi! Jack, nu mai pierde vremea!

În următoarele câteva minute, Andy și Jack încearcă fiecare să câștige meciul pe cont propriu. Andy țipă la Natasha și Maddy, iar Jack nici măcar nu mai pasează, doar plimbă mingea dintr-un capăt în altul al terenului și aruncă la coș ori de câte ori are ocazia. Până când Natasha îl încolțește, iar el trebuie să scape de ming. I-o dă lui Andy. *Din nou!* Următoarele treizeci de secunde se desfășoară cam așa: Andy înscrie de lângă coș și trece pe lângă Jack, izbindu-l în umăr. Jack îi zice pe un ton sarcastic:

— Cu plăcere!

Andy se repede la el, ca și cum ar vrea să-i tragă un pumn. Jack rămâne pe loc, ca și cum ar vrea să fie lovit de Andy. Domnul Levine se bagă între ei, înșirându-și discursul despre buna înțelegere și epuizarea emoțiilor prin joc.

Acela e momentul în care mă uit la Jack, iar el se uită la mine. Și-mi dau seama ce se petrece. Jack îl confundă pe Andy cu Travis. Aceeași conformație a corpului. Aceeași înălțime. Aceeași frizură. Aceeași culoare a tricoului. Încerc să-mi imaginez că Andy și Travis îmi sunt străini, că nu pot să recunosc fețele, că de fiecare dată când mă uit la ei și apoi întorc privirea trebuie să-i recompun iar.

Îmi zic: *Nu te băga, Libbs! Lasă natura să-și urmeze cursul! La urma urmei, nu merită el să fie făcut de rușine nu numai în fața celor de aici, dar în fața tuturor oamenilor de pretutindeni?*

Jocul a reînceput și, dintr-odată, mă trezesc strigând către Jack:

— Hei, pasează-mi-o mie!

Asta deși sunt cel mai prost marcator din sală, ba poate chiar din lume. Dar, în loc să-mi arunce mie mingea, Jack aleargă spre capătul terenului. Următoarea dată când pune mâna pe minge, eu țopăi, fluturându-mi brațele în direcția lui.

— Sunt complet liberă aici.

Jack îmi aruncă o privire, iar eu îmi zic: *Bine, dacă nu vrei să te ajut*. Apoi e penalizat pentru fault. Ne oprim unul lângă altul și ne uităm cum Maddy execută lovituri libere, iar eu îi spun:

— Aruncă-mi nenorocita aia de minge, până nu ne pune domnul Levine să mai stăm o oră aici!

Peste aproximativ un minut, Jack îmi azvârle mingea. Maddy mi-o fură tocmai când încep să driblez, dar următoarea dată când o capăt, arunc la coș. Și, printr-un miracol, înscriu.

---

[6] Referire la Rip Van Winkle, eroul poveștii cu același nume, scrisă de Washington Irving în 1819, un fermier leneș care, în timpul unei întâlniri cu spiridușii, bea o poțiune fermecată ce îl adoarme timp de 20 de ani. Când se trezește, toată lumea din jur e complet schimbată. (*N.t.*)

Jack

Țin ușa deschisă, în vreme ce toți ceilalți ies unul după altul în parcare. Am câștigat cu un avans de treisprezece puncte, iar Keshawn o poartă pe Natasha ca pe trofeul NBA.

Când Libby mă atinge în treacăt, mă duce cu gândul la lumina soarelui. E din cauza șamponului ei sau a săpunului ei, sau, pur și simplu, din cauza ei. Mă gândesc: *Oare mirosea a soare încă dinainte să fie scoasă din casă ori parfumul ăsta a apărut după, când s-a reîntors în lume?*

Ea își ridică ochii spre mine și zice:

— Chiar trebuie să spui cuiva ce se întâmplă cu tine!

— Deja am spus cuiva.

Sunt nervos, pentru că acum mă scoate din bucluc o fată. De parcă aș fi o persoană care trebuie salvată. Ceea ce, din câte se pare, și sunt.

— Altcuiva decât mie. Nu e ca și cum ai fi singurul om cu problema asta. Știu că s-ar putea ca ție așa să ți se pară, dar, statistic vorbind, nu-i o chestie *atât* de rară. Cel puțin, nu la fel de rară ca a fi așa de supergras, încât să rămâi blocat în propria casă. Ai intrat vreodată pe site-ul Centrelor de Cercetare a prosopagnosiei? Pentru că ei au un fel de cartonaș pentru portofel, pe care poți să-l iei cu tine și să-l dai oamenilor, ca să le explici problema ta. Nu zic că asta-i soluția, dar poate fi un început.

*

În timp ce pornesc cu mașina spre casă, o sun pe Caroline.

— Bună, frumoaso!

— Hai la mine!

— Nu pot.

— Cum adică, nu poți?

— Am de lucru.

— Mai târziu, atunci.

— În seara asta sunt ocupat. Te scot mâine în oraș. O să ne facem de cap. O să-i tragem un chef de pomină. O seară pe care n-o s-o uiți niciodată.

— Cu ce ești ocupat? Sau ar trebui să întreb *cu cine*?

— Construiesc un cadou de Crăciun pentru Dusty.

— Suntem în *septembrie*!

— Îl *construiesc*!

Ea nu mai scoate niciun sunet.

— Caroline? Scumpo?

— Îmi doresc să nu te fi legat niciodată de fata aia. De Libby Strout aia.

— Crede-mă, și eu la fel. Îmi place să cred că sunt mai presus de un asemenea comportament mizerabil, așa că-ți poți închipui ce dezamăgire a fost pentru mine.

— Toată pedeapsa asta mănâncă din timpul *nostru*. Începe să-mi distrugă viața.

Îh! Îmi vine să-i zic: *Poți să mi-o dai la telefon pe Caroline cea drăguță?* dar îi spun:

— Îmi pare rău, iubire! Promit că o să mă revanșez.

Libby

Tata și cu mine ne întoarcem cu mașina spre casă, pe National Road, și tocmai trecem pe lângă un colegiu, când un val se repede asupra mea, făcându-mă să simt iar acel gol din inimă, care e acolo încă de la moartea mamei. Așa e pierderea, te lovește din senin. Poți să fii în mașină sau la ore, sau la film, râzând și distrându-te, când, dintr-odată, parcă cineva bagă o mână direct în rană și o strânge cu toată puterea. Ne văd, pe mine și pe tata, întorcându-ne cu mașina acasă, în aceeași direcție, în noaptea în care am pierdut-o. Trecem pe lângă noi, cei de atunci, și zăresc fețele noastre prin parbriz. Suntem două fantome.

Mă uit la tata, cel de acum, iar el se uită la mine.

— Ce e, Libbs?

Aproape că-i spun.

E ea. Mereu. E felul neașteptat în care viața se poate schimba cât ai clipi, iar asta mă face să mă frământ înainte să adorm și să-mi spun că trebuie să respir atunci când sunt trează.

— Nimic.

Îmi așez degetele pe încheietura mâinii, astfel încât să pară că doar îmi odihnesc mâinile în poală, când, de fapt, îmi verific pulsul. *Respiră! Stai liniștită! N-ai niciun motiv să te agiți!*

— Drăguț din partea lui Bailey să vină în vizită. Ea a fost întotdeauna o fată simpatică.

— Este.

— Să știi că poți să-ți aduci prietenii acasă oricând vrei.

— Și tu la fel. Mama n-ar vrea să fii singur.

Aproape că o aud: *Acordă-mi o perioadă de doliu respectabilă, Will, dar nu înceta să-ți trăiești viața!*

— Nu sunt singur.

Îmi aruncă un rânjet trăsnit.

— Eu n-o să fiu mereu lângă tine.

Nimeni nu e.

— Mă simt bine.

Dar nu-l cred în totalitate. Apoi mă hotărăsc să ne las pe amândoi în pace.

— Tu ai auzit vreodată de boala care te împiedică să recunoști fețele?

— O boală care te împiedică să recunoști fețele?

— Prosopagnosia. Nu poți să deosebești fețele între ele, așa că nu-ți recunoști nici familia, nici prietenii.

— E pentru un proiect școlar?

Jack Masselin m-a rugat să nu spun nimănui și, cu toate că rațiunea mă îndeamnă la altceva, am de gând să-i respect dorința.

— Da, răspund.

<u>Jack</u>

În loc să verific inventarul sau să completez comenzi, mă așez în fața calculatorului din biroul magazinului de jucării Masselin și caut *Centrele de Cercetare a Prosopagnosiei*. Pe site scrie că ele se află la Dartmouth, Harvard și University College din Londra, fiind conduse de un om pe nume Brad Duchaine. N-am auzit niciodată de centre sau de el, dar nici n-am explorat vreodată site-ul, așa că-mi petrec ceva timp citind mai multe despre chestia asta pe care sunt aproape sigur că o am.

În mod deloc surprinzător, prosopagnosia poate crea grave probleme de ordin social…

Relatările privind prosopagnosia datează încă din Antichitate…

Unul dintre semnele prosopagnosiei este bazarea pe informații nonfaciale, cum ar fi părul, mersul, hainele, vocea…

Majoritatea sunt lucruri pe care le știu deja. Intru pe câteva dintre linkurile ce duc către *Față în față*, revista bianuală, apoi îmi fac testul „Fețe celebre“, care-mi verifică abilitatea de a recunoaște vedetele. Președintele, Madona, Oprah. Chiar dacă mi-am mai făcut asemenea teste, singurul pe care-l nimeresc e Martin Luther King Jr, și asta doar pe ghicite.

Deschid pagina cu datele de contact.

Dacă vi se pare că sunteți prosopagnosic sau că aveți alte tipuri de afecțiuni care vă diminuează capacitatea de recunoaștere și sunteți interesat să vă implicați în cercetare, vă rugăm să ne contactați folosind formularul dedicat. Vom încerca să vă includem în studiile

pe care le facem sau să vă punem în legătură cu cercetători din vecinătatea dumneavoastră.

Deschid e-mailul și văd că e logat pe contul tatei. Acolo, chiar acolo, în văzul tuturor, se află un mesaj nou, necitit, de la Monica Chapman. Trimis cu unsprezece minute în urmă. În timp ce eu stăteam în fața calculatorului și căutam informații despre creierul meu defect. Subiect: **Re: Jack.** Adică eu. Adică tata și Monica Chapman discută cumva despre mine.

Mă holbez la subiect, la numele ei, la numele tatei și la numele meu.

Dacă aș deschide e-mailul, iată ce s-ar întâmpla: aș afla mai multe decât știu deja, ceea ce ar însemna că n-aș face decât să-mi înmulțesc secretele pe care deja le port după mine.

Și deschid mesajul.

Și-mi doresc să n-o fi făcut.

L-am văzut pe Jack și pare foarte furios. A discutat vreodată cu cineva? Știu că merge la Levine după ore, dar poate că ar trebui să te gândești la un ajutor individual. Ți-aș putea sugera pe cineva. Consilierii de aici sunt destul de buni, dar mai știu și alții. O s-o scoatem noi la capăt. Nu trebuie să te descurci singur. Te iubesc! M.

Mă uit în jos și observ că-mi tremură mâinile. Aștept să mă aprind spontan, precum cavalerul Polonus Vorstius din Italia, care a izbucnit în flăcări după ce a băut prea mult vin.

Când văd că nu iau foc, scriu:

Dragă M. Dacă Jack e furios, atunci de vină suntem tu și eu. Singurul lucru care o să-l ajute e înlăturarea completă a noastră. Poate că ar trebui să nu mai fiu atât de egoist. Dacă te-aș fi iubit cu adevărat, aș fi pus punct căsniciei mele sau, măcar, i-aș fi spus adevărul soției mele. Îi datorez asta. Poate că ți-o datorez și ție. Poate că dragostea noastră e cea mai mare care a

existat vreodată, deși mă îndoiesc. Dar, în orice caz, trebuie să nu mai fiu așa un papă-lapte. Nu-i de mirare că Jack e furios. Cu drag, N.

Nu trimit mesajul, dar îl las deschis, ca să-l vadă tata.

Caut cărți despre prosopagnosia sau funcționarea creierului și le comand pe absolut toate, plătindu-le cu cardul lui de credit. Îmi deschid propriul cont de e-mail și îi scriu lui Brad Duchaine.

Mă numesc Jack. Sunt elev în clasa a douăsprezecea și sunt aproape convins că nu pot recunoaște fețele. Nu știu sigur cât o s-o mai pot ține așa. Toți cei din viața mea îmi par niște străini, inclusiv eu însumi. Vă rog să mă ajutați.

Trimit scrisoarea și, imediat după aceea, aș vrea s-o retrag. Dar deja s-a dus. Prin urmare, nu-mi mai rămâne decât să aștept și să sper că poate-poate omul ăsta o să fie în stare să-mi spună ce să fac.

Libby

Încă am acel exemplar din *Am locuit întotdeauna la castel* pe care un bun samaritean mi l-a trimis la spital. Îl țin pe măsuța de lângă patul meu și folosesc drept semn de carte scrisoarea cu care a fost expediat.

Vreau să știi că-ți țin pumnii.

Uneori avem nevoie să auzim asta, fie și de la un străin. Mă gândesc la toți oamenii cărora le țin pumnii: tata, Rachel, Bailey, Iris, Jayvee, domnul Levine, doamna directoare Wasserman, domnul Dominguez, colegii de la Cercul Dialogului, poate chiar și Jack.

Scot formularul pentru Domnișoare, îl citesc pe tot, ca să fiu sigură că am răspuns la fiecare întrebare și am completat fiecare rubrică, după care îl bag cu grijă în ghiozdan și mă apuc să dansez.

Jack

În timpul cinei, nimeni nu prea vorbește, cu excepția lui Dusty, care vrea să dea o probă pentru spectacolul *Peter Pan* pe care-l pregătește școala lui. Marcus își face de lucru cu telefonul pe sub masă, iar mama nici măcar nu țipă la el. Eu sunt prea ocupat să mă prefac că suntem cu toții prieteni și că nu-mi vine să-l iau la pumni pe propriul meu tată, iar el e prea ocupat să pretindă că *Amantă? Ce amantă?*

*

Mai târziu, tata mă găsește în baie, unde mă spăl pe dinți. Intră și îmi spune, foarte încet:

— N-ar fi trebuit să-mi umbli în e-mail. Îmi pare rău că ai văzut ce crezi tu că ai văzut, dar e vorba de respectarea intimității mele. Tu nu știi tot, așa că ceea ce ai citit acolo e scos din context. Dar îmi pare rău.

Îmi vorbește frumos pentru că Nate Masselin e un tip amabil și ține să fie simpatizat, mai ales post-cancer. Îmi dau seama că se așteaptă să-l iert și să merg mai departe, așa cum face toată lumea, iar asta mă scoate din sărite.

Nu mă grăbesc cu periatul, clătitul și ștersul gurii cu un prosop. În cele din urmă, mă uit la el. Sunt mai înalt cu vreo doi centimetri și jumătate, fără a mai pune la socoteală coama de leu. Îi zic:

— Nu mai poți folosi cancerul drept scuză pentru comportamentul tău mizerabil.

Bineînțeles că mă adresez și mie însumi, dar el nu știe asta.

*

Visez că zbor din aeroport în aeroport și toate sunt pline ochi de lume. Atât de pline, încât nici nu pot să respir ori să mă mișc, iar toate fețele sunt

netede, fără nasuri, guri, ochi sau sprâncene. Caut o persoană cunoscută, una care să-mi pară familiară, dar cu cât caut mai mult, cu atât mai tare mi se strânge pieptul și cu atât mai greu îmi vine să respir.

Apoi o văd pe ea. *Libby Strout*. Coboară din tavan cu o macara, mai mare decât oricine, mai mare decât viața însăși, și e singura care are o față.

<u>Sâmbătă</u>

Jack

Vestiarul e uriaș. Miroase a picioare nespălate și a urină sau a Travis Kearns, al cărui principal semn distinctiv e faptul că, uneori, duhnește ca un sconcs din cauza ierbii pe care o tot fumează. E cam ultimul loc în care ai vrea să-ți petreci sâmbăta. Dar, iată-ne, noi șapte și domnul Sweeney (burtă enormă, chică, favoriți, un șchiopătat ușor). Ne împrăștiem, iar eu ocup intenționat un colț numai al meu, fiindcă nu vreau să discut cu nimeni.

*

La amiază, ne despărțim pentru prânz. Sweeney ne acordă trei sferturi de oră în care să mâncăm afară, în tribunele pe care o să le vopsim weekendul viitor, iar eu mă așez separat de toți ceilalți. Scaunele sunt vechi, uzate de vreme, și numai vederea lor îmi taie pofta de mâncare. Vopsitul tribunelor e încă un lucru adăugat peste mormanul de rahat care e viața mea. Îmi desfac cutia de suc și închid ochii. Soarele e plăcut. *Îmbată-te cu el, brav soldat!* îmi zic eu. *Cât mai poți*.

Aproape că ațipesc, dar aud pe cineva țipând iar și iar:

— Lăsați-mă-n pace!

E o voce pe care o cunosc, asemănătoare cu mugetul unui corn de ceață. Deschid ochii și văd un tip solid înaintând greoi pe lângă școală, cu un grup de puști pe urmele lui. Toți sunt cam de vârsta mea, albi, oarecum interschimbabili. Nu-l recunosc pe niciunul, dar vocea ca un corn de ceață pare a fi a lui Jonny Rumsford.

Pe Jonny îl știu de la grădiniță, de pe vremea când i se spunea, pe scurt, Rum. Întotdeauna a fost

mai mare decât toți ceilalți, ca un fel de uriaș blând. De când mi-l amintesc, copiii s-au ținut după el, ca o haită de hiene după un bivol, șicanându-l pentru că e un pic cam lent, un pic cam nătăfleț și un pic cam stângaci.

Acum mă uit la tipii ăia și văd că-i strigă diverse lucruri, deși nu aud exact ce. Băiatul Care Ar Putea Fi Rum are umerii aduși în față, de parcă ar încerca să-și retragă capul în gât sau poate direct în piept. Unul dintre băieți azvârle cu ceva în el și îl nimerește în ceafă. Dintr-odată, mă văd pe mine însumi așa cum apar în ochii tuturor celorlalți: sunt unul dintre aceia care șicanează, unul dintre puștii-hienă care țipă și aruncă cu lucruri în oameni nevinovați.

Îmi las sendvișul jos și țâșnesc de parcă aș fi lansat de pe lună. La început, Ar-Putea-Sau-Nu-Să-Fie-Rum crede că alerg spre el și înțepenește, evident îngrozit. Băieții râd și aruncă cu mizerii (pietre, gunoaie, orice pot găsi), dar eu mă reped drept în turma lor. Nici măcar n-au timp să se gândească. Unul aterizează cu fundul în țărână și, brusc, nimeni nu mai râde.

— V-a făcut el ceva?

Arăt către Rum.

— *V-a făcut?*

— Ce dracu', Mass?

Bineînțeles că mă cunosc. Probabil că sunt prieten cu nenorociții ăștia.

— Spuneți-mi un lucru pe care vi l-a făcut el!

Unul dintre tipi mi se bagă în față și e la fel de înalt ca mine, dar cu vreo jumătate de metru mai lat. Dar nu dau înapoi, fiindcă eu sunt cu cel puțin trei capete mai furios.

— Zău, Mass? Ai de gând să ne faci morală? Da' grasa aia ce-ți făcuse ție? Hm? Spune-mi o chestie pe care ți-o făcuse *ea*?

Altul zice:

— Da, cum e pedeapsa, dobitocule?

Nu stau pe gânduri. Acționez. Poate pentru că sunt furios. Pe toți. Pe mine însumi. În clipa asta mă simt în stare să mă răfuiesc cu lumea întreagă. Îi zic lui Rum:

— Du-te acasă, Jonny! Pleacă de-aici!

Apoi mă întorc și-i trag un pumn primului tip pe care-l văd. Acesta cade la pământ, dar un altul se repede la mine, așa că-mi iau avânt, ca să-l pocnesc și pe el. Nici măcar când îmi simt mâinile rupte, nici măcar când îmi amorțesc încheieturile degetelor nu mă opresc din a le căra pumni băieților. La un moment dat, am impresia că-mi las corpul pe pământ, iar eu plutesc către cer, de unde urmăresc bătaia ca și cum i s-ar întâmpla altcuiva.

O parte din mine se gândește: *Dacă până aici mi-a fost? Dacă defectul ăla din creierul meu, cel care mă împiedică să văd fețele, se răspândește, astfel încât nu mai sunt în stare nici să recunosc unde mă aflu sau ce fac? Dacă mintea mea e complet distrusă și n-o să mai pot niciodată să mă reîntorc acolo, jos, la mine însumi?*

Nu știu sigur cât timp trece, dar, la un moment dat, îmi dau seama că ceva sau cineva mă trage de braț. Mă răsucesc și mă trezesc din nou cu picioarele pe pământ, iar lângă mine e Libby Strout. Mă trage înapoi. Unul dintre tipi îi zice:

— Nu mă bate, Flabby Stout! Nu mă bate!

Se preface că se strânge de frică, ridicându-și mâinile în dreptul feței. Ea îi răspunde:

— Nu-mi mai zice așa!

— Cum, Flabby?

Îi zic:

— Știu că nu vorbești cu ea.

Sunt perfect calm și lucid.

— Știe ea cu cine vorbesc.

Și nu-mi place tonul pe care o spune, așa că-i trag un pumn. Atunci apare un tip negru, înalt, cu capul complet ras, și se uită urât la haita de hiene.

— Ați face bine s-o ștergeți. Băiatul ăsta o să vă omoare, iar dacă n-o face el, o fac eu.

Nu poate fi decât Keshawn Price.

Puștii se îndepărtează, iar Tipul-Care-Trebuie-Să-Fie-Keshawn se uită după ei.

— Fiule, ești la fel de prost pe cât pari!

Mă fixează cu privirea.

— Ce crezi c-ar fi făcut Sweeney dacă te-ar fi văzut?

— E înăuntru. N-a văzut. Hai!

Libby mă trage către tribune.

— Buza ta, îmi zice. Iar sângerează.

Dar eu nici măcar nu-mi amintesc să fi fost lovit. Mă uit în spate, către stradă, și-l văd pe Rum traversând agale podul care știu că o să-l ducă acasă.

Libby

Ne-a mai rămas un sfert de oră din pauza de prânz, iar Jack Masselin se trântește în tribune, cu buza sângerându-i pe tricou. În timp ce el se uită în gol, către șirul de copaci, eu îl urmăresc, încercând din nou să mă pun în pielea lui.

Mă gândesc cum ar fi să mă duc acasă, iar tata să intre pe ușă și eu să nu-l pot recunoaște. Sau cum ar fi dacă mama ar învia în mod miraculos și eu n-aș ști că e ea. Dacă mă pun în pielea lui Jack Masselin, mă simt destul de singură. Și, poate, speriată. De unde să știu în cine să am încredere?

Mă așez lângă el și-i zic:

— Sunt tot Libby.

Dar probabil că nu-i nevoie să-i spun, fiindcă, în grupul ăsta, identitatea mea e destul de evidentă până și pentru cineva care nu recunoaște fețele.

Jack se uită spre stradă, de parcă l-ar mânca spinarea să se bată iar. Sângele i se scurge pe bărbie și-i cade pe tricou, dar nu face nimic ca să-l șteargă. Îi întind un șervețel.

— Nu, mersi!

— Ia-l! Nu vrei să vadă Sweeney.

Jack își șterge bărbia cu șervețelul, tresare scurt, apoi își ține cutia de suc ca pe o pungă cu gheață. Ridică un ochi spre mine.

— A fost din cauza mea?

— Ce?

— „Flabby Stout". Eu am făcut asta? Cu călăritul? Vreau să știu exact cât de mizerabil ar trebui să mă simt în clipa asta.

— Porecla n-are nicio legătură cu tine. Are legătură cu faptul că Moses Hunt e Moses Hunt, exact același Moses Hunt din clasa a cincea.

— Moses Hunt. Grozav!

Frații Hunt sunt la fel de celebri ca James Gang. Sunt cel puțin cinci, poate mai mulți, fiindcă părinții lor tot fac alți și alți copii. Din punctul de vedere al vârstei, Moses e undeva la coada șirului, cu toate că arată de patruzeci de ani, din cauza traiului greu, a dinților lipsă și a faptului că e atât de rău. Jack mă întreabă:

— Te simți bine?

— Pur și simplu, avem un trecut comun. O parte din mine își dorește să te fi lăsat să-l omori, dar altfel da, mă simt bine.

Zguduită, dar bine. Inima îmi bubuie, pieptul mi s-a încleștat, dar mă simt bine.

— Mersi că mi-ai luat apărarea.

Jack scutură din cap și se uită iar către stradă. Stăm acolo o vreme, el cu ochii la stradă, eu cu ochii la el. Până la urmă, îi zic:

— Dacă n-o să ai grijă, o să dai peste cineva mai furios decât tine.

— Mă îndoiesc că acea persoană există.

Ăsta nu mai e Jack Masselin cel șarmant. E un băiat împovărat de viață. Mă silesc să mă așez acolo, în pielea lui. O fac pentru Atticus și pentru mama.

— Dacă n-o să ai grijă, o să mănânci prea mult și o să rămâi blocat în propria casă. Crede-mă! Ai impresia că nimeni nu te înțelege, că ești singur, iar asta te înfurie din ce în ce mai tare și *De ce nu-și dau seama? De ce nu spune cineva: „Hei, se pare că lumea te apasă! Lasă-mă să-ți iau eu povara pentru o vreme, ca să nu mai fii nevoit s-o cari mereu cu tine“.* Dar depinde de tine să vorbești răspicat.

Apoi strig:

— Vorbește răspicat, dacă ai ceva de zis!

Ceilalți delincvenți se întorc și se holbează la mine, iar eu le fac semn cu mâna.

— Ești o femeie foarte înțeleaptă.

— Chiar sunt. Ai fi uimit. Dar eu am avut mult timp la dispoziție ca să citesc, să mă uit la talk

show-uri și să mă gândesc. MULT! Foarte mult timp de gândire. Uneori nu făceam altceva toată ziua decât să rătăcesc în propria mea minte.

— Deci pe tine ce te înfurie?

— Proștii. Prefăcuții. Oamenii răi. Coapsele mele. Tu. Moartea. Ora de sport. Îmi fac tot timpul griji că o să mor. La propriu, tot timpul.

Jack se întoarce, astfel încât să mă poată vedea mai bine.

— Mama a murit când aveam zece ani. În dimineața aia s-a trezit ca în oricare altă dimineață, eu am plecat la școală, iar tata, la serviciu, și i-am spus că o iubesc doar pentru că mi-o spusese ea prima. S-a dus singură cu mașina la spital. Se simțea amețită. Până să ajungă acolo, îi trecuse, dar medicii au cerut totuși să i se facă niște analize.

El își pune jos cutia de suc, dar nu scoate niciun cuvânt.

— Vorbea cu doctorii, iar în clipa următoare nu mai vorbea. Totul s-a petrecut cât ai bate din palme. Conștientă.

Pocnesc din degete.

— Inconștientă. Medicii spun că de vină a fost o hemoragie în emisfera dreaptă a creierului. Ceva pur și simplu a pocnit.

— Ca un anevrism?

— Oarecum. Am fost scoasă de la o adunare a întregii școli, iar tata a venit să mă ia. Ne-am dus la spital, ca să-mi pot lua rămas-bun. Tata a trebuit să le spună să oprească aparatele și, după o jumătate de oră, mama a murit. Una dintre asistente mi-a zis: „Se poate transmite pe cale ereditară". Așa am ajuns să fiu convinsă că mi s-ar putea întâmpla și mie. Încă e posibil.

Îmi verific ritmul cardiac. *Da, pare OK.*

— În noaptea aia am mers la culcare cu gândul: *Aseară mama era aici. Azi-dimineață era aici. Acum s-a dus și nu pentru câteva zile, ci pentru totdeauna. Cum poate ceva atât de* definitiv *să se*

întâmple cât ai clipi? Fără nicio pregătire. Fără niciun avertisment. Fără nicio șansă de a face toate lucrurile pe care plănuiai să le faci. Fără nicio șansă de a-ți lua rămas-bun.

Jack are sprâncenele ridicate într-un V și mă fixează cu privirea de parcă ar putea să se uite drept în adâncul sufletului meu.

— Acum tu ești singurul care știe ceva despre mine.

— Îmi pare rău pentru mama ta.

— Și mie-mi pare rău.

Mă uit îndelung la prânzul meu și realizez că nu mi-e foame. Pe vremuri, aș fi mâncat totul, până la ultima îmbucătură, doar pentru că aveam mâncarea în față.

— Cred că așa suntem chit.

— Oare?

— N-o să-mi tragi un pumn, dacă la asta te gândești.

El râde.

— Nu.

Peste o clipă spune:

— Ce scrie pe pantofii tăi?

Îmi întind piciorul ca să-i arăt.

— Sunt doar citate care-mi plac, din diferite cărți.

Jack arată către cel mai recent, pe care l-am scris cu marker mov și care spune: *Mai multă greutate*.

— Unde l-am mai auzit?

— Giles Corey. Din *Creuzetul*[7]. El a fost ultimul condamnat la moarte în procesul vrăjitoarelor din Salem. Astea au fost ultimele lui cuvinte, un fel de *Duceți-vă dracului!* adresat oamenilor care-l omorau cu pietre.

Domnul Sweeney apare și ne strigă să intrăm înapoi. În timp ce ne strângem gunoaiele și ne îndreptăm către uși, Jack mă întreabă:

— Moses și mai cine?

— Cei care-l hărțuiau pe Jonny Rumsford?

El dă din cap.

— Fratele lui, Malcolm, și Reed Young.

— Malcolm?

Acum dau eu din cap.

— Fir-ar să fie! Ăsta-i cel mai rău dintre toți.

— Cred că ceilalți doi sunt în clasa a douăsprezecea.

— Mersi.

Își îndeasă mâinile în buzunare:

— Cu plăcere.

Lumina îi învăluie părul foarte, foarte răvășit, apoi rămâne acolo. Și *bam!*

Dintr-odată.

Așa, pur și simplu.

Devin perfect conștientă de *masculinitatea* lui, aflată lângă mine. De picioarele lui lungi. De felul în care merge, cu mișcări fluide, ușoare, ca și cum ar fi făcut să pășească prin apă. Dar mișcările lui sunt, în același timp, hotărâte, ceea ce-l face să pară mai înalt decât e. Nu există prea mulți tipi de vârsta mea care să meargă așa. *Cu eleganță*.

Parcă aș fi descoperit brusc că e băiat. Fața mi se înfierbântă, spatele mi se umezește și mă gândesc la Pauline Potter, care a făcut sex până când a scăpat de toată greutatea în plus. Mă uit țintă la mâinile lui și-mi zic: *Nu te mai holba la mâinile lui! Ce faci? Ți-e dușman! Mă rog, poate nu dușman, dar în niciun caz n-o să te gândești la el în felul ăsta*.

Îmi dau seama că vorbește, așa că redevin brusc atentă. Jack tocmai îmi spune:

— Te doresc, Libby Strout. Întotdeauna te-am dorit. Ăsta-i motivul pentru care am sărit pe tine.

Sau poate că, de fapt, îmi spune:

— Nu se vede, dar în sinea mea zâmbesc.

Îi răspund:

— Și eu zâmbesc.

Încerc să păstrez o figură neutră, chiar dacă eu n-am buza crăpată. Dar nu mă pot abține. Din nu știu ce motiv, zâmbesc în văzul tuturor.

[7] Roman de Arthur Miller. (*N.t.*)

Jack

E miezul nopții când o conduc pe Caroline până la ușa casei sale. Pe treaptă, o apuc de încheietura mâinii și o trag către mine, dar trupul îi e rigid, de parcă ar fi făcut din cozi de mătură și marmură. Aș vrea s-o întreb ce o face să fie așa, încordată și obsedată de control, și rea. Mă întreb unde e în clipa asta Caroline cea tocilară și dacă momentul de zilele trecute a fost doar o eroare, iar această nouă Caroline, mai strălucitoare, chiar a înghițit-o cu totul pe cea veche. Îmi vine să zic: *E cineva acolo?* În schimb, o strâng mai tare și o cuprind cu ambele brațe, încercând s-o scot cu forța la iveală pe Caroline cea tocilară, stângace și drăguță.

— Au! exclamă ea. Mereu mă strângi prea tare.

Mă împinge de lângă ea și spune:

— Poate că lumea ar simpatiza-o mai mult dacă n-ar fi atât de arțăgoasă.

— Pe cine?

— Pe Libby Strout.

Toată seara a vorbit despre Libby Strout: la cină, în timpul filmului, pe drumul către casă. Izbucnesc în râs pentru că, venită de la Caroline, replica e *teribil de amuzantă*.

— Ce găsești de râs?

— Nu e. Dar, știi tu, ciobul. Oala spartă.

— Nu, nu știu. Își încrucișează brațele la piept: Mai spune-mi!

Aplanează! Zi-i ce vrea să audă!

Dar n-o fac, pentru că, dintr-odată, nu mă mai simt în stare. Caroline e obositoare, și eu sunt obositor, și amândoi suntem obositori. De patru ani încoace îi tot zic ce vrea să audă.

Îi răspund:

— Știi ce? Vorbim mai târziu.

— Dacă pleci, Jack, să nu te mai întorci. N-ai dreptul să te porți așa și să te întorci.

— Mersi. Am reținut.

Simt o ciudată energie nervoasă, ca și cum aș face un gest măreț, care-mi schimbă viața. Îmi spun: *Ai nevoie de ea*, în timp ce mă urc înapoi în Land Rover și plec.

*

Mă duc direct la cimitirul de mașini, unde sar gardul și încep să rătăcesc prin interior, fără să fiu deranjat de nimeni, fiindcă e târziu și întuneric, și sunt singur. E uimitor ce poți găsi aici: vechi numere de înmatriculare, șuruburi uzate, o bară de protecție din metal. Pentru mine, cele mai grozave dintre toate sunt cutiile de viteze. Fie ele mici sau mari, n-are importanță, cutiile de viteze reprezintă izvorul de putere al majorității mașinăriilor, mecanismele care le hotărăsc forța și viteza.

Scotocesc o vreme și e liniște, de parcă aș fi singura ființă vie pe o rază de câțiva kilometri. Dar eu sunt cu mintea altundeva. Și cu sufletul altundeva. O prea mare parte din viața mea seamănă deja cu ceea ce fac acum: o încercare de a recicla ceva vechi în ceva nou și mai bun, de a deghiza gunoaiele altcuiva într-un obiect curat și lucios.

*

Odată ajuns pe aleea din fața casei mele, îmi scot telefonul. Treisprezece SMS-uri și un mesaj vocal de la Caroline, toate trimise în ultima oră. Un SMS de la Kam. Altul de la Seth. Îmi deschid contul de e-mail și aștept să se încarce. Mă gândesc la Libby Strout, când îl văd. E-mailul. Trimis la 18:35.

E un răspuns din partea lui Brad Duchaine, de la Centrele pentru Cercetarea Prosopagnosiei aflate la Dartmouth.

Luni

Libby

Înaintea primei ore, Heather Alpern și Domnișoarele fac antrenamente pe terenul de fotbal. Stau pe margine, le urmăresc și nu mă pot mișca de-acolo fiindcă… *uite-le!* Sunt fascinată. Anul ăsta, echipa Domnișoarelor împlinește șaizeci și cinci de ani. A fost înființată de două eleve care iubeau dansul și prima formație care a existat vreodată cuprindea douăzeci de fete. Purtau fuste lungi până la genunchi (pe care unii oameni le considerau șocante) și mănuși albe, iar numerele de dans includeau pompoane și steaguri. Acum echipa are patruzeci de membre, treizeci și nouă fără Terri Collins. La sfârșitul anului școlar, toți cei din Amos vor veni să asiste la Serbarea Domnișoarelor, organizată în Civic Auditorium, sala de spectacole a orașului. *Iar eu vreau să fiu pe scena aia*.

*

Până să înceapă ora a treia, sunt binedispusă. La urma urmei, l-am înfruntat pe Moses Hunt fără să cadă cerul pe mine. M-am hotărât să intru în rândul Domnișoarelor. Apoi am umblat în pielea lui Jack Masselin și am fost, da, mai mare decât el.

Practic, fluier în timp ce mă îndrept către dulapul meu. Iris se ține după mine, vrând să știe de ce sunt așa de fericită. Atunci deschid ușa dulapului.

Scrisorile se revarsă afară ca niște confetti. Sunt peste tot, acoperind holul ca un covor. Lumea care trece pe-acolo le calcă în picioare, iar eu sunt în genunchi, încercând să le adun înainte să le vadă cineva și să le lege de mine.

Iris se apleacă să mă ajute. Deschide o scrisoare și citește:

— „Nimeni nu te vrea“.

Deschide o alta.

— „Nimeni nu te vrea.“

Îi smulg scrisorile, ca să nu stea acolo, citind-o pe fiecare în parte. Probabil că s-au adunat vreo sută.

— Sunt pentru tine?

— Așa bănuiesc, Nancy Drew[8].

— Cine-ar face așa ceva?

Dar știu că e o întrebare retorică, fiindcă Iris Engelbrecht știe, mai bine ca oricine, de ce sunt în stare oamenii. Când vede că nu-i răspund, adaugă pe tonul ei lipsit de emoție, care aduce cu al lui Aiurel:

— Trebuie să spui cuiva. Să-i duci scrisorile directoarei. Hai! Vin cu tine. Hai să mergem chiar acum! Pot să ne dea o învoire pentru ora următoare.

Eu îmi îndes scrisorile în ghiozdan.

— N-am de gând să merg la directoare cu povestea asta.

Vocea îmi pare la fel de rănită, furioasă și necăjită pe cât mă simt și eu.

— Nu tu mi-ai spus mie să fiu curajoasă?

— Eu nu ți-am spus niciodată să fii curajoasă.

— Mi-ai spus că, dacă nu vorbesc răspicat, Dave Kaminski o să creadă că poate continua să-mi facă lucruri de genul ăsta.

— Acum e altceva.

— Ba nu e! Trebuie să le arăți că nu pot să-ți facă așa ceva. Hai, să mergem!

Simt cum bătăile accelerate ale inimii încep să se potolească. Ăsta-i un alt efect pe care îl are Iris asupra unei persoane. E echivalentul uman al valiumului.

Trântesc ușa dulapului, îmi arunc ghiozdanul pe umăr și încep să merg, cu greutatea tuturor acelor scrisori afundându-mă în pământ. Iris își târăște picioarele în urma mea, continuând să vorbească.

— OK, pricep. Îmi închipui că poți, în schimb, să privești partea bună a lucrurilor. N-o să dureze la nesfârșit. Până la urmă, o să găsească pe altcineva asupra căruia să se concentreze și atunci toată chestia asta despre Călărește Grasa o să fie dată uitării.

Ca la un semn, câțiva băieți trec pe lângă noi, strigând către mine replici de genul:

— Puneți șaua pe ea, flăcăi! Cine vrea o tură?

— Nenorociții!

Asta din partea lui Iris, fiindcă eu, în loc să vorbesc, fac ceea ce obișnuiam să fac în copilărie: încerc să mă micșorez, ca și cum, dacă m-aș concentra foarte, foarte tare, aș putea începe să mă strâng, până când aș ajunge să am aceleași dimensiuni ca toată lumea. Niște dimensiuni acceptabile, oricare ar fi alea. Niște dimensiuni care să nu-i mai stânjenească atât de tare pe ceilalți.

Iris îmi izbește brațul cu al ei, ca pentru a încerca să-mi aducă aminte că e acolo și că nu sunt singură, dar, din nu știu ce motiv, asta mă calcă pe nervi. Niciodată nu m-am oferit să fiu salvatoarea și ocrotitoarea ei. Eu nici pe mine însămi nu sunt în stare să mă apăr. Iris începe să cânte melodia leului cel laș din *Vrăjitorul din Oz* și, oricât ar fi de supărător, trebuie să recunosc că are o voce foarte frumoasă.

Buf!

Buf!

Buf!

Mă opresc din mers.

— Până la urmă, tu de ce vrei să-mi fii prietenă?

Vorbesc peste cântecul ei.

— Pentru că ți-am luat apărarea în ziua aia? Pentru că, prin comparație, te fac să te simți mai puțin ciudată? Sau pentru că, atunci când suntem împreună, toată lumea te lasă în sfârșit în pace și se ocupă de mine?

Iris Engelbrecht face ochii mari, apoi și-i îngustează, uitându-se lung la mine, de parcă m-ar considera și pe mine o nemernică.

— Pentru că nu ești nesimțită! Ca acum. Te plac. Fiindcă, în afară de măgăria asta? Ești așa cum mi-aș dori eu să fiu.

Apoi pleacă.

— Cerșetorii nu-și permit să facă nazuri, jubilează Kendra Wu, în timp ce trece agale împreună cu Caroline Lushamp.

Mă opresc în loc, cu mâna pe clanța ușii de la clasă, și-i strig:

— Ce vrea să însemne asta?

Cele două continuă să se îndepărteze, dar Caroline se întoarce cu fața către mine, mergând cu spatele la fel de grațios ca în mod normal.

— Ce încearcă să spună e că, atunci când stai pe o insulă, ar fi bine să nu-ți arzi toate punțile.

După care îmi aruncă cel mai răutăcios zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

La ora de educație rutieră, domnul Dominguez zice:

— Libby? Poți să ni te alături oricând.

— Scuze!

Și încetez să mă mai holbez în gol.

Bailey îmi trimite un bilețel. **Ești OK?**

În loc să-i răspund, stau acolo și mă prefac că sunt atentă, însă chiar și atunci când domnul Dominguez zice: „Săptămâna viitoare vom fi gata să începem să conducem“ (momentul pe care l-am așteptat toată scurta și trista mea viață), eu parcă m-aș afla în altă sală, la o altă școală, foarte, foarte departe.

---

[8] Tânără, detectiv amator, eroina unei serii de romane polițiste pentru toate vârstele. Personajul a fost creat în 1930 de către Edward Stratmayer, dar aventurile lui Nancy Drew au fost puse

pe hârtie de mai mulți scriitori din umbră care au publicat toți sub pseudonimul Carolyn Keene. (*N.t.*)

Jack

După a treia oră, sunt la baie, când intră doi tipi, amândoi albi, amândoi banali, cu excepția faptului că unul e mare cât un afurisit de munte, iar celălalt e cam cât mine de înalt. Băieții închid ușa. E semn rău, căci de când sunt eu la MVB, ușa aia n-a fost niciodată închisă.

— Ce mai faceți?

Îi salut dând din cap, am o atitudine relaxată, dar cu toate că nu le pot recunoaște fețele, le recunosc emoțiile. Sunt al dracului de furioși. Mă îndrept alene către ieșire, încercând să par cât de nepăsător poate părea cineva într-o asemenea situație, însă cel mai mic îmi blochează drumul.

— Când ți-ai făcut de cap cu iubita mea, am trecut cu vederea, dar să taberi din senin pe mine și pe prietenii mei, să încerci să ne zvânți în bătaie? Așa ceva nu se face, frate! Nu te legi de oamenii pe care-i iubesc.

Asta-mi dă de înțeles că aproape sigur (probabil) stau de vorbă cu Reed Young, iar cel din spatele lui e categoric (probabil) Moses Hunt. Mă simt îndeajuns de imprudent, încât să comentez:

— Deci tu zici că-l iubești pe el?

Și arăt din cap către Moses.

În momentul ăla, amândoi se reped la mine. Nu-mi pot permite încă o bătaie, așa că mă feresc și Probabil-Reed se răstoarnă, în vreme ce Probabil-Moses ricoșează în perete, iar eu deschid ușa dintr-o smucitură și mă car de-acolo. Nu fug! Doamne ferește! Dar se încinge podeaua sub picioarele mele în timp ce merg fără oprire tocmai până în celălalt capăt al holului.

De când există ea, omenirea s-a bazat pe recunoașterea facială pentru a supraviețui. Pe

vremea când se trăia în peșteri, faptul că o persoană își pierdea sau nu viața putea să depindă de capacitatea de a citi o față. Trebuia să-ți cunoști dușmanul. Și uite-mă pe mine, care abia sunt în stare să scap viu din baia unui liceu.

Libby

Când intrăm în vechea sală de sport, domnul Levine (papion albastru-electric, tenişi albastru-electric) ne aşteaptă aşezat în tribună. Noi ne ocupăm locurile obişnuite şi, după ce avem răgazul de a ne linişti, el sare în picioare.

— O să încercăm ceva nou.

Aşa ne spune în fiecare zi.

Până acum, am cântat, am făcut un fel de cursă cu obstacole (oprindu-ne la fiecare obstacol pentru a vorbi despre un sentiment anume ori despre felurile în care am putea să ne schimbăm comportamentul) şi am interpretat o scenă dintr-un episod al serialului *Star Trek* (despre doi inamici obligaţi să colaboreze pentru a supravieţui). Domnul Levine le numeşte „exerciţii pentru consolidarea echipei".

Acum, însă, el iese din sală.

Noi aşteptăm. Când vedem că nu se mai întoarce, Travis Kearns întreabă:

— Putem să plecăm?

Şi tocmai atunci sala se întunecă, singura sursă de lumină rămânând nişte ferestre înguste, aflate foarte sus, lângă tavan. O secundă mai târziu, încăperea începe să se învârtă într-o spirală de pete luminoase, roz, portocalii, verzi, galbene, albastre. Aşa-mi imaginez că arăta o discotecă europeană prin anii '70.

— Ce na…

Dar Travis n-apucă să termine, fiindcă din difuzoare izbucneşte o melodie dată atât de tare, încât mai că-mi acopăr urechile. E cea mai siropoasă baladă din anii '80 pe care am auzit-o vreodată. Nu mai lipsesc decât un DJ şi o floare prinsă la pieptul meu.

Domnul Levine se întoarce și zice:

— În picioare!

Își flutură mâinile de parcă ar fi un soi de dirijor, iar noi, orchestra lui.

— Sus! Sus! Pierdem vremea! Hai să lucrăm la construirea stimei de sine.

Unul câte unul, ne ridicăm în picioare. Keshawn și Natasha încep, oarecum în glumă, un dans lent. Când se opresc, domnul Levine spune:

— Continuați! Da, e chiar atât de simplu! Acum, și ceilalți.

Travis Kearns o invită pe Maddy, care e drăguță, dar timidă. Ea stă tot timpul cu ochii în pământ. Deși nu sunt îndeajuns de multe fete pentru toată lumea, pe mine nu mă invită nimeni. Andy Thornburg începe să valseze cu o parteneră invizibilă, *căci, din câte se pare, e mai bine să danseze de unul singur decât cu mine*. Inima începe să-mi palpite, ăsta fiind primul semn de panică.

Domnul Levine zice:

— Invit-o la dans, Jack!

— Ce?

— M-ai auzit!

Jack se uită la mine, iar eu, la el.

— Înainte să se termine cântecul, te rog.

Continuăm să stăm pe loc, iar acum palmele îmi sunt umede. E al doilea semn de panică. Urmează niște apăsări ciudate în piept și în cap, ca și cum aș fi strânsă de un uriaș boa constrictor. Treptat, totul o să se îndepărteze și o să se întunece, iar eu o să mă strâng până când o să ajung la dimensiunile unui om obișnuit, după care o să continui să mă împuținez, până ce o să mă fac îndeajuns de mică, încât să pot fi strivită sub pantoful cuiva.

În cele din urmă, domnul Levine își scoate telecomanda și apasă pe ea, iar *cântecul o ia de la început*. Toți oftează.

— Pot să fac asta toată ziua. Telefonul meu e complet încărcat și în el se găsesc o grămadă de

alte cântece exact ca ăsta. Ba încă unele și mai rele.

Mă uit la Jack și el se uită la mine, iar luminile îi străfulgeră fața, făcând ca ochii să-i pară verzi, căprui, albaștri, aurii, de parcă ar fi un cameleon care-și tot schimbă culoarea.

Îmi întinde mâna. I-o iau. Pentru că trebuie. *Nu așa mi-am imaginat primul meu bal.*

Ne împreunăm cu stângăcie mâinile și stăm cât mai departe cu putință unul de celălalt, ca și cum cineva ar ține între noi o riglă (sau mai degrabă un metru). Ne foim înainte și înapoi, de parc-am fi făcuți din lemn, în timp ce ne uităm în tavan, în podea, pe pereți, la ceilalți copii, oriunde, numai unul la celălalt, nu.

Cântecul nu face decât să devină tot mai siropos pe măsură ce avansează, luminile se învârt și pulsează, ochii lui aruncă sclipiri verzi/căprui/albastre/aurii și, dintr-odată, mă gândesc la palmele mele. De exemplu, la cât de transpirate sunt. Parcă-l și aud pe Jack Masselin întorcându-se la prietenii lui, spunându-le despre palmele mele transpirate și despre cum a fost să danseze cu grasa.

Jack zice:

— Asta s-ar putea să mă facă să mă sperii pe veci de balurile organizate la școală.

Primul meu instinct îmi spune că se referă la mine ori, poate, la mâinile mele transpirate, așa că-i răspund:

— Ei bine, nici eu nu mă distrez de minune.

— N-am vrut să spun că *tu* mă sperii. Deși, în momentul ăsta, cam bagi frica în mine.

— Scuze!

Între timp, mi-am dat seama că se referea la melodie, la lumini și la domnul Levine, care stă acolo precum cel mai atent supraveghetor din lume.

Acum ne legănăm într-un fel și nu-i chiar *atât* de rău. E întâia dată când ne atingem fără ca eu să-

l lovesc ori să-l opresc din a lovi pe altcineva. Îi spun:

— E primul meu bal.

— Ah!

— Mă rog, e cel puțin primul eveniment cât de cât apropiat de un bal la care particip. Nu că aș vrea să pun presiune asupra ta.

— Nicio presiune. Doar o extremă îngrijorare cu privire la performanțele mele. Visul oricărui băiat.

— Nu dansezi îngrozitor.

— Acum încrederea mea se înalță-n zbor!

— Nu-i tocmai cum mi-am imaginat.

— OK, atunci ce pot face ca să schimb lucrurile?

— Ăăă …

— Ești frumoasă în seara asta.

În secunda de care am nevoie ca să realizez că joacă un rol, picioarele mi se înfig în podea ca niște rădăcini. Jack mă strânge mai tare și mă împinge oarecum, îndemnându-mă să mă mișc din nou. Îmi spune:

— Mai ales în rochia asta. Culoarea chiar îți scoate ochii în evidență.

— Ăă…

Gândește!

— Vânzătoarea a numit-o „maro-ciocolatiu“.

Îh! Ce?

— De fapt, seamănă mai mult cu chihlimbarul.

Jack se uită în ochii mei, de parcă numai pe mine m-ar vedea. Îmi zic: *E un foarte bun actor!* și niște furnicături îmi pornesc de la baza coloanei, îmi urcă pe spate, îmi străbat umerii, apoi îmi coboară pe brațe.

Ne trezim că dansăm mai aproape unul de altul, iar eu îi simt nu doar mâinile, ci și atingerea fiecărui deget în parte, și felul în care picioarele i se ciocnesc de ale mele. Aș vrea să mă aplec spre el, să-i simt mirosul și să-mi așez capul pe umărul lui sau, poate, să-i sărut gâtul. După aceea o să mă ducă acasă și o să mă sărute în prag, la început

dulce, apoi din ce în ce mai flămând, până când o să ne răsturnăm în tufișuri și o să ne ducem de-a rostogolul prin curte.

Dintr-odată, melodia se termină și începe una mai rapidă, iar ochii mi se deschid brusc. Ne despărțim imediat și *Jack își șterge mâinile pe blugi. Ah!*

Domnul Levine ne îndeamnă:

— Nu vă opriți! E un concurs de dans. Hai, hai, hai!

Și dansează ca nebunul. Pentru o clipă, nu suntem în stare decât să ne holbăm la el. Vreau să zic că omul e un *spectacol*. Numai picioare și brațe, și păr fluturând.

— Cu cât stați mai mult fără să dansați, cu atât mai târziu o să plecăm de aici. Scot cel puțin trei cântece din voi.

Și o ia de la capăt. Jack Masselin exclamă:

— Rahat!

După care începe să se miște. *Bineînțeles*, mă gândesc eu. *Bineînțeles că știe să danseze*. Iar pentru că el e liderul lor, toți încep să danseze. Mai întâi Andy, pe urmă Keshawn, Natasha, Travis, ba chiar și Maddy. Jack Masselin nu e și liderul meu, așa că rămân pe loc.

Domnul Levine ia din nou melodia de la capăt.

— Voi continua să fac asta până când o să ne punem cu toții în mișcare.

Una e să mă învârt cu Rachel într-un parc aproape gol, dar alta e să țopăi și să mă scutur pe terenul școlii, în fața consilierului și a colegilor mei, fie ei și delincvenți. În clipa asta, visul meu de a deveni Domnișoară se clatină, fiindcă probele o să fie mult mai grele. Probele vor însemna că Heather Alpern și căpitanii ei de echipă (inclusiv Caroline Lushamp) vor sta la o masă și mă vor urmări. Chiar dacă voi reuși să trec peste posibila umilință din acele momente, *cum voi reuși vreodată să dansez în costum, în fața întregii școli?*

Dar, ahhhhhhh, cântecul ăsta! E așa de… Îmi dau seama că bat oarecum din picior și dau din cap. *Nu!* îmi spun. *Libby, nu poți!* Dar cântecul e… of, Doamne! Simt cum șoldurile încep să mi se miște puțin. *Nu, nu, nu! Să n-o faci!*

Dar sunt vie. Sunt aici!

Nu știm niciodată cât timp mai avem. Ziua de mâine nu ne e niciodată garantată. Aș putea muri chiar acum, chiar aici.

Totul s-ar putea termina într-o clipă.

Ea s-a trezit ca în oricare altă zi, la fel și eu, la fel și tata. Credeam că va fi o zi obișnuită, normală. Niciunul dintre noi nu știa că ne trezeam în cea mai rea zi. Dacă am fi știut, oare ce-am fi făcut? Oare am fi luat-o strâns în brațe și am fi încercat s-o ținem aici?

Cântecul începe iar. Keshawn strigă:

— Hai, Libby! Fir-ar să fie!

Ce-ar vrea mama să fac în clipa asta? Ce-ar zice, dacă ar putea să mă vadă?

Deodată, Jack Masselin dezlănțuie o serie de mișcări, Keshawn și Natasha execută un număr de dans, iar domnul Levine dă din picioare de parcă ar fi Heather Alpern, fostă Rockette. Până și micuța Maddy cea timidă își scutură umerii.

Rămâi pe loc! Așteaptă să se termine melodia! Nu dansa, Libby!

Dar simt cum corpul preia controlul asupra minții și asta se întâmplă. *Am dansul în sânge*. Pe neașteptate, sunt acolo, fluturându-mi brațele, legănându-mi posteriorul, scuturându-mi părul. Fac o săritură scurtă, iar când văd că podeaua sălii de sport nu se prăbușește, mai sar puțin.

Jack începe să sară la rândul lui și, până să apuc să mă opresc, mă pornesc într-o piruetă. Jack îmi strigă:

— Cum se numește dansul ăsta?

Spun primul nume care-mi vine-n minte:

— Caruselul!

Mă învârt iar și iar, apoi domnul Levine se învârte și el, și Jack se învârte, și toți ceilalți se învârt, exact ca luminile, până când sala de sport se întoarce cu susul în jos.

*

Heather Alpern e încă în biroul ei. Mă întreabă:

— Libby, nu-i așa?

Are vocea caldă, ca mierea.

— Am auzit că Terri Collins se mută și mă întrebam dacă urmează să se dea probe pentru Domnișoare.

Încă sunt înfierbântată și *complet electrizată* de pe urma dansului. Îmi vine să mă urc pe biroul ei și să dau proba chiar aici, chiar acum, în schimb, îi întind formularul.

— Îți mulțumesc foarte mult pentru asta.

Heather îmi zâmbește și trebuie să-mi feresc privirea, pentru că ea e pur și simplu prea frumoasă.

— O să anunț probele săptămâna viitoare.

*

Afară, a început să plouă. Parcarea e goală, iar tata n-a venit, așa că mă sprijin de clădire, acolo unde n-o să mă ud, deși ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac vreodată e să stau sprijinită de o clădire, ca acea Libby Strout din clasa a cincea, izgonită de pe terenul de joacă.

După un minut, oprește lângă mine o chestie veche, care seamănă cu un Jeep. Geamul din dreptul șoferului se lasă în jos, iar Jack Masselin mă întreabă:

— Ai nevoie să te duc cu mașina?

— Nu.

— Vrei măcar să aștepți aici?

— Nu-i nevoie.

Dar cerul se crapă în două și apa se revarsă potop. Alerg spre mașină, Jack deschide larg portiera, iar eu mă sui cât pot de grațios, ceea ce, din nefericire, înseamnă că alunec peste tot,

pantofii îmi scârțâie pe covorașul mașinii și părul mi se lipește de față. Trântesc ușa în urma mea și iată-mă: enormă, gâfâind, udă până la piele, pe scaunul din față al Land Rover-ului condus de Jack Masselin. Sunt conștientă de faptul că apa mi se scurge de peste tot. Din păr, de pe mâini, de pe blugi. E unul dintre acele momente în care simt că ocup prea mult spațiu.

Zic:

— Frumoasă mașină!

Interiorul are o nuanță de portocaliu-roșiatic, ca și cum ar fi ars, dar e destul de simplu, necizelat. Un lucru e clar totuși: *mă aflu în mașina unui tip mișto*.

— Seamănă cu ceva ce ai lua într-un safari.

— Mersi!

— Camion? Mașină? Cum îi zici mai exact?

— Ce-ar fi să-i zic „cea mai bestială chestie din Amos“?

— Hai să n-o luăm razna!

<u>Jack</u>

Am pornit încălzirea, iar acum geamurile se aburesc. Ea spune:

— Credeam că nu mai e nimeni.

— Tocmai plecam cu mașina și te-am văzut ieșind. M-am gândit că poate ai nevoie să te duc sau măcar să te adăpostesc.

— De obicei, tata vine la timp.

Își scoate mobilul, îl verifică și îi văd îngrijorarea, chiar dacă încearcă s-o alunge clipind.

— O să ajungă el.

Stăm și ne uităm cum toarnă cu găleata. Muzica se aude în surdină, iar geamurile sunt aburite. Dacă ar fi fost Caroline, ne-am fi sărutat. Și mă gândesc cum ar fi să mă sărut cu Libby Strout.

Ce naiba?

Îmi spun: *Asta-i fata pe care ai văzut-o SCOASĂ DIN CASĂ CU MACARAUA!*

Dar apoi mă mai gândesc puțin cum ar fi să mă sărut cu ea.

Nu te mai gândi cum ar fi s-o săruți pe Libby Strout!

Zic:

— Dă-mi voie să te întreb ceva! Dacă ar exista un test pe care l-ai putea face ca să afli dacă ai ce avea mama ta, l-ai face?

Ea își lasă capul într-o parte și studiază bordul.

— După moartea mamei, tata m-a dus la un neurolog care mi-a zis: „Pot să-ți fac o serie de analize, ca să vedem dacă ai vreun anevrism la creier. În caz că este unul, există șansa să-l izolăm, astfel încât să nu devină o problemă în timp. Dar nu avem nicio garanție că se poate trata.“ Tata și cu mine ne-am dus acasă și am discutat. Eram prea

mică pentru ca să pot pricepe totul, așa că el a fost cel care a luat decizia.

— Ți-ai făcut analizele?

— Nu.

— Dar acum? Acum le-ai face?

— Nu știu.

Și, cu toate că vorbim despre anevrisme, eu *încă* mă gândesc cum ar fi să o sărut. Așa că-i zic:

— Doamne, femeie, bine mai dansezi!

Ea zâmbește.

Eu zâmbesc.

Îmi spune:

— Tocmai mi-am depus formularul de înscriere în echipa Domnișoarelor.

— Pe bune?

Ridică din sprânceană.

— Scuză-mă, te șochează?

— Doar pentru că nu mi te pot imagina dansând în grup. Nu-mi pari genul care flutură un steag și poartă același costum ca alte treizeci de fete. Te văd drept o fată care face cum vrea ea. Dacă mă întrebi pe mine, tu ești mai bună decât Domnișoarele.

— Mersi!

Libby își deschide ghiozdanul, de unde scoate ceva și, la început, pare o chestie nevinovată: doar o foaie albă, mototolită. Dar apoi citesc ce scrie pe ea: *Nimeni nu te vrea*.

— De unde o ai?

— Din dulapul meu.

— Știi cine a pus-o acolo?

— Nu. Dar contează?

Și înțeleg ce vrea să zică. Nu, nu contează. Nu cu adevărat. Important e că a fost trimisă, că cineva a gândit sau i-a transmis așa ceva.

— Oamenii pot fi grozavi, dar și dezgustători. Eu sunt deseori dezgustător. Dar nu complet dezgustător. Tu, Libby Strout, ești grozavă.

— Nu știu dacă-i așa, dar uite unul dintre motivele pentru care dau probă.

Îmi ia hârtia din mână și o flutură.

— N-au decât să mi-o spună cât poftesc, că eu tot nu-i ascult.

Face hârtia ghemotoc și o îndeasă la loc în ghiozdan. Îi zic:

— Și eu am ceva să-ți arăt.

Apoi caut în telefon, deschid ceva și îi arăt ecranul. Libby citește e-mailul cu voce tare:

— „Dragă Jack“.

Îmi place cum îmi pronunță numele. Chiar îmi place mult.

— „Mulțumim că ne-ai contactat. Ne-ar interesa foarte mult să te supunem unor teste. Dacă nu poți ajunge în Hanover, îți sugerăm să iei legătura cu dr. Amber Klein, Departamentul de Cercetare a Creierului, Neurologie Cognitivă, Indiana University, Bloomington. Toate cele bune, Brad Duchaine.“

Libby își ridică privirea.

— E vorba despre prosopagnosia?

— Da. Nu i-aș fi scris dacă n-ai fi fost tu.

— O să te duci?

— Nu știu.

Da.

— N-ai avea nevoie de acordul părinților?

— În curând o să împlinesc optsprezece ani.

— Când?

— Pe întâi octombrie.

Ea îmi dă telefonul înapoi, studiază din nou bordul, apoi se uită la mine cu ochii ei mari, ca de chihlimbar.

— Atunci hai să mergem?

— Poftim?

— De cum împlinești optsprezece ani. Hai să mergem la Bloomington!

— Pe bune?

— De ce nu?

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, ochii mei se întind către ea și ai ei se întind către mine. Peste scaunele mașinii, ochii noștri se țin de mână. Stăm

așa până când sunetul unui claxon ne face să tresărim.

*

Îi aștept să plece, după care mă duc la magazinul Masselin, unde sunt atât de binedispus, încât mă port civilizat cu tata. Mă doare puțin când văd cât de mult îl surprinde asta, așa că fac un pas în plus și-i vorbesc despre robotul pe care-l construiesc pentru Dusty. O să fie cât el de înalt sau, poate, chiar mai înalt. O să vorbească. O să fie cel mai tare robot care a existat vreodată.

Spre lauda lui, tata e politicos și-mi pune întrebări. N-o pomenim pe Monica Chapman. Nu pomenim e-mailul. Și, pentru câteva clipe, mă gândesc: *Poate că o să rămânem aici. Chiar aici, în cercul ăsta strâmt, unde suntem în siguranță. Poate că o să stăm doar aici, așa, în siguranță, pentru totdeauna*.

*

Două ore mai târziu, când mă întorc la mașină, Land Rover-ul încă miroase a ea. *A soare*.

Libby

După cină, eu și tata ne uităm la televizor împreună cu George. Tata mănâncă boabe de struguri, una câte una, lăsându-și capul pe spate și aruncându-le pe rând în aer, apoi prinzându-le cu gura, în timp ce George dă cu laba după ele. Îmi las capul pe spate, pentru a prinde și eu o boabă de strugure. O savurez așa cum se cuvine să savurez alimentele care-mi fac bine. O strâng ușor între dinți și plesnește într-o explozie de bunătate.

Azi am dansat de mama focului. Am încins vechea sală de sport. Ar fi trebuit să mă vezi! Recuperez fiecare moment pierdut pe vremea când nu mă puteam mișca ori da jos din pat. Am dansul în sânge! Stai să mă vadă ei la proba pentru Domnișoare. O să-i dau gata. O să dansez din toată inima, în văzul lumii întregi.

— Băiatul ăla, Masselin. E totul OK cu el? Te lasă în pace?

— Nu mă deranjează.

Cel puțin, nu în felul ăla.

— Libbs, știi că mie poți să-mi zici orice.

Și simt cum mă fac roșie ca sfecla. *Dacă tata poate să-mi citească gândurile? Dacă poate să-și dea seama ce e cu mine chiar în clipa asta, când îl dezbrac pe Jack Masselin în timp ce mănânc boabele astea de strugure?*

— Știu, tată.

Pentru prima dată în viață, nu vreau să vorbesc cu el. Nu despre Jack și nici despre scrisori. Dacă i-aș vorbi, aș deveni un motiv de îngrijorare și deja am fost prea multă vreme o sursă de griji pentru el.

— Mă gândesc să chiulesc de la școală pe întâi octombrie.

După moartea mamei, una dintre promisiunile pe care tata m-a pus să i le fac a fost aceea că-i voi spune mereu unde sunt și mă gândesc că măcar atâta lucru aș putea să fac.

— Un prieten de-al meu trebuie să meargă la Indiana University ca să ia parte la o cercetare științifică.

— Cine-i prietenul ăsta?

— Doar un coleg de școală.

Nu-i zic că e vorba de Jack. Mi se pare suficient că stau aici și-i mărturisesc *tatălui meu* că vreau să chiulesc de la școală.

— Acum trece prin niște chestii. Vreau să-i fiu alături.

— Ai de dat vreo lucrare în ziua aia? E vreun eveniment important pe care l-ai rata?

— Nu, din câte știu.

— Este o… este o…

— Întâlnire? Nu.

Nu cred. Adică nu, nu e o întâlnire. Dar asta mă face să mă întreb: *S-ar putea transforma într-o întâlnire?*

— Nu, repet eu. A fost ideea mea să mergem.

Sunt cât pe ce să-i spun: *Mă gândesc să-mi fac și eu analizele. Știu că am discutat despre asta după moartea mamei, dar acum, după ce am mai crescut, cred că aș vrea să le fac. Poate așa n-o să mă mai frământ atât de mult.* Arunc o boabă de strugure în gură și ratez. *Sau poate că o să mă frământ și mai mult, depinde de ce o să aflu.* Îmi iau boaba de pe piept, apoi mă încrunt către bluza pe care o port.

— Cred că am putea să mergem la cumpărături?

Tata ridică din sprânceană.

— Pentru nonîntâlnirea ta?

— Tu n-ar trebui să vii efectiv cu mine. Ai putea doar să-mi dai niște bani cu împrumut. Sau aș putea să-mi iau o slujbă.

— Fără slujbe. Nu acum. Fiecare lucru la vremea lui.

— Atunci poți să-mi împrumuți niște bani?

— Îți dai seama că, în cursul aceleiași conversații, mi-ai cerut voie să chiulești de la școală *și* să împrumuți bani? Îți dai seama că sunt cel mai grozav tată din lume?

— Îmi dau seama.

Tata își lasă capul pe spate, iar eu îi azvârl o boabă. Îi arunc una și lui George, care se apucă s-o împingă cu laba prin cameră. Îmi arunc și mie una, iar de data asta o prind ca o profesionistă.

*

Ajunsă în camera mea, îmi iau telefonul și mă așez cu spatele sprijinit de tăblia patului. O sun pe Bailey pentru că asta fac prietenii care nu sunt imaginari. După ce îmi răspunde, o întreb:

— Ce părere ai despre Jack Masselin?

— Ca persoană sau ca băiat?

— Ambele.

— Cred că, în esență, e un om de treabă, căruia îi lipsește uneori judecata. Ca băiat, mi se pare drăguț, amuzant și conștient de propriile calități, dar nu la fel de nesimțit ca mulți alții. De ce?

— Ah, mă întrebam doar!

— Eu nu-ți zic ce să simți, Libbs, dar Jack și Caroline formează unul dintre cuplurile alea care țin o veșnicie. Mă refer la faptul că și atunci când sunt despărțiți tot împreună sunt, iar dacă aș fi în locul tău, nici n-aș vrea să mă apropii de el. N-ai face decât să-ți provoci suferință.

— Nu spun că sunt interesată de el.

Dar oare sunt?

Schimb subiectul, vorbind despre Terri Collins și despre Domnișoare, iar Bailey îmi povestește despre un băiat pe care-l place și care locuiește în New Castle. Discutăm o vreme, după care intru pe contul de Instagram al lui Iris, unde arăt că-mi plac absolut toate postările ei mai recente. Aleg una la întâmplare, o comentez și aproape că mă opresc aici. Apoi însă mă hotărăsc s-o sun. Dau direct de

căsuța vocală și-i las un mesaj incoerent, prin care-mi cer scuze. Ea mă sună imediat înapoi și, cu toate că n-am chef, îi răspund, fiindcă eu nu sunt o insulă.

Jack

Acasă, o găsesc pe „mama cu părul prins“ în biroul ei, adâncită în treabă, cu cărțile de drept deschise și laptopul zbârnâind. Bat în ușă.

— Fiul cel mare, prezent la datorie.

Ea îmi aruncă o privire de mamă.

— Ai reușit să ajungi la sfârșitul zilei fără să agresezi pe nimeni sau să trebuiască să mergi la directoare?

— Da, am reușit.

Îmi ridic brațele într-un V triumfător, de parcă tocmai aș fi trecut linia de sosire.

— Bravo! Hai să vedem dacă putem avea mai multe zile ca asta!

Și ridică o mână, cu două degete încrucișate, în vreme ce pe cealaltă o folosește drept semn de carte.

— Apropo, a venit un pachet pentru tine. L-am lăsat pe masa de lucru din bucătărie. Ce-ai comandat?

— Doar niște chestii pentru școală.

Sper să ia asta drept o dovadă a faptului că sunt un Jack nou și îmbunătățit, care și-a învățat lecția. Tocmai atunci îi sună telefonul, iar mama clatină din cap.

— Du-te și comandă niște pizza sau ceva pentru cină, dacă nu cumva poate taică-tău să încropească o masă.

— Nu cred că s-a întors încă acasă.

Fața ei se golește de orice expresie, dar, până să apuce să mai zică ceva, pentru că mama muncește așa de mult, iar tata e un păduche, și pentru că ea nu merită să se întristeze din niciun motiv, ocolesc masa în pas alergător și o sărut pe obraz.

— Îți pun cu plăcere la dispoziție toată marfa mea. Am o grămadă în plus. Uite încă puțină, ca să te ajute în lucrul la cazul tău.

Și o îmbrățișez. Nu-i mare lucru, dar o face să râdă, chiar în timp ce mă dă la o parte.

*

Deschid cutia în camera mea. Două titluri de Oliver Sacks, un volum cu aer de manual, despre percepția vizuală, numit *Face and Mind*, și o biografie a pictorului prosopagnosic Chuck Close, care și-a făcut un nume pictând fețe și care e superșmecher. Stă într-un scaun cu rotile, are o mână bolnavă *și* nu poate să recunoască fețele, dar creează niște tablouri care chiar sunt al naibii de grozave. Uite cum face:

> Fotografiază o față.
>
> Face un plan al feței, trasând un caroiaj peste fotografie.
>
> Apoi reconstruiește fața, bucată cu bucată, pe pânză, folosind vopsele acrilice, vopsele de ulei, cerneală, grafit sau creioane colorate.

După părerea lui, întotdeauna e vorba despre față.

Doar despre față.

Pentru că fața e o hartă a vieții.

Libby

Îi scriu lui Jayvee. Discuția noastră începe, ca de obicei, cu Atticus Finch.

Eu: **Să zicem că Atticus Finch e tatăl tău.**

Jayvee: **Eu sunt Scout sau Jem?**

Eu: **Oricare. Sau Jayvee. Jayvee Finch.**

Jayvee: **Din ramura filipineză a familiei Finch. Continuă.**

Eu: **Să zicem că există o boală care se transmite pe cale ereditară și, când erai mică, Atticus a decis că n-ar trebui să fii testată pentru ea.**

Jayvee: **De obicei Atticus are dreptate. Se poate vindeca?**

Eu: **Nu tocmai.**

Jayvee: **Îl pun la îndoială pe Atticus, acum că am crescut și m-am făcut femeie?**

Eu: **Poate.**

Jayvee: **Câți ani am acum?**

Eu: **Ești de vârsta noastră.**

Jayvee: **Aș presupune că bătrânul Atticus a avut motivele lui. La urma urmei, e Atticus Finch.**

Cinci secunde mai târziu:

Jayvee: **Dar a-ți lua propriile decizii e ceva.**

Cum să construiești un robot

de Jack Masselin

1. Adună cât poți de multe piese de Lego și alte materiale.

2. Fă o schiță a conceptului.

3. Ignoră site-urile despre „cum se construiește un robot din piese de Lego“ fiindcă ăsta-i pentru Dusty, iar el merită ceva original, care n-a mai fost creat până acum.

4. Mai uită-te o dată la *The Day the Earth Stood Still* (originalul, nu varianta refăcută) pentru a trage de timp sub pretextul că te inspiri.

5. Adună toate obiectele de valoare pe care le poți găsi în cimitirul de mașini.

6. Comandă piesele care-ți lipsesc (dacă sunt imposibil de găsit în cimitirul de mașini): microcip, conectori, ansamblu de circuite, baterie, cabluri conductoare, diferențiali, cabluri de alimentare, difuzor, receptor infraroșii, servomecanisme, diverse cleme și piese hardware, fierăstrău de traforaj mecanic etc.

7. Creează schițele care-i vor spune robotului ce să facă. În esență, programează-i creierul.

Când aveam șase ani, m-am cățărat pe acoperișul casei, încercând să fac pe supereroul. Eram Omul de Fier, în costumul aferent, doar că, în realitate, purtam un tricou și o pereche de pantaloni scurți pentru înot, ceea ce a însemnat că, în loc să zbor, am plonjat cu capul în pământ și mi-am crăpat țeasta. Șaizeci și șapte de copci. Oare înainte recunoșteam oamenii? Nu-mi aduc aminte.

8. Fă-i un creier ca lumea. Un creier normal, obișnuit, complet și perfect funcțional.

După o săptămână

Jack

Întâi octombrie pică într-o marți. Mă prefac că sunt bolnav și ascund cheile Land Rover-ului, pentru ca Marcus să nu-l poată lua la școală. Când un băiat înalt, cu părul ciufulit, intră în camera mea și începe să urle la mine, îmi dau seama că e el.

— Știu că ai cheile la tine, prefăcutule!

Tușesc zgomotos. El începe să-mi scotocească prin lucruri: pe rafturi, prin sertare, în dulap. Îmi ia blugii de pe podea și caută prin buzunare. Eu tușesc mai departe, de parcă aș avea tuberculoză, până când în ușă apare o femeie, care vrea să afle ce Sfintul Sisoe se întâmplă.

Drept răspuns, tușesc de mai am puțin și-mi dau duhul, ceea ce o face să arate către ușă și să-i spună băiatului înalt/ciufulit să coboare naibii la parter. ACUM! Femeia mă întreabă:

— Îți mai trebuie ceva înainte să plecăm?

— Mă descurc.

Fără să vreau, am o voce de martir. Mai tușesc un pic. Apoi ea iese, iar eu rămân nemișcat, ascultând zgomotele specifice plecării, care răsună de la parter. Aud cum se trântește ușa de la intrare și mai stau întins timp de un minut. Aud un motor pornind, moment în care sar în picioare și fug la fereastră, de unde număr oamenii de jos. Femeia se urcă în mașină cu un copilaș, în vreme ce un bărbat cu păr bogat urcă într-o altă mașină, însoțit de băiatul înalt/ciufulit. Îi urmăresc cum se îndepărtează și, odată ajunși la capătul străzii, o iau în direcții opuse, mai întâi unul, apoi celălalt. Cât ai clipi, mă pun în mișcare. Îmi înșfac cheile de sub saltea, îmi trag hainele pe mine, alerg la parter, îmi îndes un covrig în gură, sar în Land

Rover și pornesc spre celălalt capăt al orașului, unde stă Libby.

*

Cartierul ei e format din străzi peste străzi pe care sunt înșirate, una după alta, case noi, identice ca aspect. A lui Libby nu are nimic deosebit față de celelalte, cu excepția fetei care locuiește acolo. Ea mă așteaptă pe marginea trotuarului, îmbrăcată într-o rochie mov care-mi amintește de ceva ce ar purta o femeie *adevărată*. E încrețită aici, lejeră dincolo, mulată în partea cealaltă. Libby are părul desfăcut și luminat de razele soarelui.

Îi văd frumusețea. Cu cât mai simetrică e fața, cu atât mai banal îmi pare omul, pentru că există o anumită *monotonie*, chiar dacă respectivul se crede arătos. O persoană trebuie să aibă ceva unic. Fața lui Libby e simetrică, însă frumusețea ei n-are nimic de-a face cu monotonia. O recunosc de cum deschide ușa și se urcă în mașină. E grațioasă, mai ales pentru cineva atât de solid. Intră ca Tarzan, oarecum plonjând înăuntru, își aruncă pantofii și își flutură degetele de la picioare. Și unghiile îi sunt tot mov. Îi zic:

— Arăți grozav.

Libby își saltă capul spre mine.

— Flirtezi cu mine, Jack Masselin?

— Afirm doar ceea ce e evident.

Ea își ridică părul de pe ceafă și îmi vine să-i spun: *N-o face! O să-mi dispari de sub ochi.* Dar apoi se vede că se mai gândește (poate-și aduce aminte că i-am mai spus asta) și își lasă părul să cadă la loc, în jurul umerilor. După care îmi întinde ceva înfășurat într-o hârtie de împachetat decorată ca pentru Crăciun și în vreo cincizeci de funde.

— La mulți ani! În caz că nu te-ai prins, preferata mea e hârtia de împachetat pentru Crăciun.

— Nu trebuia să-mi iei nimic.

— Am vrut să-ți iau. Deschide-l!

Rup ambalajul și fundele zboară în toate părțile. Libby culege una, pe care și-o lipește în păr, chiar deasupra urechii stângi. Apoi ia o alta și o lipește de genunchiul blugilor mei. Eu găsesc o fundă și mi-o lipesc de vârful nasului, după care iau alta și o lipesc de vârful nasului ei.

Ea îmi spune, din spatele fundei:

— Deschide-l, te rog!

E o carte. *Am locuit întotdeauna la castel*, de Shirley Jackson. La început, sunt pus în încurcătură. Mă întreb dacă Libby știe. Trebuie să fi aflat că eu i-am trimis cartea la spital. Mă uit la ea, dar are un zâmbet larg și sincer pe față, ceea ce mă face să-mi dau seama că nu știe.

Răsfoiesc cartea. E alt exemplar decât cel pe care i l-am trimis eu cu ani în urmă, însă tot unul uzat și răscitit.

— Nu știam sigur ce să-ți iau, pentru că… ce poți să-i iei băiatului care le are pe toate, inclusiv prosopagnosia? Așa că m-am gândit să-ți ofer ceva foarte drag mie. E cartea mea preferată. Nu-i musai s-o citești, dar fata, Mary Katherine (i se spune Merricat), îmi amintește de, ăăă, de mine, cred. Și… nu știu. M-am gândit că te-ai putea regăsi și tu în ea.

— O s-o citesc. Îi zâmbesc: Mulțumesc!

Libby îmi zâmbește și ea.

— Cu plăcere.

Și trăim ceea ce pare a fi un moment. Dintr-odată, aerul nu mai e plin doar de funde. E încărcat și cu un fel de curent electric, care face legătura între scaunul ei și al meu.

Apoi Libby reușește imposibilul: spintecă acel curent, vorbind ea prima.

— Deci ești pregătit?

— Atât cât o să fiu vreodată.

*

La început, sunt plin de entuziasm. Îi fac capul calendar lui Libby, vorbindu-i despre fiecare test online pe care l-am făcut și despre un tip cu prosopagnosia pe nume Bill Choisser, care locuiește în San Francisco și e un moș bărbos, care a scris o carte despre incapacitatea de a recunoaște fețele, apoi a postat-o pe internet, ca s-o citească toată lumea. În ea spune totul despre impactul pe care prosopagnosia îl are asupra studiilor, a muncii, a relațiilor, a vieții.

Dar pe măsură ce ne apropiem de Bloomington, devin tot mai tăcut. Simt cum rămân fără aer. *Ce-o să aflu? Oare o să poată doamna doctor Amber Klein să mă ajute? N-ar trebui să merg în schimb în New Hampshire, la Brad Duchaine? Dacă toată călătoria asta e o pierdere de vreme? Dacă o să mi se spună că am o boală gravă? Dacă o să aflu că nu-i vorba despre o incapacitate de a recunoaște fețele, ci de un cancer al creierului?*

— În clipa asta, aproape că te *simt* gândind.

Mă uit la Libby.

— Ai uitat că sunt cu tine în mașină?

Eram așa de adâncit în codrii minții mele, încât da, aproape că uitasem.

— Scuze!

Trecem pe lângă un indicator: BLOOMINGTON… 16 KM. Îmi simt stomacul căzând și aterizând pe undeva pe lângă pedala de accelerație.

— Chestia asta are radio?

— Dacă are radio? Tu ce crezi, femeie? Dumnezeule mare!

Apăs un buton, iar muzica umple Land Rover-ul, ocupând tot spațiul din jurul nostru. Încerc să mă concentrez asupra textului, a melodiei, dar Libby începe să caute printre cântece și atmosfera seamănă cu cea din creierul meu: frânturi de cuvinte, frânturi de melodii, frânturi de momente, frânturi de lucruri. Până la urmă, găsește un cântec care-i place și-l *dă tare*.

— *Disco?* Ce naiba, mă iei la mişto?

Mă întind către radio, însă Libby îmi dă una peste mână. Atunci mă întind pe lângă mâna ei, dar mă plesneşte din nou şi deja nu mai e vorba despre opritul muzicii, ci despre atingerea ei, pentru că mâinile noastre flirtează. În final, ea îmi apucă degetele şi mi le ţine. Iar curentul ăla electric îmi ţâşneşte din degetul mare, din degetul mic şi din toate degetele aflate între ele. Tuşesc pentru că… *Ce dracu' se petrece?* Îi spun maşinii:

— Îmi pare rău că a trebuit să ţi se întâmple una ca asta. Îmi pare rău că a trebuit să auzi vreodată aşa ceva. Îmi pare rău că eu o mai aud încă.

Libby urlă:

— Ce? Nu te aud peste cântatul meu şi peste ritmul ăsta uimitor!

Acum cântă cât poate de tare ŞI dansează. Îmi lasă mâna şi strigă:

— Petrecere spontană! şi continuă să cânte, dar acum dansează cu mişcări mai mari, mai largi, de parcă s-ar afla undeva pe o scenă.

— *Eu ador să iubesc, dar iubitul meu adoră să danseze, el vrea să danseze, adoră să danseze, trebuie să danseze.*

— Ce drac…?

— Din secunda în care orchestra atacă un swing, el e-n picioare, gata să intre-n ring şi să danseze toată noaptea. Stop! Mă-nvârt ca un dop, o să dansăm până n-o să mai putem deloc…

E cel mai răsuflat cântec pe care l-am auzit vreodată, dar lui Libby *îi place*. Se distrează de minune pe scaun, scuturându-şi umerii sau unduindu-şi corpul spre mine şi înapoi. Îmi face cu ochiul, apoi cântă mai tare şi are o voce groaznică. Aşa că încep să cânt împreună cu ea, oarecum în legitimă apărare.

În clipa următoare dansăm la unison, legănându-ne capetele la dreapta, la stânga, apoi umerii în faţă, umerii înapoi. Acum urlăm versurile, eu bat ritmul în volan, ea îşi ridică braţele în aer şi e cel

mai mișto cântec pe care l-am auzit vreodată, și îi zâmbesc lui Libby.

Și ea îmi zâmbește mie.

Și e un moment.

Categoric e un moment.

Ea zice:

— Fii atent la drum, Casanova!

Dar mi-o zice pe un ton blând, pe care nu l-am mai auzit niciodată din partea ei.

— Ține minte doar că, indiferent ce o să aflăm azi, testele astea n-o să schimbe nimic.

Îmi place cum vorbește despre *noi*, de parcă ar fi și ea băgată în povestea asta, laolaltă cu mine.

— Tu ești tot Jack Masselin. Ești tot o pacoste. Ești tot tu.

Libby

Împărtășesc un moment cu Jack Masselin. În caz că m-ai fi întrebat acum două săptămâni sau chiar acum două zile dacă îmi pot imagina așa ceva, aș fi râs până când aș fi rămas fără aer. Dar așa-i viața în afara casei: nu știi niciodată ce s-ar putea întâmpla.

Cred că și Jack simte momentul, însă nu sunt sigură.

Ar face bine să-l simtă.

Ar fi bine să nu mă aflu doar eu aici, de una singură, de capul meu, trăind un moment *legat de* el și nu *împreună cu* el.

Mă port de parcă *la, la, la, nu-i mare lucru, hai să mergem în Bloomington, hai să vedem dacă tu chiar ai prosopagnosia*. Dar, în piept, inima mi se încleștează și mi se descleștează, uită să mai bată sau palpită de parcă ar fi pe cale să dea buzna afară și să înceapă să zboare prin mașină. Îmi lipesc un zâmbet pe față, mă uit pe fereastră și mă gândesc: *Of, inimă, trădătoareo!*

Jack

Laboratorul e aglomerat. O asistentă ne conduce la doamna doctor Amber Klein (păr castaniu-deschis, pomeți ascuțiți, ochelari). E îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu mânecile suflecate deasupra coatelor și părul strâns într-o coafură sobră. Probabil că are vreo patruzeci de ani. Laboratorul e și el negru, de la podele până la pereți și tavan. Încăperea e împărțită în compartimente, izolate cu ajutorul unor perdele (negre, bineînțeles), și pare că ne-am rătăcit pe platoul de filmare al unui videoclip muzical. Libby poartă mov, iar eu sunt în verde, și ieșim în evidență ca două faruri.

Doamna doctor Klein ne invită să luăm loc pe două scaune aflate în spatele uneia dintre perdelele negre, unde e ca și cum am fi închiși într-o cămăruță. Își pornește laptopul și mă întreabă:

— Înțeleg că trebuie să fii acasă până la sfârșitul după-amiezii?

Poartă un ceas adevărat, pe care îl verifică — ora 9:45 dimineața.

— E o mică problemă cu ora de culcare.

Îi zâmbesc lui Libby, iar ea, mie. Are încă funda prinsă deasupra urechii stângi, dar surâsul ei îmi amintește de cel pe care-l avea mama în timpul ședințelor de chimioterapie ale tatei. O făcea să pară hotărâtă să profite la maximum de situație, de dragul tatei/al meu, când ea știa, de fapt, cât de slabă era speranța.

— O să te supun unei serii de teste.

Doamna doctor Klein se așază și începe să tasteze. Libby îmi zice:

— Eu o să te aștept afară. Am văzut un Starbucks pe-aproape. Doar dă-mi un mesaj când

termini.

Îmi ia telefonul și își trece numărul în el. Când mi-l dă înapoi, am o ciudată senzație de panică. Libby ezită, oprindu-se lângă umărul meu.

— Dacă nu cumva… adică, pot să rămân…

Dar îmi dau seama că n-ar vrea să stea și mă întreb dacă s-ar putea ca decorul ăsta cu medici și creiere să fie cel care o deranjează.

— Nu, sunt bine.

O urmăresc cum se îndepărtează, legănându-și părul. Doamna doctor Klein mă întreabă.

— Ai vreo rudă cu prosopagnosia?

— Nu știu sigur. De ce?

— Incapacitatea de a recunoaște fețele e deseori genetică, dar există trei categorii de prosopagnosie: dobândită, care se dezvoltă în timp, și congenitală. Poate fi și un simptom al altor tulburări, ca, de exemplu, autismul. Ai căzut vreodată sau ai suferit în copilărie de vreo boală a creierului?

— Am căzut de pe acoperiș, când aveam șase ani?

— Te-ai lovit la cap?

— Ar fi putut ceva de genul ăsta să mă lase incapabil să recunosc fețele?

— Da. Nu e o formă la fel de comună ca prosopagnosia dezvoltată în timp, dar e posibil.

— M-am lovit destul de tare. A trebuit să mi se pună copci.

Instinctiv, îmi duc mâna spre linia subțire, proeminentă, care-mi străbate scalpul. Ea tastează mai departe și, între timp, pe mine mă izbește un gând: *Femeia asta o să-ți scormonească prin creier. N-ai cum să-l ascunzi de ea*.

Doamna doctor vrea să știe ce fel de teste mi s-au făcut după ce am căzut, apoi vrea să afle dacă, până la vârsta de șase ani, puteam să recunosc fețele. Răspunsul sincer e: *Nu știu*. Da, mi s-au făcut toate analizele imaginabile pentru a se vedea

cum mi-a fost afectat creierul. Dar oare pe vremea aia îi știam pe oameni după față? Nu sunt sigur.

Femeia îmi zice:

— Fără îndoială, părinții tăi ar fi observat o diferență dacă, dintr-odată, ai fi avut probleme în a-i recunoaște pe toți.

— Cred că întotdeauna m-am priceput să compensez și să ascund. Până și pe vremea aia. Poate că înainte puteam să recunosc lumea, dar eram așa de mic…

— Părinții tăi au remarcat vreo schimbare în comportament?

— Mama spune că se așteptau să devin un copil foarte prudent, dar eu m-am făcut și mai gălăgios. Ea zice că atunci a început să încărunțească.

Îi zâmbesc, dar doamna doctor e ocupată cu tastatul. Stau acolo, privind în jur, spunându-mi: *Fii bărbat, fiule, nu te mai emoționa!* După câteva clipe, femeia își pune mâinile în poală și începe să vorbească.

— Nu știu sigur cât de mult ai cercetat subiectul, Jack, dar unul dintre primele cazuri documentate de prosopagnosie datează din 1883… Se zvonește că Lewis Carroll ar fi fost prosopagnosic. Data viitoare când o să citești *Alice în Țara Minunilor*, s-ar putea să observi indiciile… sunt convinsă că ești familiarizat cu semnele distinctive. După cum știi, părul și hainele se pot schimba zilnic. Am cunoscut o doamnă care identifica oamenii după verighete, fiindcă acestea sunt semne distinctive care arareori se modifică.

Ea e pe cale să vadă tot ce ascunzi.

Brusc, mă simt dezbrăcat. Chiar trebuie să mă uit în jos, la mine însumi, pentru a mă convinge că încă port haine.

*

Primul test e cel al fețelor celebre. Seamănă cu ăla pe care mi l-am făcut online: fotografii ale unor

vedete, din care au fost îndepărtate părul și urechile. Doamna doctor Klein îmi zice:

— OK, Jack. Aici nu ești cu ochii pe ceas, așa că simte-te liber să stai cât ai nevoie.

Își întoarce laptopul, ca să-l pot folosi. Pe ecran apare o față. E doar un oval cu ochi, nas și gură. Dacă mă uit îndeajuns de mult la el, nici măcar nu mai seamănă cu un chip, ci cu o planetă, pătată de cratere și umbre. Tastez numele, unul câte unul, deși, sincer să fiu, inventez tot felul de prostii. Când termin, trecem direct la următorul test. Doctorul Klein îmi spune:

— Sistemul care procesează citirea emoțiilor de pe un chip e separat de acela care citește trăsăturile. De obicei, îți poți da seama dacă o persoană e furioasă, tristă ori fericită?

— Aproape întotdeauna. Nu pot să recunosc fețele, dar pot să le citesc.

— Asta pentru că există un sistem de procesare vizuală destinat exclusiv recunoașterii fețelor, mai precis, a fețelor omenești. Câinele ori pisica ta sunt, de fapt, identificați de creierul tău ca fiind obiecte. Procesorul configural este cel care le permite oamenilor să vadă fața ca pe un întreg și nu doar o sumă a părților individuale.

Testul se referă la identificarea emoțiilor. Aș vrea să cred că am nimerit toate răspunsurile, dar, sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee.

Urmează o serie de fețe răsturnate. Ar trebui să le potrivesc cu cele în poziție normală, însă nu pot. Știu că nu pot. Totuși, cu cât mă simt mai înfrânt, cu atât mai vioaie pare doamna doctor Klein. Se apleacă deasupra laptopului.

— Oamenii care n-au nicio problemă în a recunoaște fețele sunt foarte nepricepuți la identificarea celor răsturnate, fiindcă, odată ce întorci imaginea cu susul în jos, nu mai poți folosi strategia procesorului configural pentru a recunoaște chipul respectiv. Așa că începi să folosești, în schimb, strategia analizării trăsătură

cu trăsătură, aceasta fiind metoda prin care identificăm obiectele. E comparabilă cu felul în care procedezi tu, de obicei, cu fețele, fiindcă procesorul uman funcționează doar pentru imaginile așezate corect. Spre deosebire de al maimuțelor, care pot să recunoască alte maimuțe indiferent de poziție.

Ce rețin eu din asta e că *până și maimuțele se recunosc între ele*.

— Acum o să-ți testăm abilitatea de a recunoaște obiectele. Așa vom putea ști că problema se limitează la fețe și nu se extinde la obiecte.

Stau și potrivesc case, mașini, arme, peisaje, animale, când, deodată, mă gândesc: *Dacă le încurc și pe astea, toate fiind lucruri pe care le-am identificat mereu fără probleme? Dacă doar mi s-a părut că recunosc o pisică, un câine, o casă, o mașină, dar aflu că nu le cunosc mai bine decât fețele?* Mă las puțin pe spate și închid ochii, în cea mai mare parte, pentru că vreau să fug. De computerul ăsta, de laboratorul ăsta, de campusul ăsta, de propria mea minte.

Doamna doctor Klein zice:

— Vreau să ții minte că toți răspund corect la unele întrebări și greșit la altele. Așa a fost conceput testul.

Ceea ce nu mă face să mă simt mai bine. Dar deschid ochii. Continui.

Starea de spirit mi se înrăutățește după următoarea probă, testul Femei Chele, care constă într-o lungă înșiruire de fotografii ale unor femei oarecare, din nou fără păr și urechi. Eu ar trebui să apăs pe un buton dacă văd că una arată altfel, însă toate îmi par identice, așa că nici nu mă mai obosesc să încerc — pur și simplu, apăs iar și iar pe butonul „la fel".

Ultima probă îmi amintește de un consult la oftalmolog. Îmi sprijin bărbia de un suport special și îmi lipesc fruntea de o drăcie care aduce cu o

mască. Doamna doctor Klein vrea să studiez ecranul calculatorului, pe care e montată o micuță cameră video îndreptată către pupilele mele. Conform spuselor ei, așa o să-mi fie înregistrată metoda de a procesa o față.

— Cei care percep normal își îndreaptă atenția spre trăsăturile interioare ale chipului și folosesc o secvență triunghiulară ce se mișcă între ochi, nas și gură. Pe de altă parte, prosopagnosicii încep cu trăsăturile exterioare, cum ar fi urechile și părul. De regulă, ei evită zona ochilor.

Mă recunosc. Apoi mă întreb ce face Libby și unde e.

Libby

Mă aflu în Departamentul de Cercetare a Creierului, Neurologie Cognitivă, la Indiana University, Bloomington, unde sunt înconjurată de răspunsuri. Eram mică atunci când a murit mama, iar eu și tata am discutat cu medicii despre analize. L-am lăsat pe el să decidă dacă ar trebui să le fac sau nu. Dar acum sunt aici și aș putea cere să discut cu unul dintre doctorii sau oamenii ăștia de știință îmbrăcați în halate albe. *Mama a murit în urma unei hemoragii cerebrale și trebuie să știu dacă o să mi se întâmple și mie același lucru*.

Mă plimb încoace și încolo pe culoar. Dacă mi-aș face analizele, medicii ar afla ori că am un anevrism la nivelul creierului, ori că nu am. Ori ar reuși să-l izoleze și să-l țină sub control, ori nu.

Dar uite care-i treaba: și dacă n-ar exista niciun anevrism acolo, unele lucruri tot nu s-ar schimba. Eu aș rămâne o persoană vigilentă, aș fi în continuare pregătită și cu ochii în patru, fiindcă, în orice moment, pământul riscă să se oprească în loc. Am trecut prin cel mai rău lucru care mi s-ar fi putut întâmpla vreodată, iar acum înțeleg ce poate să facă lumea.

Un bărbat îmbrăcat în halat alb trece pe lângă mine și mă salută cu o mișcare a capului. Îi răspund în același fel.

Îmi zic: *El ar putea să aibă răspunsurile*.

Mă uit cum se îndepărtează.

Îmi zic: *Dacă mama ar fi aici, ce-ar zice?*

Telefonul zbârnâie și sunt cât pe ce să-l ignor, însă ar putea fi Jack.

E un mesaj de la Jayvee.

Libby + absentă de la școală = îl pune la îndoială pe Atticus? Mi-a mai venit o idee. Mi-

am dat seama că, oricât de rău ar fi să nu știi, și neștiința e ceva. Poți totuși să lucrezi și cu ea.

Apoi adaugă:

Atât cât poate o persoană care e încă la liceu în Indiana.

Jack

Aștept ca doamna doctor Klein să analizeze rezultatele. Îmi zic că o să fie OK. Nu-i mare lucru. *Adică, nu e ca și cum n-ai ști deja că ești varză la recunoscut oamenii. Dar, ascultă, îți merge bine. Te descurci. Te pricepi să găsești semnele distinctive și ai reușit totul pe cont propriu, fără niciun fel de îndrumare sau ajutor.*

Tocmai îmi țin cel mai tare discurs de încurajare din viața mea, când doamna doctor se întoarce. Se așază în fața mea și-mi zice:

— Categoric ești prosopagnosic. Prosopagnosia se situează pe o linie continuă. Poți avea o formă ușoară sau poți fi profund afectat. Tu ești profund afectat. De fapt, ești unul dintre cele mai grave cazuri pe care le-am văzut vreodată.

Așadar, e oficial. Mă aștept să mă simt mai rău sau poate chiar mai bine acum, că mi s-a confirmat.

— Ce-o să se întâmple de aici înainte? Există leac?

Eu n-am dat peste niciunul în cursul documentărilor mele, dar asta nu înseamnă că doamna doctor Amber Klein, specialist în studiul creierului, n-o să știe despre vreunul. Zâmbetul ei s-a întors cu fundul în sus și parcă-și cere scuze.

— Fără îndoială progresăm mult în cercetările noastre, dar, nu. Nu există leac. Experimentăm metode de a-i învăța pe oameni să-și stăpânească mai bine incapacitatea de a recunoaște fețele. Am făcut câteva antrenamente repetitive în privința asta. Subiecții se pregătesc timp de o oră pe săptămână. Există zece niveluri de dificultate. Un adolescent, puțin mai mic decât tine, lucrează cu

noi de cinci luni, iar strategiile lui de mișcare a ochilor s-au apropiat de normal…

— Recunoaște fețele?

— Nu, dar sperăm că intensificarea antrenamentelor va începe să-l ajute în viața de zi cu zi.

Începe să mă piardă și își dă seama. Se întoarce pentru a întinde mâna după ceva, iar când se răsucește la loc, îmi pare o persoană complet nouă. Tabla a fost complet ștearsă, ca să zic așa.

Obiectul spre care s-a întins e un model al creierului uman. Arată spre el în timp ce vorbește:

— Spre partea din spate a creierului, deasupra urechii drepte — chiar aici —, există o zonă anume, răspunzătoare de recunoașterea fețelor…

— Circumvoluția fusiformă douăsprezece.

Ridic mâna și îmi trec iar degetele peste cicatricea de deasupra urechii drepte.

— Am putea să-ți facem un RMN, iar asta ne-ar furniza mai multe informații. Mulți prosopagnosici au dificultăți și în a recunoaște mașinile sau locurile. Deseori au agnosia topografică, ceea ce înseamnă că se rătăcesc ușor și nu-și recunosc locuința ori locul de muncă. Pot avea probleme cu auzul. Noi credem că prosopagnosia e cheia descoperirii felului în care creierul procesează obiectele în general. Foarte multă vreme am considerat creierul o entitate unitară, dar acum aflăm despre toate aceste mașinării separate, dacă vrei, care fac parte din alcătuirea lui, despre faptul că ele nu interacționează unele cu altele și nici măcar nu se percep unele pe altele.

— În esență, acea parte din creierul meu care procesează fețele ori lipsește, ori e defectă, ori e scoasă din priză? Dar și dacă fac RMN-ul, tot nu există leac.

— Da.

Doamna doctor Klein nu mai poate să facă nimic pentru mine, și amândoi știm asta. Ea continuă:

— Îți sugerez să le spui oamenilor, măcar celor din familia ta. Anunță-i că ai problema asta. Ți-ar ușura situația pe termen lung.

Îmi iau telefonul și-i dau un mesaj lui Libby.

Sunt gata.

Și chiar sunt.

— Încă ceva, Jack. Majoritatea celor care au dezvoltat prosopagnosia în timp nu așteaptă nimic de la o față, așa cum fac cei cu prosopagnosia dobândită. Exact ca o persoană născută fără vedere, care nu știe decât cum e să *nu* vezi, cei care s-au născut cu prosopagnosia nu simt o lipsă. Însă nu e un lucru neobișnuit ca toți cei care au dobândit-o la un moment dat să încerce în continuare să folosească fața drept cheie a recunoașterii. Ăsta-i instinctul.

Nu știu din ce motiv, explicația asta mă lovește ca un șut în piept. *Mi-am făcut-o cu mâna mea. Dacă nu m-aș fi cățărat pe acoperiș în ziua aia… dacă n-aș fi încercat să mă dau mare… dacă n-aș fi căzut… nu m-aș mai afla aici, stând de vorbă cu un specialist în studiul creierului*. Ar trebui să mi se rupă inima pentru mine însumi, cel de la vârsta de șase ani, întins pe iarba din fața casei, cu lumea pe veci modificată. În schimb, tot ce vreau e să plec.

— Mulțumesc, doamnă doctor Klein. Ar trebui să mă duc acasă.

Ea îmi strânge mâna, îmi mulțumește pentru timpul acordat și își cere scuze că n-a putut să facă mai mult, de parcă ar fi vina ei. Aș vrea să-i zic să nu-i pară rău, că nu ea m-a împins pe vremuri de pe acoperiș, dar îi spun numai:

— Baftă cu cercetările!

— Jack!

Mă întorc. Văd o femeie cu ochelari, pomeți ascuțiți și părul strâns. Îmi spune:

— O persoană din cincizeci nu poate să recunoască fețele. Te-ar putea ajuta să ții minte

asta. Categoric, nu ești singur.

Libby

Pe drumul de întoarcere spre Amos, îl întreb pe Jack despre test și îmi răspunde foarte scurt cu *da, nu, da, nu*. Apoi tăcem. El e dus pe gânduri și știu cum e să vrei să te închizi în tine. Așa că nu-l mai oblig să vorbească. Doar mergem.

Parcurgem șaisprezece kilometri fără să scoatem o vorbă. Tăcerea se așterne deasupra noastră ca o pătură. Eu mă uit dincolo de șosea, în zare, dar, după o vreme, pătura de liniște începe să mi se pară sufocantă, de parcă mi-ar întrerupe circulația. Sunt la un pas de a-i spune lui Jack că mai aveam *atâtica* până să-mi fac și eu analizele, dar din gură îmi iese:

— Vreau să fiu dansatoare. Nu doar o Domnișoară, ci o dansatoare profesionistă.

Spre marele lui merit, Jack nu pierde controlul volanului. Repetă după mine:

— Dansatoare.

Și rămâne dus pe gânduri. Dar îl aud cum devine un pic atent.

— Când eram mică (nu doar copil, ci literalmente mică), luam lecții de balet. Și eram grozavă. Am o poză cu mine îmbrăcată într-un maiou negru, stând în cea mai desăvârșită poziție a cincea pe care ai văzut-o vreodată. A fost făcută în seara recitalului nostru, primul din viața mea, și am dansat magistral. După spectacol, profesoara mi-a zis: „Tu n-o să te faci niciodată dansatoare. Eu aș putea continua să te învăț, însă ar fi doar o risipă a banilor dați de părinții tăi. Ai oasele prea mari. N-ai corpul potrivit. Cu cât afli asta mai repede, cu atât mai bine“.

— Uau! Ce nenorocită!

— M-a zdrobit. Mult timp, n-am mai dansat, indiferent ce mi-ar fi spus mama. S-a oferit să-mi găsească o altă profesoară, dar ceva era distrus. Am lăsat-o pe femeia aia să-mi strice plăcerea dansului.

Mă uit la profilul lui cu ochii ațintiți spre autostradă.

— Dar ea nu mă poate opri să dansez. Nimeni n-o să-mi spună să nu mai dansez. Nici ție n-ar trebui să-ți spună cineva ce poți sau nu poți să faci. Nici măcar tu.

Din nou mergem în tăcere, însă totul e mai ușor și mai curat. Starea de spirit s-a îmbunătățit, iar Jack s-a întors.

— Tata are o aventură.

— De unde știi?

— Pur și simplu, știu. Cu doamna Chapman. De la școală.

— Adică doamna Chapman, profesoara de chimie?

— Una și aceeași.

— *Pe bune?*

Cu excepția faptului că e tânără, doamna Chapman n-are nimic care să strige *Ia-mă drept amantă!*

— *Și* tu trebuie să te întâlnești cu ea la școală!

— Da.

— Vreau să zic că ești obligat să te întâlnești cu ea la școală.

— Da.

— Ce ticălos!

— Îmi pare rău că oamenii îți fac mizerii din cauza greutății. Îmi pare rău pentru toate faptele mele care ți-au înrăutățit situația.

— Mie-mi pare rău că trebuie să fii cu Caroline Lushamp.

Jack râde și, dintr-odată, mașina devine caldă și trosnește ca străbătută de un curent electric.

— Nu mai sunt cu ea.

Cele cinci cuvinte ne înconjoară, umplând aerul, până când el adaugă:

— Îmi pare rău că prietenii mei sunt niște măgari.

— Mie-mi pare rău că nu poți să-i recunoști pe oamenii pe care-i cunoști. Poate dacă ai putea, ți-ai alege niște prieteni mai de soi.

Jack râde iar, însă nu la fel de tare.

— Privește lucrurile în felul următor: toți cei pe care-i întâlnești, toți cei pe care-i știi, dacă te calcă pe nervi ori te scot din sărite, e OK. A doua zi o să fie doar niște străini. Alți oameni.

— Probabil.

Acum nu mai râde. Ajungem în dreptul unui indicator: AMOS… 8 KM. Jack zice:

— Am putea să mergem mai departe.

— Spre apus?

— De ce nu?

Și, brusc, am impresia că ne privesc de sus, din cer: doi proscriși, Jack Masselin și Libby Strout, stând unul lângă altul pe scaunele din față ale unei mașini vechi al naibii de mișto, el cu picioarele la câțiva centimetri distanță de ale ei și cu mâinile pe volan, amândoi respirând același aer, gândind aceleași gânduri, împărtășindu-și lucruri pe care nu le împărtășesc cu nimeni altcineva.

Jack se uită din nou la mine și îmi zice:

— Ca persoană recent diagnosticată cu prosopagnosia, mi s-a spus că nu procesez fețele la fel ca oamenii normali. De exemplu, evit ochii. Totuși, se pare că n-am nicio problemă să mă uit în ochii tăi. De fapt, îmi place să mă uit în ei. Mult.

Privirile ni se întâlnesc.

Adică *se întâlnesc*.

Adică nu-mi pot imagina că o să mă uit vreodată în altă parte.

— Drumul! zic, dar abia se aude.

Jack

Mă gândesc să mă dau la ea. Ar fi foarte ușor: trag pe dreapta, mă aplec, îi ating obrazul, mă mai aplec puțin (suficient de aproape, încât să-mi simtă răsuflarea), îi surprind privirea, mă uit drept la ea, poate îi dau la o parte părul de pe față. Toate gesturile pe care am învățat să le fac pentru a fi Tipul Dorit De Fete.

Libby stă cu capul întors într-o parte, așa că nu pot să-i văd decât părul. Când vorbește iar, vocea îi e un pic răgușită, un pic încărcată și se simte ceva nou în ea.

Acel ceva nou e:

S-ar putea să te placă la rândul ei.

Ceea ce înseamnă că s-ar putea ca tu s-o placi.

Pentru că a plăcea la rândul tău *pe cineva indică un răspuns la ceva ce exista deja.*

Adică tu ai plăcut-o primul.

Adică o plac pe Libby Strout.

Oh, fir-ar să fie, chiar așa e?

Și pentru că mă gândesc la cancer, la moșul din San Francisco care nu poate să recunoască fețele, la doamna doctor Amber Klein, la anevrisme și la felul în care, dacă stai să te gândești, o parte atât de mare din viață e în afara controlului nostru, mă hotărăsc să preiau controlul într-o privință.

Mă întind și o iau de mână. Mâna ei e moale și caldă, și se potrivește perfect într-a mea. Sincer să fiu, nu mă aștept cu adevărat să se întâmple ceva, dar, dintr-odată, îmi simt tot corpul ciudat, ca și cum aș fi fost scufundat direct în soare.

Ne uităm în jos, la mâinile noastre, de parcă le-am vedea pentru prima dată. Cumva, reușesc să-mi aduc aminte să conduc, așa că ochii mi se întorc către șosea, dar nu-i dau drumul lui Libby. Îi

mângâi pielea cu degetul mare și aproape că simt descărcarea electrostatică, acea revărsare de electricitate dintre două corpuri încărcate, care intră brusc în contact. ESD, cum i se spune, poate da naștere unor scântei electrice uluitoare, dar poate să aibă și efecte dăunătoare, cum ar fi explozia prafului de cărbune ori a gazului. Spre deosebire de Caroline, care e mai mult gaz și praf de cărbune, aici nu există efecte dăunătoare.

Libby e solidă. E reală. Atâta vreme cât o țin de mână, n-o să dispară din fața ochilor mei.

Libby

Jack iese de pe autostradă, spre Amos. Trecem pe lângă Centrul de Primire, pe lângă reprezentanța Ford, pe lângă mall și pe lângă toate restaurantele cu franciză. Trecem pe lângă vechile case victoriene ce se înșiră de-o parte și de alta a Main Street, pe lângă micul muzeu de istorie, pe lângă cele patru străzi din centru și pe lângă tribunal. Trecem pe lângă liceu, colegiu și morgă, după care ne oprim, în sfârșit, în cartierul meu.

Oare îl plac pe Jack Masselin? Adică chiar *îl plac?*

La un moment dat, va trebui să cobor din mașina asta, să străbat aleea, să deschid ușa și să intru în casă. Va trebui să închid ușa — cu mine de-o parte și cu el de cealaltă —, iar Jack se va întoarce pe alee, îndepărtându-se de casă, se va urca înapoi în mașină și va pleca. Eu mă voi duce în camera mea, mă voi întinde pe pat și mă voi întreba dacă toate chiar s-au întâmplat sau le-am inventat eu, și ce Dumnezeu simt în privința asta.

Jack încetinește, parchează și oprește motorul, după care iar ne uităm amândoi la mâinile noastre. Nu-mi ridic ochii, pentru că atunci s-ar putea să și-i ridice și el, și dacă mă sărută?

Corpul meu s-ar putea să explodeze într-un milion de bucățele de lumină scânteietoare, tremurătoare.

Jack

Vreau ca Libby să-și ridice ochii. *Uită-te în sus!* gândesc eu. *Uită-te în sus! Uită-te în sus!*

Telefonul începe să-mi zbârnâie și amândoi tresărim. E alarma care mă anunță că mai am doar o jumătate de oră până să se întoarcă toți acasă. *Fir-ar să fie!*

Libby nu mă așteaptă să opresc mobilul, ci îmi scapă pur și simplu mâna, ca pe un cartof fierbinte, apoi sare afară din mașină. Asta rupe vraja, iar eu rămân pe loc, întrebându-mă: *Ce dracu' fac?*

Aproape că plec, dar mă dau jos din Land Rover, în vreme ce Libby e deja pe treapta din fața casei. Pentru prima dată pe anul ăsta, simt că vine toamna. În aer plutește un fior rece care mă duce cu gândul la focurile de tabără, dar mâna mea încă e caldă. Mi-o îndes în buzunar și fierbințeala îmi pătrunde prin blugi, până la piele. Libby îmi spune:

— Mulțumesc că m-ai adus acasă.

Și o aud: e emoționată. Mă uit în ochii ei.

— Ești cea mai surprinzătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ești altfel. Ești tu însăți. Întotdeauna. Cine altcineva mai poate să zică același lucru, cu excepția, poate, a lui Seth Powell, care e un idiot? Tu, Libby Strout, nu ești o idioată.

Ea arată spre pieptul meu.

— Mă placi.

— Ce?

— Jack Masselin o place pe grasă, dar încă n-ai acceptat asta.

OK, îmi zic. *Hai să vedem încotro merge treaba!*

— Nu spun că ai dreptate, dar dacă aș accepta?

— Atunci cred că ar trebui să facem ceva în privința asta.

Și Libby intră în casă, apoi închide ușa.

Libby

Stau înăuntru, iar inima mi se tot oprește în loc. Îl aud pe Jack de cealaltă parte a ușii. Îl simt acolo. Știu când pleacă, două minute mai târziu, pentru că aerul din jurul meu redevine normal, nu mai e un aer periculos, ca al unei furtuni cu tunete și fulgere, care te-ar putea trăsni în orice moment. Inima continuă să-mi bată cu întreruperi, în timp ce el se îndepărtează.

Jack

Mă gândesc să le spun în timp ce mama împarte salata, în timp ce Dusty își recită replicile din *Peter Pan*, în timp ce tata împarte macaroanele cu brânză: *Am prosopagnosia. E oficial. Azi am fost testat de o specialistă în studiul creierului*.

Nimeni nu știe că am lipsit toată ziua de acasă, cu excepția lui Marcus, care tot zice chestii de genul:

— Nu-i așa că a fost o nebunie azi, la prânz, când s-a declanșat alarma de incendiu? N-a fost o nebunie, Jack?

Face tot felul de comentarii ademenitoare, încercând să mă dea de gol. Când mama și tata nu se uită, îi arăt degetul. Tata mă prinde și zice:

— Hei! Nu la masă!

Îmi vine să-i spun să nu-mi vorbească. Îmi vine să-i spun: *Tu ești ultimul care ar trebui să certe pe cineva*.

Dar sunt ciudat de binedispus, în ciuda întâlnirii cu doamna doctor Amber Klein și în ciuda creierului meu defect. Așa că nu le zic nimic, nici tatei, nici lui Marcus, ceea ce e mult mai mult decât merită oricare dintre ei. Rămân încuiat în propria mea minte, retrăind drumul de întoarcere, drumul spre casă, momentul în care degetele mi s-au împletit cu ale lui Libby, felul în care ea mi-a zâmbit, felul în care mi-a spus: *Atunci cred că va trebui să facem ceva în privința asta*.

*

După cină, sunt la subsol și lucrez la robotul din piese de Lego, încercând să mă pierd în procesul de a construi ceva, dar singurul lucru pe care îl construiesc în clipa de față e cel mai mare morman de resturi de roboți din lume. Cea mai grea etapă a

oricărui proiect e conceperea lui. Odată ce știu cum vreau să arate obiectul respectiv, trebuie doar să adun piesele necesare și să le asamblez în ordinea corectă. Dar acum nu reușesc s-o nimeresc. Am cincizeci de idei diferite, pentru cincizeci de roboți diferiți, dar niciunul nu e cel potrivit sau îndeajuns de extraordinar.

Aud pași și, de pe trepte, o voce întreabă:

— Chiar ai fost bolnav azi?

Dusty.

— Nu ca și cum aș fi avut gripă.

— Vrei să vorbim?

— Sunt bine.

El se apropie agale, croindu-și drum printre piesele împrăștiate pe masa de lucru și pe podea. Zic:

— Tu vrei să vorbim despre ceva? Se mai poartă oamenii mizerabil?

— Și eu sunt bine. Sunt Peter Pan.

Și înțeleg. Vrea să rămână în momentul ăsta. Momentele urâte au întotdeauna un fel de a reveni, mult prea curând.

*

Urc în camera mea, ies pe fereastră, mă cațăr în copac și apoi pe acoperiș. Mă întind pe spate și mă uit la cer. Mă gândesc că e același cer la care m-am uitat când aveam șase ani, înainte să cad, și la tot ce s-a întâmplat de atunci și până acum. De fapt, n-ar trebui să fie același cer, având în vedere câte s-au petrecut. Ar trebui să arate complet diferit.

Marcus se juca în curte. Eu m-am urcat pe acoperiș ca să scap de el și de mama, care-mi zicea mereu să-l păzesc. Mi-a fost mai greu să mă cațăr acolo decât mă așteptam. Asta m-a mirat. Și acoperișul era mai murdar: găinaț, crenguțe și o veche minge de softball care putea să fie acolo de douăzeci de ani. Acoperișul nostru nu e drept, are o pantă, iar eu m-am tras până la marginea ei, de unde m-am uitat pe deasupra străzii și a

cartierului. Mă țineam cu o mână, dar tocmai atunci Marcus a ridicat ochii, iar eu mi-am desprins mâna, fiindcă voiam să vadă că sunt puternic, neînfricat și mai mare decât o să fie el vreodată.

Îți trebuie mai puțin de o secundă ca să cazi cale de trei metri și jumătate, dar mie mi s-a părut că a durat o eternitate. Se zice că, în momentul prăbușirii, memoria se deschide larg. Poți vedea lucruri la care, de obicei, nu te gândești, pe care nu le vezi ori pe care nu ți le amintești. În cazul meu, a fost vorba de chipul mamei, mai precis, de ochii ei. Nu-mi aduc aminte cum *arătau în clipa în care i-am văzut, dar îmi aduc aminte* că *i-am văzut.*

Libby

— Alo?

— Jack sunt. Mă gândeam la ce mi-ai spus.

— Eu spun multe lucruri. Poți să fii mai exact?

— Mă gândeam la ce mi-ai spus despre ideea de a face ceva privind situația asta cu „tu mă placi pe mine, eu te plac pe tine".

— Eu n-am zis niciodată că te plac.

Tăcere.

— Jack?

— Ceea ce ai auzit adineauri a fost zgomotul inimii mele, suferind o moarte bruscă și rapidă.

— Ipotetic vorbind, *dacă* — și nu spun că așa e —, dar *dacă* ar fi să te plac, tu ce-ai vrea să facem în privința asta?

— Probabil că aș vrea să te țin de mână.

— Probabil?

— Ipotetic, da. Categoric aș vrea, ipotetic vorbind, să te țin de mână.

— Ei bine, atunci probabil că, ipotetic vorbind, și eu te-aș ține pe tine.

— De asemenea, ipotetic vorbind, aș vrea să te scot la un film, chiar dacă, de regulă, nu-mi plac filmele, din cauza problemei cu încurcatul fețelor.

— Care dintre ele?

— Care film?

— Trebuie să știu dacă e unul pe care aș vrea să-l văd.

— N-ar fi suficient doar să stai cu mine, ținându-ne ipotetic de mână pe întuneric?

— Aș vrea să știu măcar ce fel de film am vedea.

— Ăăă. Cred că ar trebui să fie un film cu câte puțin din toate. Comedie. Dramă. Acțiune. Mister. Romantism.

— Pare a fi un film foarte bun.
— Deci ai vrea să mă ții de mână în timpul lui?
— Probabil.
— OK. Mă mulțumesc cu „probabil“, pentru moment. Aș mai vrea și să te scot la cină, fie înainte, fie după film, depinde, și categoric aș vrea să te conduc până la ușă.
— Dacă eu aș vrea să mă duci în pași de dans până la ușă?
— Atunci sunt bărbatul potrivit pentru tine.
Oare ești? Oare asta înseamnă? Inima mea țopăie afară din cameră, traversează holul, trece de ușă și iese pe stradă.
— Dar, după ce te-aș duce în pași de dans până la intrare, aș vrea să te sărut.
— Ai vrea?
— Aș vrea.
Acum inima mea nu mai e de găsit pe pământ. O văd ocolind luna și stelele, țâșnind spre o altă galaxie.
— Ipotetic vorbind.
— Păi, atunci te-aș lăsa să mă săruți.
— Ipotetic?
— Nu. Categoric.
Când încheiem discuția, două ore mai târziu, e 1:46 dimineața. Îmi petrec restul nopții stând întinsă în pat și așteptând ca inima să mi se întoarcă în piept.

Următoarele opt zile

Jack

Luni, în timpul pauzei de prânz, stau față în față, la aceeași masă, cu Kam și Seth, care sunt așezați cot la cot. Schițez idei de design pentru robotul lui Dusty și, pentru prima dată, sunt în mare formă, pot să-l *văd*, adică știu, în sfârșit, ce fac, iar sângele îmi zvâcnește prin vene și inima îmi bubuie de parcă tocmai aș fi terminat un maraton, sprintând până la final. Nimic, chiar nimic, nu poate opri șuvoiul de idei, până când Seth zice:

— Știi, Kam și cu mine avem ceva care ar putea să te ajute în situația ta.

Ridic ochii, puțin zăpăcit, pentru că sunt cu mintea la hârtia din fața mea, nu la ce se întâmplă în cantina liceului MVB. Seth rânjește ca un șacal și, indiferent despre ce ar fi vorba, nu vreau să aud ce are de spus.

Dar întreb, al naibii de precaut:

— La ce situație te referi?

Seth îl înghiontește cu putere pe Kam, făcându-l să scape din mână cele trei duzini de cartofi prăjiți pe care tocmai se pregătea să și le îndese pe gât.

— Fir-ar al dracului, Powell!

Seth îi dă înainte.

— Aseară am făcut niște cercetări.

Scoate o bucată de hârtie din buzunar.

— Isuse! Pornografie?

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mă reapuc de schițat.

— Nu pornografie. Dumnezeule!

Ba mai are și tupeul să se arate ofensat, deși, din câte știu eu, Seth crede că internetul a fost inventat cu două scopuri: pornografie și poker.

— Numărul unu. Se poate vorbi ușor cu ele.

— Cu cine se poate vorbi ușor?

Încă fac însemnări.

— Cu grasele.

Capul îmi sare în sus atât de repede, încât mai că mă doare gâtul. Seth încearcă să rămână serios, dar nu se poate abține: deja chicotește.

— Doi: „Femeile frumoase nu sunt întotdeauna amabile".

Kam zice:

— Asta-i adevărat.

Eu întreb:

— Ce-mi citești?

— „Top zece motive să ieși în oraș cu o grasă." Le-am găsit pe net.

Flutură hârtia, după care și-o ridică din nou în față, citește ceva în gând, apoi începe să urle. Dau să-i iau foaia, dar o ferește, ridicând-o deasupra capului.

— Trei…

Kam îi smulge hârtia din mâini și mi-o dă. Eu o fac ghemotoc și mă pregătesc s-o arunc în coșul de gunoi din celălalt capăt al cantinei, dar nu vreau s-o scoată nimeni de acolo, așa că mi-o bag în buzunarul de la spate. Mă aplec peste masă și-i trag o palmă peste cap lui Seth. El pur și simplu râde în continuare. Kam comentează:

— Tâmpit!

Și își îndeasă în gură restul de cartofi prăjiți.

Știu că Seth se crede amuzant, dar pe mine mă frig măruntaiele de parcă tocmai aș fi înghițit un întreg incendiu de pădure.

— Las-o-n pace, omule! Vorbesc serios!

— Uau! Sigur, sigur, Mass. Cum zici tu.

Își șterge lacrimile și încearcă să-și tragă sufletul. Stă liniștit preț de câteva clipe, apoi, dintr-un singur chicotit, izbucnește într-o nouă criză de râs.

Încerc să nu mă las deranjat. *Cui îi pasă de părerea lor?* Îmi spun că nu-i vorba despre cât de grasă e ea. Nu asta mă frământă. Nimic nu mă frământă. Vreau doar să fiu lăsat în pace. Să fim

amândoi lăsați în pace. Dar o parte din mine se întreabă: *Dacă ești doar superficial? Dacă ăsta-i semnul tău distinctiv?*

— Ești un idiot nenorocit, Seth Powell.

Îmi adun ideile și ce mi-a mai rămas din mâncarea de prânz, apoi plec.

Libby

Lista de înscriere la probele pentru echipa Domnișoarelor atârnă pe ușa lui Heather Alpern. Până acum s-au înscris șapte fete. Eu sunt a opta. Jayvee îmi întinde un stilou și mă aplec pentru a-mi trece numele. Din spatele meu, aud:

— Oh, Doamne, o să dai probă?

Caroline Lushamp mă privește de sus, cu un foarte ciudat zâmbet fals, care o face să semene cu un soi de regină a frumuseții devenită criminal în serie. Zic:

— Oh, Doamne, de unde știi?

Ea clipește cu ochii la mine, clipește cu ochii la numele meu de pe listă, clipește cu ochii la Jayvee, clipește cu ochii la mine. Îi spun:

— Imaginează-ți: am putea fi colege de echipă.

Apoi o cuprind în cea mai strânsă îmbrățișare posibilă.

— Ne vedem la probe!

Jayvee abia dacă mai poate să meargă de-atâta râs. Se împleticește pe holuri ca o bețivă. Până la urmă, se îndreaptă și se oprește din râs doar cât să mă întrebe:

— Deci ce-ai făcut în privința poveștii cu Atticus? Analize sau nu?

— Fără analize. Am hotărât că, la urma urmei, el știe cum e mai bine.

— De obicei, așa e.

*

La ora de educație rutieră, suntem repartizați câte trei la o mașină și, de vreme ce restul clasei e alcătuită din elevi de a zecea, rătăciții dintr-a unsprezecea sunt adunați laolaltă: Bailey, Travis Kearns și cu mine.

Sunt destul de sigură că Travis e fumat. De pe bancheta din spate, o ține tot într-un comentariu, care sună cam așa:

— Dă-i blană, fato!… Zboară ca afurisitul ăla de vânt!… Deschide-o!… Arată lumii de ce ești în stare!… Ia-ți piciorul ăla mare și frumos și apasă pedala aia de accelerație!… Du-ne pe lună, soro!… Sau măcar până-n Indy… Du-ne-n Indy!… Du-ne-n Indy!… Indy… Indy… Indy… (Câteva cuvinte indescifrabile, urmate de râsul meu nebun.)

Bailey e în spate, lângă Travis, și stă lipită de ușă, cât mai departe cu putință de el. Dar, în virtutea adevăratului stil Bailey, poartă pe chip un zâmbet hotărât. Domnul Dominguez, în toată masculinitatea lui, e pe locul din dreapta. Eu stau la volan și nu mă pot abține: sunt *entuziasmată*! Mâinile mă furnică și o fierbințeală nebună mă arde pe dinăuntru, pornind din labele picioarelor, străbătându-mi coapsele, urcându-mi în stomac și trecându-mi prin piept. Mă simt de parcă aș fi luat foc, dar într-un fel care-mi arată că sunt VIE!

Trebuie să înțelegi că, multă vreme, o parte din mine a crezut că niciodată n-o să conduc, n-o să alerg, n-o să fac niciuna dintre chestiile cotidiene pe care le fac cei de-o vârstă cu mine. Lumea mea era compusă dintr-un pat și o canapea, iar după un timp, când n-am mai putut să mă mișc cu ușurință de la una la alta, am ajuns să-mi petrec toată ziua și toată noaptea în pat, citind, uitându-mă la emisiune după emisiune, navigând pe net și, da, mâncând. Uneori îi auzeam de afară pe Dean, Sam și Castiel, iar dacă mă ridicam îndeajuns, puteam să văd strada pe fereastră și să-i urmăresc cum joacă tenis, fotbal sau leapșa. Îi vedeam pe Dean și Sam cum pleacă la serbări sau la întâlniri (în mintea mea, ieșeau în oraș cu mine). Îl vedeam pe cel mai mic, Cas, cum se urcă într-unul dintre copacii care atârnau deasupra casei. Auzeam discuții telefonice, sărutări și certuri. Uneori, îl

zăream pe Cas la mine în curte, uitându-se în sus, către geamul meu, și stăteam neclintită, sperând că o să plece, fiindcă una e să spionezi și alta e să fii spionat.

Așa că acum conduc și tocmai de aceea nu mă deranjează că Travis bate câmpii în continuare sau că Bailey mă întreabă despre mine și Jack, dacă există ceva însemnat între noi, dacă există un *Jack și Libby* în orice fel, formă sau mod despre care ar trebui să știe. Domnul Dominguez îmi latră indicații și, la un moment dat, țipă la cei doi să tacă din gură.

Cu toate că e prima dată când mă aflu la volan, mă pricep. Ca și cum condusul n-ar necesita niciun efort. Mă simt aici CA ACASĂ! Și, la un moment dat, mă izbește: *eu conduc!*

Adică *realmente conduc o mașină. Ca un om normal. Ca omul ăla care trece pe lângă mine, pe cealaltă parte a drumului. Ca omul din fața mea. Ca omul din spatele meu. Ca toți oamenii ăștia care merg pe stradă și care probabil că își au propriile mașini și permise de conducere. EU CONDUC O MAȘINĂ!*

E încă un lucru pe care n-o să-l mai pot împărtăși vreodată cu mama mea și, până să-mi dau seama, izbucnesc în plâns. Mi-e dor de ea, *dar uite-mă la volan, conducând pe stradă! Uite-mă așteptând la semaforul ăsta! Uite-mă luând virajul ăsta!*

Domnul Dominguez zice:

— Ce naiba faci?

Fără să-mi iau ochii de la drum, îi răspund:

— Plâng. Și conduc. Plâng *și* conduc.

Asta mă face să plâng mai tare, iar lacrimile sunt de fericire, dar și de tristețe. Bailey se apleacă pentru a mă strânge de umăr și o aud cum își trage nasul. Dominguez întreabă:

— E nevoie să oprim mașina?

— Niciodată! Vreau să conduc zile în șir!

Dintr-odată, vorbesc numai cu semne de exclamare. Apoi mă uit în oglinzi și, cu toate că Dominguez mi-a spus să n-o fac, mă duc direct spre ieșirea pe autostradă, fiindcă nu mă pot abține. Trebuie să-i dau drumul mașinii ăsteia.

Travis strigă:

— Accelerează!

Iar Bailey scoate un țipăt în clipa în care zboară spre spătarul banchetei. Eu plâng în continuare, dar acum și râd, pentru că sunt liberă și niciunul dintre ei n-ar putea să mă înțeleagă.

— N-o să știți niciodată cum e să fii blocat în propria casă, ca o vită crescută pentru carne, îi spun domnului Dominguez. Asta-i cea mai frumoasă zi din viața mea!

Până și mie mi se pare că râsul îmi sună maniacal, dar nu așa îl simt. Îl simt mare, sincer și nesfârșit, ca și cum aș fi în stare să râd de acum până la sfârșitul vieții, fără întrerupere.

Și, oricât de ridicol ar suna, vorbesc serios. *E cea mai frumoasă zi din viața mea*. Acum sunt pe autostradă și toate trec în goană pe lângă mine, dar apoi încep și eu să gonesc în rând cu ele, la fel ca toți ceilalți, de parcă aș avea cu adevărat un loc aici, afară, în lumea asta. De parcă aș putea să conduc până la nori, propulsată de fericire și libertate.

Cineva pornește muzica: e melodia *All Right Now* a celor de la Free. În oglinda retrovizoare, văd cum Travis dă din cap, iar biata Bailey se agață de scaunul meu, în timp ce părul blond îi flutură în toate părțile. Cântecul merge înainte, în vreme ce eu exersez îndeajuns de mult schimbatul benzilor, încât, până la urmă, toți, chiar și Bailey, cântăm în cor refrenul.

Când ajungem la două străzi distanță de școală, domnul Dominguez ne pune să ridicăm geamurile și să stăm drepți. Dar noi cântăm mai departe, în timp ce intru în parcare.

Jack

După Cercul Dialogului, Libby și cu mine părăsim împreună sala de sport. Urcăm scările și străbatem holurile unul lângă altul, apoi ieșim în parcare. Aș vrea s-o iau de mână, dar n-o fac, iar creierul meu se agață de asta cu ambele mâini strânse în pumn. *De ce n-o iei de mână?* Keshawn, Natasha și toți ceilalți sunt în fața noastră, așa că am rămas doar eu și Libby. Zic:

— Mă întrebam, ipotetic vorbind, dacă ai vrea să ieși cu mine în weekendul ăsta.

Ea ori se preface că stă pe gânduri, ori chiar stă pe gânduri.

— Nu te grăbi! Ai la dispoziție aproximativ două minute în care să răspunzi.

— Până când e valabilă oferta?

— Până când te invit iar.

Ea îmi aruncă un zâmbet sexy și seducător. Cu glas scăzut, îmi zice:

— Cred că, ipotetic vorbind, pare distractiv.

Libby

Jack a venit cu cinci minute mai devreme. Părul lui e gigantic, ca de obicei, dar umed, de parcă tocmai ar fi ieșit de sub duș și, stând lângă el pe canapea, simt că miroase a săpun și, foarte tare, a *bărbat*. Încerc să nu mă holbez la mâinile lui, sprijinite pe genunchi, sau la felul în care pielea lor pare și mai aurie în contrast cu albastrul-închis al blugilor.

L-am avertizat pe tata că Jack urmează să vină în vizită. Că Jack e prietenul meu. Că Jack mă scoate la PRIMA ÎNTÂLNIRE DIN VIAȚA MEA. *Da, același Jack pe care l-ai cunoscut în biroul directoarei*.

Îmi țin respirația, în timp ce stăm așezați, toți trei (patru, dacă-l punem la socoteală pe George, care clipește spre Jack de pe spătarul fotoliului ocupat de tata), într-un stânjenitor triunghi format din Foarte Multe Lucruri Nespuse. Tata și Jack stau la taclale, însă mai mult Jack vorbește. Tata îl studiază din priviri, ca și cum ar încerca să-i descopere adevăratele intenții. Nu e neapărat cald și prietenos, dar nici nepoliticos, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.

Dar apoi Will Strout zice:

— Îți poți imagina cât de surprins am fost când Libby mi-a spus că vrea să iasă cu tine în oraș.

— Pot.

— Eu știu că fiica mea e uimitoare, dar întrebarea e: tu știi?

— Aflu.

— Ea pare să aibă încredere în tine și își dorește să am și eu.

— Înțeleg de ce n-ați avea. Tot ce pot face e să încerc să vă dovedesc amândurora de ce sunt în

stare, domnule.

— Poți să-mi dai trei motive bune pentru care ar trebui s-o las să iasă din casă cu tine în seara asta?

— M-am purtat ca un măgar, dar nu sunt un măgar. N-am avut niciodată intenția de a-i face rău fetei dumneavoastră. Niciodată nu i-aș face rău cu intenție fetei dumneavoastră.

Tata se uită la mine, iar eu încerc să-i arunc o privire care să spună: *Te rog, iartă-l și lasă-mă să plec, ca să nu mor fată bătrână și, în plus, chiar îl plac, deși ție ți se pare o aiureală și, te rog, te rog, ai încredere în mine!*

Tata îi zice lui Jack:

— Deci unde ai de gând s-o duci pe fiica mea în seara asta?

Tot repetă *fiica mea*, de parcă ar încerca să pună punctul pe i. EA E COPILUL MEU, SÂNGE DIN SÂNGELE MEU! ÎȚI DAI SEAMA CÂT DE MORT AI FI DACĂ ȚI-AI BATE JOC DE SINGURUL MEU COPIL?

— Mă gândeam să vedem un film și să mâncăm ceva.

— O s-o aduci acasă până la unsprezece noaptea.

Eu: Sunt în clasa a unsprezecea.

Tata: Da, ești.

Eu: Ce-ai zice de miezul nopții?

Tata: Ce-ai zice de zece și jumătate?

Eu (către Jack): Trebuie să fiu acasă la unsprezece.

Jack (râzând): Nicio problemă. Promit s-o aduc acasă până atunci, dacă nu chiar mai devreme.

Nu cu mult mai devreme, mă gândesc eu.

Tata îl întreabă:

— Când ți-ai dus ultima oară mașina la service?

Și acum nu-mi dau seama dacă doar îl tachinează pe Jack sau dacă vorbește serios. Încerc să-i trimit un mesaj telepatic: *Te rog, încetează! Te rog, relaxează-te!* Există un risc semnificativ să-mi distrugă orice șansă înainte să apuc eu s-o fac și

poate că Jack nu reprezintă ultima mea ocazie de a fi iubită de către un bărbat care nu mi-e rudă, dar cu siguranță reprezintă cea mai bună ocazie pe care o am în clipa asta și, în plus, chiar îl plac.

Îl plac pe Jack Masselin.

— În august. De fapt, sunt destul de îndemânatic, așa că am pus-o eu la punct.

Tata îl studiază timp de ceea ce pare a fi tot restul vieții mele.

— Știi, taică-tău și cu mine am fost colegi de școală. Am jucat în echipa de fotbal atât la gimnaziu, cât și la liceu.

Și nu-i tocmai un *Sunt foarte încântat că ieși cu fiica mea*, dar e ceva.

*

Odată ajunși în mașină, zic:

— Îmi pare rău pentru tata.

— Glumești? Are toate motivele să mă ia la șuturi. Dacă aș fi fost în locul lui, nu m-aș fi lăsat niciodată să mă apropii de tine.

Dar eu nu aud decât: *Tot ce-mi doresc e să fiu lângă tine, Libby Strout. Vreau să te sărut până când n-o să-ți mai simți buzele*.

Jack continuă:

— E doar protector și se cuvine să fie, mai ales după ce ți-am făcut. Așa aș fi și eu, dacă aș avea o fată.

Dar eu aud: *O să te ocrotesc mereu. O să am mereu grijă de tine și de fiica noastră, cea pe care o s-o avem după ce o să ne căsătorim, și o să te iubesc veșnic*.

Mă aflu în aceeași mașină cu el, numai că peste vreo cincisprezece ani, undeva departe de Amos. Jack Masselin e lângă mine, ca și acum, numai că pe bancheta din spate stau copiii noștri sau poate doar copilul nostru — fiica —, iar eu îmi țin mâna pe piciorul lui. Mă uit la piciorul lui Jack, apoi la mâinile cu care ține volanul. *Pun pariu că o să fii un tată minunat*.

Nu știu sigur unde mergem, dar ne îndreptăm spre partea de est a orașului, unde sunt restaurantele și cinematografele. Acolo am locuit împreună cu tata, până când au fost obligați să ne distrugă casa, pentru a mă scoate pe mine din ea. Ca și cum ar putea să-mi citească gândurile, Jack zice:

— Tu n-ai locuit cândva în partea asta a orașului?

— Pe vremuri. Deci unde mergem?

El îmi zâmbește larg și mă topesc pe scaun. Măruntaiele mi-au devenit calde și moi, iar eu mă las în voia senzației ăsteia, pentru că nu e una de care să am parte tot timpul. *E OK să fii fericită*, o aud pe Rachel spunând. *E OK să-ți permiți să te bucuri de momentele frumoase.*

Seara asta ar putea fi aceea. Seara în care, la fel ca Pauline Potter, o să dau jos greutatea făcând sex. Jack Masselin, tu s-ar putea să fii primul bărbat din viața mea.

El zice:

— Mă gândeam să mâncăm ceva și pe urmă să pornim de acolo.

Însă ar putea la fel de bine să zică: *O să te duc până pe lună și înapoi, iar cât timp o să ne aflăm acolo, o să-ți adun stelele, ca să le poți păstra.*

Și, dintr-odată, mă gândesc la fiica pe care ne e sortit s-o avem. *Beatrice*, îmi spun. *O s-o botezăm Beatrice*.

*

Trecem cu mașina pe lângă Olive Garden, Applebee și un Red Lobster care s-a deschis luna trecută. Eu bifez mental toate restaurantele din oraș (nu sunt multe), dar le lăsăm în urmă, unul după altul. Aproape că mă aștept ca Jack să facă un ocol și să mă ducă acasă, fără mâncare și fără întâlnire. Sau poate să mă treacă granița spre Ohio, acolo unde nimeni n-o să ne recunoască.

Dar apoi ieșim din Amos și inima mi se dezumflă un pic, ceea ce-mi arată că nu mă așteptam cu adevărat ca Jack să facă așa ceva, iar acum o face: mă scoate pe șest din oraș, ca pe fiica vreunui magnat al petrolului.

— Unde mergem?

Tonul meu e plat, de parcă ar fi intrat de vreo cincizeci de ori sub o camionetă.

— În Richmond.

— *Richmond?*

Întrebarea sună ceva de genul: *TU GLUMEȘTI, CE DRACU'? RICHMOND?! DE CE NU-MI LEGI PUR ȘI SIMPLU UN BOLOVAN DE PICIOR ȘI NU MĂ ARUNCI ÎN RÂU?*

— Da, Richmond. În niciun caz n-o să te duc la vreuna dintre obișnuitele spelunci ale orașului. Nu când arăți așa.

Jack

Clara's Pizza King e o instituție. Are cea mai bună pizza pe o rază de kilometri și un autobuz roșu, cu două nivele, parcat în sala de mese. Localul e aglomerat, dar eu am sunat înainte. Putem sta în autobuz sau la etaj, la o masă din colț, cu un leagăn într-o parte. Libby alege leagănul.

Facem slalom printre mese, Libby merge în fața mea și văd că oamenii se holbează la ea. Același lucru se întâmplă când sunt cu Caroline: lumea se uită după ea. Dar la Caroline se uită pentru că e genul de fată înaltă și sexy după care îți alunecă ochii.

În timp ce înaintăm, văd unde e calea prea strâmtă, unde Libby va fi nevoită să-și facă loc cu greu. Mă ofer s-o iau înainte, pentru că așa pot alege pe unde s-o luăm, iar ea nu trebuie să-și facă griji în privința asta. Îmi croiesc drum, oamenii se zgâiesc și, brusc, îmi dau seama că, până de curând, și eu eram unul dintre ei. Poate că nu mă număram printre cei care chicotesc, dar eram între cei de alături. Nu știu ce să simt ori să fac, așa că-i fixez la rândul meu cu privirea. Oare îi cunosc sau nu? Nici măcar nu-mi pasă. Lumea se uită la mine și la Libby, iar băieții de la o masă încep să zică porcării. Oare ea îi aude? Nu-mi dau seama. Probabil. Îmi arunc capul pe spate (o mișcare despre care-mi place să cred că-mi face, pe loc, părul să se umfle de vreo douăzeci de ori, iar înălțimea să crească cu trei metri) și mă uit urât la ei. Băieții tac din gură.

Le etaj, Libby se așază în leagăn, iar eu pot să mă instalez în partea cealaltă a mesei sau lângă ea. *Să-i ia naiba pe toți!* îmi spun eu, gândindu-mă la oamenii care se holbează. Zic:

— Locul ăla e ocupat?

Arăt cu capul către leagăn.

— Nu trebuie.

— Ce?

— Să stai lângă mine.

— Mișcă, soro!

Ea se trage într-o parte și începem să ne legănăm, înainte și înapoi, de parcă ne-am relaxa pe veranda din fața casei noastre, într-o după-amiază de vară. Fiecare masă are un telefon adevărat (dintre acelea de modă veche, cu fir) și, după ce sun pentru a da comanda, o iau pe Libby de mână. Îi spun:

— Am palmele transpirate.

— De ce?

— Sunt emoționat.

— De ce?

— Pentru că stau lângă tine, în leagănul ăsta, iar tu ești frumoasă.

Ea ezită, ca și cum n-ar ști sigur dacă să accepte complimentul. Dar apoi zice:

— Mulțumesc!

Să ies cu Libby în lume e altfel decât să stau singur cu ea. În primul rând, există prea mulți oameni în jur. În al doilea rând, sunt în gardă, gata să atac pe oricine ar încerca să se lege de mine ori de ea. În al treilea rând, faptul că am ieșit împreună mă face să mă gândesc la greutatea ei într-un fel în care n-am mai făcut-o cu adevărat, până în clipa de față.

Stăm la masă în tăcere, așa că mă hotărăsc să-i povestesc despre doamna doctor Klein, despre teste și despre tot ce nu i-am zis în legătură cu orele petrecute în calitate de Jack Masselin, Cobaiul. Libby nu scoate o vorbă, dar îmi dau seama că mă ascultă. Își ține capul aplecat într-o parte și văd cum ochii ei absorb totul. În cele din urmă, întreabă:

— Cum te simți?

— La fel. Poate puțin mai rău. Poate puțin mai bine.

— O să le spui părinților tăi?

— Nu cred. Ce rost ar avea, nu? Adică, niciunul dintre noi nu poate să facă nimic, în afară de a descărca un soft de recunoaștere facială direct în creierul ăsta al meu. Faptul că le-aș spune n-ar crea, ca prin farmec, o metodă de vindecare. Doar le-ar da și mai multe bătăi de cap.

— Îmi pare rău. Mi-aș fi dorit ca ei să poată să facă ceva pentru tine. Nu fiindcă mintea ta n-ar fi grozavă așa cum e, ci fiindcă te-ar face să te simți mai bine.

Acum e rândul meu să tac. Stau și mă uit la ea până când rămânem doar noi doi, Libby și cu mine, fără să mai existe altcineva cale de kilometri întregi. Ce-mi doresc, mai mult decât orice altceva, e s-o sărut. Aproape că o fac, dar în clipa următoare chelnerița ne aduce mâncarea.

În timp ce mâncăm, Libby își aruncă privirea în jur și, până la urmă, se uită la mine, zicând:

— Richmond, hm?

Și e ceva în tonul ei care mă face să-mi pun paharul pe masă.

— M-am gândit că ți-ar plăcea Clara's.

— Îmi place Clara's. Numai că ar fi fost OK dacă, știi tu, am fi mers undeva în Amos.

Apoi privirea i se pierde undeva în depărtare, spre autobuz. Îi spun:

— Ascultă, mi-oi fi ascunzând eu, pentru moment, incapacitatea de a recunoaște fețele, dar asta nu înseamnă că vreau ca tot ce se întâmplă în viața mea să rămână un secret. Nu înseamnă că vreau ca tu să rămâi un secret. Nu te-aș ascunde niciodată, dacă la asta te gândești.

În timp ce vorbesc, mă întreb: *Oare asta fac?*

Libby începe să clipească, uitându-se la masă, la meniu, oriunde altundeva, numai la mine, nu.

— Sfinte Sisoe! La asta te gândeai! Că te-am adus aici ca să nu ne întâlnim cu nimeni.

— Nu.
— Bine, pentru că ar fi o aiureală.
Și atunci de ce ai adus-o aici, nenorocitule?
— Adică, da.
— Ăăă, pentru că n-ar fi deloc o aiureală.
Acum ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.
— OK, îi spun. Pricep. Sunt regele ticăloșeniei, iar tu ai încredere în mine, dar nu ai. Nu mă cunoști suficient, încât să știi cât de adâncă e ticăloșenia.
În tot timpul ăsta mă întreb: *Oare* cât *de adâncă e ticăloșenia? Dacă e mai adâncă decât crezi?*
Ea răspunde:
— Poate că nu.
Și îi detest tonul atent, reținut, fiindcă e ca un zid între noi.
— Ascultă! Te-am adus aici pentru că ești prea bună pentru cine știe ce franciză de rahat din Amos. Te-am adus aici pentru că, atunci când aveam șase ani, am căzut de pe acoperișul casei, iar tata mi-a adus pe șest, la spital, pizza de la Clara's și genul ăsta de amintiri sunt destul de rare pentru mine în clipa de față — cele în care tata e un tip cu adevărat grozav. Te-am adus aici pentru că e primul local în care am vrut să merg după ce am ieșit din spital și m-am simțit îndeajuns de bine, încât să stau drept. Te-am adus aici pentru că e unul dintre puținele restaurante, pe o rază de o sută de kilometri, dacă nu din tot statul Indiana, care nu-i plicticos sau banal. Pentru că *tu* nu ești plicticoasă ori banală.
Și îmi dau seama că *fiecare cuvânt e adevărat*.
Mă întind peste zid și o iau de mână. Îi sărut încheieturile degetelor, una câte una. Și, în timpul ăsta, mă întreb: *Cum se face că fata asta înseamnă atât de mult pentru mine?*
— Libby Strout, meriți să fii văzută.
— Oamenii n-au cum să nu mă vadă.
O spune cu ochii spre fața de masă.
— Nu asta voiam să zic.

Stăm în leagăn, dar acum îmi trag palme pentru că am adus-o aici. Ar fi trebuit să mergem pur și simplu la Red Lobster, unde ar fi putut să se zgâiască la noi toți colegii de școală, inclusiv Caroline, și unde idioții ăia de prieteni ai mei ar fi putut să vină la masă, ca să ne deturneze întâlnirea cu prostia lor. Spun:

— Așteaptă-mă aici!

Apoi mă ridic, ies din leagăn, cobor scările și mă duc la tonomatul ce înconjoară peretele din spatele autobuzului. E același tonomat pe care obișnuiau să-l folosească părinții mei, cu vreo șase ani în urmă, când veneau aici la întâlniri. În timp ce parcurg oferta muzicală, mă gândesc la felul în care Libby Strout mă face să vreau să străbat cincizeci de kilometri cu mașina, până la cel mai apropiat local care e aproape suficient de bun pentru ea, și să alerg prin restaurante aglomerate, ca să-i găsesc melodia perfectă.

Și atunci o găsesc. Jackson 5. Aleg cântecul pe care-l căutam și încă vreo două (de la *Sly and the Family Stone* și *Earth, Wind & Fire*), ca să putem avea o serie întreagă. Apoi mă întorc la masă, cea din colțul de nord-vest, cea la care stă fata în rochie mov. Ea spune:

— Nu trebuia să faci asta. Nu trebuia să faci nimic. Sunt o toantă.

— Tu n-ai putea niciodată să fii toantă.

— Pot să fiu toantă.

Ea mușcă din pizza. Și eu mușc din pizza. Mâncăm cufundați într-o tăcere stranie.

Brusc, începe cântecul, adică *acel* cântec. Mă șterg la gură cu șervețelul, pe care îl arunc cât colo. Sar în picioare, cu mâna întinsă. Libby clipește, ridicând ochii către mine:

— Ce?

— Hai!

— Unde?

— Doar hai!

O conduc pe scări în jos, către centrul localului, direct spre singurul loc liber, aflat în partea din față, lângă intrarea în sala de mese. Apoi o rotesc în brațele mele și începem să dansăm. *Oh, atât de încet! I'll Be There* ar fi alegerea evidentă, dar eu am ales *Ben*. Dacă a existat vreodată o melodie scrisă pentru mine și Libby, atunci asta e. Doi oameni singuri, înfrânți, care poate că nu mai sunt atât de singuri sau de înfrânți.

La început, sunt conștient de fiecare privire ce ne urmărește din sală, dar apoi toate fețele se estompează și rămânem doar noi doi, Libby și cu mine, eu ținând-o de talie, având în brațe o *femeie*. Ne sincronizăm perfect, mișcându-ne laolaltă, inventând dansul din mers.

Libby

Simt în ochi usturimea lacrimilor. Fiecare vers e despre mine, Libby Strout. E despre noi, dar mai mult despre mine. Și despre Jack. *Doamne!*

Aș putea să plâng în brațele lui Jack Masselin, în văzul unui întreg restaurant plin de străini, sau aș putea să-mi rețin lacrimile și să le împing în adâncul meu, până când o să fie îngropate. Le împing. Și le împing. N-o să le dau drumul. La un moment dat, Jack se apleacă și, uite-așa, fără nicio vorbă, îmi sărută fața, mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Mă sărută acolo unde ar fi ajuns lacrimile, dacă le-aș fi lăsat să cadă, și e cel mai adorabil gest pe care l-a făcut vreodată cineva care nu era mama. Brusc, mă umple o senzație de siguranță și căldură, pe care n-am mai avut-o de multă vreme. E senzația că *totul o să fie bine. Ție o să-ți fie bine. S-ar putea ca deja să-ți fie bine. Hai să ne fie bine împreună, doar tu și cu mine*.

Trag aer în piept și nu mai respir deloc până la sfârșitul cântecului. Tonomatul trece direct la următoarea melodie, una rapidă, slavă Domnului, și atunci Jack își dezlănțuie mișcările. Zice:

— Fii atentă aici, fato! *Dacă ești în stare să-mi faci față*.

Și se rupe în figuri peste tot.

— Fă-mi tu mie față!

Și mă mișc la rândul meu, până când dansăm ca nebunii, iar mie-mi vine să nu mai plâng absolut niciodată. El zice:

— Fă „Părul care explodează“!

Și își scutură capul la stânga, la dreapta, la mijloc. Are un avantaj necinstit, pentru că freza lui e cu mult mai mare, dar mă străduiesc din răsputeri să-mi scutur și eu părul peste tot. Îi zic:

— Fă „Fulgerul“!

Și sar, și mă scutur, și sar, și mă scutur, de parcă aș fi curentată. Jack începe la rândul lui să sară și să se scuture, iar la un moment dat, mă uit împrejur și văd o mână de oameni în picioare, dansând pe lângă mesele lor. Jack spune:

— E o revoluție a dansului!

Mă ia de mână, apoi mă învârte, iar și iar, până când mă rotesc ca un dop și izbucnesc în râs. Gândește-te ce minunată ar fi lumea dacă toți am dansa pe oriunde am merge!

*

Jack mă conduce până la ușa din față a casei mele, iar când ajungem acolo, mă aștept să mă sărute de noapte bună, dar el mă îmbrățișează. Nu-i o îmbrățișare à la Călărește Grasa. Asta e caldă și învăluitoare într-un fel plăcut, mă face să simt pe trupul lui parfumul săpunului și al aerului de afară, ca și cum s-ar fi tăvălit prin iarbă. Aș vrea ca Jack să mă țină în brațe la nesfârșit, însă el se retrage și își coboară spre mine ochii pe jumătate închiși.

— Noapte bună, Libby!

Eu îi răspund:

— Noapte bună, Jack!

Și intru, iar tata e acolo. Îi povestesc despre cină, după care mă duc la mine în cameră, închid ușa, mă așez pe pat și mă gândesc: *De ce naiba n-a vrut să mă sărute?*

Telefonul meu zbârnâie. **Cea mai mișto întâlnire din lume!**

Urmat de: **Abia aștept să ieșim din nou.**

Urmat de: **Gagica asta, Mary Katherine, chiar îți amintește de noi? Din câte-mi dau seama, e cam dusă cu pluta.**

Îi scriu: **Da, dar într-un fel adorabil. Are un mare secret și nimeni n-o înțelege. Asta te ajută să faci legătura?**

El îmi răspunde: **Oh, n-am zis că nu văd legătura, dar zi-mi că nu ne consideri chiar atât**

de nebuni!

Eu: **Consider că noi suntem și mai nebuni.**

Jack: **Te cred.**

Câteva minute mai târziu, el îmi scrie: **Nu mă pot opri din citit! S-ar putea să fie cel mai grozav cadou de ziua mea pe care l-am primit vreodată, pe lângă ciocanul de lipit pe care mi l-au dat ai mei când am împlinit nouă ani.**

Eu: **Asta-mi place la tine. Atât de masculin și totuși atât de cerebral!**

Jack: **Sunt doar două dintre multele, multele lucruri care-ți plac la mine. Ca să nu mai zic ce-mi place mie la tine. N-o să mai termin niciodată de citit cartea asta și e misiunea vieții mele s-o termin astă-seară.**

Continuă să-mi trimită mesaje tot restul serii, comentând cartea pe măsură ce o citește. În final, mă prăbușesc peste perne, cu un zâmbet larg pe față. Poate că Jack nu m-a sărutat după întâlnirea noastră, dar e aproape sigur, neîndoielnic, absolut garantat că o s-o facă.

Jack

Luni dimineața, o fată înaltă, cu pielea închisă la culoare și o aluniță desenată pe față, mă găsește lângă dulapul meu.

— Jack.

Caroline.

— Da?

În caz că nu e ea, ci vreo altă fată înaltă, cu pielea închisă la culoare și o aluniță desenată lângă un ochi.

— Ai avut un weekend frumos?

— Mersi de întrebare. Da, am avut.

— Știi ce zice lumea, nu?

Hai că-ncepe!

— Că sunt un tip dat dracului?

— Despre fata aia. Libby Strout. Și despre tine. Umblă vorba că *te întâlnești* cu ea. Că e noua ta *iubită*. Eu am zis ceva de genul: știu că nu poate fi adevărat, dar ei cică nu, e adevărat. A dus-o la Clara's.

— Cine sunt „ei"?

— Nu contează.

Îi aud suferința în voce, îngropată sub tot veninul. Îmi vine să-i zic: *E OK să fii om. Tuturor ne e frică. Toți suferim. E OK să suferi. Ai fi mult mai plăcut dacă pur și simplu te-ai purta omenește*.

— Noi nu mai suntem împreună, Caroline, deci, ăăă, nu că aș vrea să fiu nepoliticos, dar ce-ți pasă?

— Mi se pare drăguț că vrei să fii amabil cu ea după tot ce i-ai făcut, dar îmi fac griji în privința ei. Fetele de genul ăla… nu poți să te joci cu ele, Jack!

Caroline clatină din cap.

— Ai putea să-i frângi inima.

— Încă n-am definit nimic, dar în caz că mă întrebi dacă-mi place să-mi petrec timpul cu ea? Absolut! Și mi se pare o gagică mișto? Da. Cred că e frumoasă? Da, cred. Chiar cred. Nu mă joc cu ea. O plac. Alte întrebări?

Caroline rămâne pe loc, perfect calmă, perfect Caroline și zice:

— Știi, te crezi mare și tare, pretinzi că ești mare și tare, dar nu ești.

— Știu că nu sunt. Un motiv în plus să-i fiu recunoscător că mă place și așa.

*

Acasă, scotocesc prin maldărul de haine de pe podeaua camerei mele, până când dau de blugii pe care-i caut. Scot ghemotocul de hârtie din buzunarul de la spate. *Top 10 motive să ieși în oraș cu o grasă*.

Mă silesc să le recitesc. Parcă aș avea nevoie să-mi dovedesc mie însumi, o dată pentru totdeauna, că ea e grasă, iar mie nu-mi pasă.

Fiecare cuvânt din articol mă îngrețoșează. *Cum am putut vreodată să mă simt altfel decât norocos că fata asta mă place?*

Cobor la bucătărie, mă duc direct la aragaz, aprind un ochi și flutur hârtia pe deasupra flăcării, până când ia foc. O țin în sus și departe de aragaz, uitându-mă cum arde. Apoi arunc restul în chiuvetă, unde se transformă într-o grămăjoară de cenușă. Pornesc robinetul și las rămășițele să se scurgă pe canal, iar ca să fiu sigur, apăs comutatorul tocătorului de gunoi și-l las să macine.

*

Odată întors în camera mea, o sun pe Libby. Când îmi răspunde, îi zic:

— Am terminat cartea.

— Și?

— Unu, a fost al naibii de înfricoșătoare. Doi, Mary Katherine Blackwood era nebună de legat. Trei, înțeleg de ce adori cartea asta. Patru, s-ar

putea să-mi fi amintit un piculeț de noi doi, deși mi-ar plăcea să susțin faptul că noi suntem ceva mai sănătoși la cap. Și cinci, cred că ar fi al dracului de mișto să locuiesc cu tine într-un castel.

Libby

Din noptiera mea, de sub căști, balsam de buze și felurite semne de carte, scot un bilețel scris pe hârtie cu modele specifice Crăciunului.

Ăștia sunt pentru când dansezi singură pe scenă,
Sau la tine în cameră,
Sau oriunde altundeva îți dorește inima.
Sunt pentru când dansezi în vis,
când dansezi spre viitor,
când dansezi în dragoste, și creativitate, și bucurie,
când dansezi pentru că asta faci tu.
Pentru că asta ești, orice s-ar întâmpla,
pe dinăuntru și pe dinafară.
Tu pur și simplu
continui
să
dansezi.

Balerinii care însoțeau scrisoarea se află în dulapul meu. Îi am din ultima zi de Crăciun petrecută înainte de moartea mamei. Vor rămâne mereu ultimul cadou primit de la ea și trebuie să-i păstrez veșnic în siguranță, motiv pentru care nu i-am purtat niciodată.

Dar în clipa asta mă așez, dau la o parte hârtia de împachetat, scot încălțările din cutie și mi le pun în picioare. Sunt niște balerini roz, cu poante, și reprezintă cel mai frumos lucru pe care-l am. Cu toate că mama mi i-a cumpărat prea mari, acum mă strâng și-mi vine greu să merg în ei, dar mă târăsc până la laptop, unde pornesc muzica. Aleg ritmurile de modă veche, cu Spice Girls, o trupă pe care mama o adora în secret. Cântecul e *Who Do You Think You Are* și mă face să mă gândesc la

mama, la mine, la unde s-ar putea să ajung într-o zi, la ce s-ar putea să fiu.

Sâmbătă voi da proba pentru Domnișoare. Îmi știu numărul pe de rost. L-aș putea executa și în somn. Dar acum dansez într-un stil inventat de mine, un fel de balet-hip-hop-electric-slide-shimmy-pop și sunt uimitoare. Sunt cea mai bună dansatoare care a existat vreodată. Sunt un superstar. Balerinii ăștia sunt fermecați. Picioarele mele sunt fermecate. Eu sunt fermecată.

Sâmbătă

Jack

Marcus (înalt, păr ciufulit, bărbie ascuțită) stă deasupra chiuvetei de la bucătărie, înfulecând. Dau să mă servesc cu o cafea și atunci aud:

— Am zis nu!

O femeie intră în cameră, urmată de un bărbat îmbrăcat într-o bluză cu însemnele oficiale ale magazinului Masselin. El are gura deschisă, ca și cum ar fi la jumătatea unei fraze, dar o închide când dă cu ochii de Marcus și de mine. Prin eliminare, deduc că bărbatul și femeia sunt părinții mei. Mama îmi spune:

— Lasă cafeaua jos, acum!

Apoi i se adresează tatei:

— Vorbim mai târziu!

Și e clar că ei doi sunt în toiul unui scandal. Eu întind mâna către cea mai mare cană pe care o avem și îmi torn o cafea.

Mama îl întreabă pe tata exact ce vrea de la ea și vocea îi sună de parcă ar fi înghițit lame de ras, ca tipul ăla de la Tristul Carnaval, cum îi zicem noi, cel de lângă Big Lots. Încerc să nu trag cu urechea, dar simt cum întreg trupul îmi intră în alertă, așa cum se întâmplă de fiecare dată când părinții mei se ceartă.

Tata îi zice mamei:

— Diseară.

— Nu diseară.

Eu și Marcus ne uităm unul la altul. El șoptește:

— Acum ce mai e?

Tata continuă:

— Există operații lente și există bandaje care se smulg pur și simplu, Sarah!

— Am zis că nu în seara asta.

Mama își îndreaptă ochii spre mine și nu e fericită.

— Am nevoie să-l iei pe Dusty, după ce-ți termini treaba pe ziua de azi.

— De unde?

— De acasă de la Tams.

În mod normal, ultimul lucru pe care aș accepta să-l fac ar fi să mă duc după Dusty sau după Marcus, sau după oricine altcineva. Să vezi cum e să nu poți recunoaște pe nimeni și apoi să fii nevoit să cauți pe cineva. Dar n-am de gând s-o contrazic pe mama în dimineața asta.

Libby

Chiar și cu jumătate dintre tribune strânse, noua sală de sport e uriașă. Când stai pe podea, abia dacă-i vezi tavanul, iar luminile sunt orbitoare. De undeva, de sus, eu n-aș părea mai mare decât o furnică.

Și, dintr-odată, exact așa mă simt: ca o furnică. Palmele îmi transpiră. Inima mi se încleștează, dar nu se mai descleștează. Nu reușesc să-mi recapăt suflul. Mă uit la el cum o șterge din sala de sport, fugind cât îl țin picioarele, întocmai cum aș vrea să fac și eu.

DE CE NAIBA TE-AI OFERIT SĂ FACI ASTA?

Heather Alpern și cei trei căpitani de echipă stau pe scaune, picior peste picior. Fetele care conduc echipa sunt toate în clasa a douăsprezecea și arată identic, cu părul lins, strâns într-o coadă de cal, și fețele strălucind. Asemănarea dintre ele mi se pare aproape la fel de înfricoșătoare ca frumusețea de felină a doamnei Alpern. Cea mai înspăimântătoare dintre toate este Caroline Lushamp, căpitanul căpitanilor, care se uită fix la mine, de parcă ar fi un calamar. Alte câteva aspirante la titlul de Domnișoară sunt împrăștiate la baza tribunei, așteptându-și rândul.

Caroline mă întreabă:

— Ești gata? pe un ton superprietenos și complet nefiresc.

Abia dacă o aud, fiindcă sunt captivă în mintea și trupul meu, dârdâind de frică. Brusc mă simt de parcă aș avea prosopagnosia, pentru că nimeni nu-mi mai pare cunoscut sau amabil, iar ochii îmi zboară prin toată sala, în căutare de ajutor. Se opresc la Bailey, Jayvee și Iris, așezate chiar în

vârful tribunei. Când mă văd cum mă uit la ele, cele trei pălesc, poate pentru că-mi observă groaza. Ceea ce înseamnă că e probabil ca și restul lumii s-o remarce. Mă îndemn să mă mișc, să-mi ascund groaza și alte chestii din adâncul meu, acolo unde nimeni nu poate să le vadă. Tocmai atunci Jayvee își flutură brațele și țipă:

— Strălucește, diamant nebun!

Te-ai oferit să faci asta pentru că ai dansul în sânge. Apoi mă gândesc la ceva ce obișnuia să-mi spună mama, despre faptul că, oricât de înfricoșător ar fi să-ți urmezi visurile, e și mai înfricoșător să n-o faci.

— Ești gata?

De data asta, Caroline nu mai pare la fel de superprietenoasă

— Da, îi răspund.

După care strig:

— Da!

Pentru probă, am ales melodia *Flashdance… What a Feeling*, a lui Irene Cara, în onoarea mamei și în onoarea mea. În timp ce aștept să înceapă muzica, îmi zic: *Prea mulți oameni din lumea asta cred că nu sunt în stare decât de puțin. Nu și tu, Libby Strout! Tu nu te-ai născut pentru puțin! Tu nu știi cum să faci puțin! Puținul nu e în tine!*

Apoi cântecul își ia zborul și la fel fac și eu.

Mă unduiesc, mă unduiesc, dau din picior, dau din picior. Mă unduiesc, bum, bum.

Îmi trebuie vreo douăzeci de secunde ca să uit de fețele care se holbează la mine, de părul ăla lucios, strâns la spate, de întrebarea „care dintre fetele aflate în tribune ar putea fi o dansatoare mai bună decât mine?“ și de faptul că sunt de două ori mai mare decât oricine din sală. După acele prime douăzeci de secunde, mă pierd în melodie. Devin una cu muzica, una cu dansul.

Dau din picior. Mă aplec. Mă răsucesc. Tresar, tresar. Mă unduiesc. Scutur, scutur, scutur. Bum.

Dau din picior, dau din picior. Sar. Mă răsucesc. Mă aplec. Tresar. Mă unduiesc. Scutur. Dau din picior. Bum, bum, bum.

Mă las purtată de note de-a lungul sălii de sport, pe sus, printre grinzi, și dincolo de ușă, prin toată școala, până la biroul doamnei directoare Wasserman, apoi până afară, la soare, sub cerul liber.

Piruetă, piruetă, piruetă…

După care ajung pe cer. Iar acum eu *sunt* cerul! Plutesc peste Amos, traversez autostrada interstatală 70, intru în Ohio și de acolo pornesc spre New York, spre Oceanul Atlantic și după aceea către Anglia, către Franța… Sunt peste tot. Sunt globală! *Sunt universală!*

*

Închei, cu răsuflarea tăiată, brusc întoarsă în sala de sport. Fetele din tribune s-au ridicat în picioare și fluieră. Aplaudă și bat din picioare, iar prietenele mele sunt mai dezlănțuite decât toate. Lângă intrarea pe teren, îl văd pe Jack Masselin, stropit cu vopsea și radiind ca soarele. Bate lent din palme, apoi își duce mâna la frunte, ca pentru un salut, înainte de a se face nevăzut. Astăzi, el și ceilalți colegi delincvenți ai mei vopsesc tribunele.

Heather Alpern zice:

— Libby, a fost minunat!

Și, pentru prima dată, mă uit drept la ea. Caroline mă întreabă:

— Ce înălțime ai?

Ceva din glasul ei ridicat, lipsit de orice emoție, îmi lasă un gol în stomac. Fetele din tribună tac și se așază la locurile lor.

— Un metru șaizeci și cinci.

— Cât cântărești?

— Cincizeci și cinci de kilograme.

Toți se holbează.

— Îmi pare rău, te refereai la greutatea mea fizică sau la cea spirituală?

Fetele din tribună chicotesc. Eu sunt lac de sudoare, dar îmi tamponez buza de sus și ceafa cu sobrietatea reginei Elisabeta.

— Greutatea care stabilește ce mărime de costum ți-ar trebui.

Zic:

— Există o limită de greutate pentru echipa asta?

Caroline dă să vorbească, dar Heather Alpern o întrerupe.

— Tehnic vorbind, nu există nicio limită. Nu facem discriminări privind dimensiunile.

Dar fac. O aud în grija cu care își alege cuvintele și o văd în colțurile încordate ale zâmbetului ei.

— Atunci de ce trebuie să știți cât cântăresc?

Caroline oftează. Zgomotos. De parcă aș fi proastă ca un bolovan.

— Pentru mărimea costumului.

Apoi surâde încet, în stilul personajelor negative din filme.

— Ai fi dispusă să pierzi niște kilograme, dacă cineva te-ar *vrea*?

Cuvântul răsună pe terenul de joc.

— Știi tu. Dacă ar fi să intri în echipă?

Domnișoara Alpern îi aruncă o privire.

— Caroline!

Zic:

— Despre câte kilograme vorbim?

Caroline răspunde;

— Patruzeci și cinci, probabil mai multe. O sută cincisprezece, poate.

Ceea ce e ridicol, pentru că asta ar însemna să ajung la greutatea lui Mango, cățelușul mătușii Tillie.

Și, uite-așa, sunt din nou copil, la ora de balet, iar Caroline e profesoara mea, încruntându-se la mine în exact același fel, un fel care-mi dă de înțeles că n-am ce căuta acolo, deși probabil că am ce căuta mai mult decât oricare dintre ele, fiindcă

am dansul în sânge și sunt mult mai mare decât ele, ceea ce înseamnă că *am mult mai mult dans în mine*.

— Ai fi dispusă?

— Caroline, destul!

— Vrei să știi dacă aș fi dispusă să slăbesc o sută de kilograme ca să pot dansa în formație și să flutur steaguri cot la cot *cu tine*?

Spumeg de furie, ceea ce nu mă ajută cu transpirația, dar vorbesc calm și controlat.

— Da.

Mă uit țintă la doamna Heather Alpern, pentru că ea ar trebui să fie la conducere.

— În niciun caz!

*

Ar trebui să mă întorc afară, la tribune, pentru a-mi ispăși pedeapsa și a-mi face datoria cetățenească, dar nu sunt în stare. În schimb, o sun pe Rachel și o întreb dacă poate să mă ducă acasă.

Jack

Până să terminăm noi de vopsit vestiarele, se face aproape ora cinci după-amiaza. Cerul e plumburiu, iar aerul, încărcat, așa cum pare întotdeauna înainte de ploaie.

*

Pe fereastra largă a casei lui Tams, văd o grămadă de copii și îmi zic: *Grozav!* Uite de asta nu mă ofer să-l iau pe Dusty, întrucât ce mi se întâmplă acum e de coșmar. Eu nu pot să-mi recunosc frățiorul într-o mulțime, iar părinții mei cred că Dusty e prea mic ca să aibă telefon, așa că nu-i pot trimite un mesaj prin care să-i spun că vin, să mă aștepte afară. În puținele cazuri în care mă duc după el, de regulă îl aștept în mașină și claxonez.

Fiindcă asta nu pare a fi o partidă de joacă în doi, între Tams și Dusty, ci echivalentul festivalului Coachella pentru copii de zece ani, procedez ca de obicei. Ploaia răpăie în parbriz asemenea focurilor de armă. Grămada de copii nu se clintește, așa că mai claxonez o dată.

Aștept încă vreo două minute, după care opresc motorul și răsucesc oglinda retrovizoare, ca să mă pot vedea în ea. Tipul care mă privește din oglindă a prins și zile mai bune. Are buza în continuare crăpată și un ochi care trece de la vinețiu la violet, grație faptului că i-a luat apărarea lui Johnny Rumsford. *Super!*

Caut ceva cu care să-mi acopăr fața și să mă apăr de muson. Pe podea, sub bancheta din spate, stă mototolită o haină veche, care trebuie să fie a lui Marcus. O apuc și mă reped prin ploaie, alergând pe alee, cu haina înfășurată în jurul capului. În timp ce sun la intrare, aud sporovăiala

nebună a o mie de voci ascuțite. Ușa se deschide dintr-o smucitură și sunt întâmpinat de o femeie blondă, cu părul scurt. Cred că e mama Tamarei. Mă invită înăuntru, dar îi spun, de sub haină:

— E OK. Nu vreau să bag toată apa asta în casă. Dacă l-ați putea trimite afară…

— Prostii, Jack! Hai, intră!

Ține ușa larg deschisă, iar vântul suflă ploaia asupra ei și pe podeaua din jur, așa că intru.

— Chiar toarnă cu găleata, zic eu.

— Mie-mi spui? Copiii ar fi trebuit să-și petreacă toată ziua afară.

Râde, dar râsul i se împletește cu isteria și îmi dau seama cât e de obosită. Sper că Dusty o să-mi strige un salut sau o să se identifice în vreun alt fel, însă toți puștii clipesc, cu ochii spre mine, iar unul dintre ei zice:

— Parcă ar face Dumnezeu pipi.

Pentru un copil de zece ani, asta trebuie să fie o poantă cu adevărat plină de haz, una dintre acelea pe care nu le poți aprecia decât dacă ai zece ani, fiindcă toți încep să râdă până când practic ajung să se tăvălească pe jos.

Femeia îmi spune:

— Te rog, ia-mă cu tine!

Stau în loc și râd, încercând să par calm, nepăsător, în genul *Hei, frate, nu contează!* Între timp, mă străduiesc să-l găsesc pe Dusty în mulțimea de copii, însă toți arată la fel. Slăbuți, mici de statură, cu urechile clăpăuge. Toți poartă coifuri de petrecere și numai câțiva dintre ei sunt, în mod evident, albi. Simt în piept o îndepărtată scânteie de teamă. Femeia mă întreabă:

— Vrei să rămâi un pic?

— E în regulă. Dusty și cu mine trebuie să ajungem undeva.

Pun o mână pe clanță, ca pentru a-i spune: *Vezi?* Mă adresez încăperii:

— Cine răspunde la numele de Dusty ar face bine să mi se alăture acum.

Puștii se holbează la mine. În momentul ăla, scânteia de teamă se aprinde într-un infern. Dacă fratele meu e unul dintre copiii care se zgâiesc în tăcere la mine, atunci nu se dă de gol. Mă uit spre grup și zic, fără să mă adresez cuiva anume:

— Hai, omule! Nu vrem să întârziem.

Când văd că nimeni nu mișcă, mă concentrez asupra celui care seamănă cel mai mult cu fratele meu (urechi clăpăuge, mărul lui Adam ieșit în afară, părul arămiu) și spun:

— Dacă îți faci griji că o să te uzi, am haina asta pe care poți s-o folosești.

Apoi, pentru că a fost o zi lungă, pentru că m-am săturat să se holbeze lumea la mine și pentru că-mi zic: *Ce porcărie! Cum se poate să nu-ți recunoști propriul frate?*, fac un lucru pe care nu-l fac niciodată: străbat camera, lăsând ditamai urmele murdare pe covor, și îl apuc pe băiat de braț, înainte ca el să apuce să se identifice. Îl târăsc către ușă.

Copilul pe care îl țin mi se împotrivește și atunci mă uit în sus, pentru a vedea un alt băiat, care tocmai intră în cameră. Are urechile clăpăuge, mărul lui Adam ieșit în afară și părul arămiu. Zice:

— Jack?

Și începe să plângă.

Puștiul pe care, până adineauri, l-am târât după mine strigă:

— Lasă-mă-n pace!

Acum se stârnește rumoare printre ceilalți invitați la petrecere, iar una dintre fetițe se pune și ea pe plâns. Când îi dau drumul, puștiul practic mă scuipă în față:

— Nesimțitule!

Și începe să tremure. Femeia se lasă pe vine, în fața lui. Îi spune cu glas liniștitor.

— Nu-i nimic, Jeremy! Doar glumea, dar cred că acum își dă seama că n-a fost amuzant.

Îmi aruncă o privire îngrozitoare.

— Chiar ți se pare amuzant să vii aici și să sperii lumea?

Replica vine de la o fetiță roșcată, care ar putea să fie sau ar putea să nu fie Tams.

— Nu, nu mi se pare.

Mă întreb câți dintre ei mă cunosc și câți dintre părinții lor o să audă despre povestea asta. Simt că mi se face rău și aproape că plec. *Să-și găsească Dusty și singur drumul spre casă! Să vină mama să-l ia!* Dar podeaua parcă m-ar ține în loc. Picioarele îmi sunt ca două ancore. Nu vor să se miște. Rămân pe loc, uitându-mă peste capetele copiilor ce mă fixează cu privirea, la băiatul care a intrat adineauri și care încă plânge.

— Îmi pare rău.

I-o spun direct lui, de două ori, însă nimeni nu mă ascultă. Puștii ăștia ar fi în stare să mă ucidă, dacă ar vrea. Sunt foarte mulți și, cât ar fi de mici, furia e de partea lor.

După o eternitate, femeia se ridică și îmi zice pe un ton foarte, foarte rece:

— *Ăla* e fratele tău!

De parcă eu aș fi cel mai periculos răpitor de copii din lume. Îl împinge pe Dusty către mine, ca și cum ne-ar vrea plecați pe amândoi, ca și cum Dusty ar fi, prin asociere, la rândul lui vinovat.

Nu sunt un nesimțit, cel puțin nu în sensul ăsta. Am o boală numită prosopagnosie. Înseamnă că nu pot să recunosc fețele, nici măcar pe cele ale oamenilor dragi mie. Adaug:

— Cresc așa de repede la vârsta asta! E greu să nu-i pierzi din ochi.

Îl înșfac pe adevăratul, unicul și singurul Dusty, pe care îl târăsc afară. Îi arunc haina, iar el și-o așază deasupra capului, dar e clar că nu vrea să se afle în preajma mea, așa că nu se grăbește deloc să străbată aleea. Deja sunt ud până la piele, însă îi țin portiera deschisă și, în timp ce urcă, își ridică privirea spre mine, cu lacrimile șiroindu-i pe față, și mă întreabă:

— De ce ai încerca să-l răpești pe Jeremy Mervis?

— Glumeam doar.

Dusty mă studiază așa cum face în ultima vreme cu părinții mei, lăsând impresia că nu știe sigur dacă poate avea încredere în mine.

— Clasa a patra e destul de grea și fără să fiu cunoscut drept fratele unui răpitor de copii.

*

Îmi tremură mâinile, dar nu vreau ca Dusty să vadă asta, așa că strâng volanul până când mi se albesc încheieturile degetelor și îl întreb pe frățiorul meu cum a fost la petrecere. Abia dacă-l aud peste zgomotul inimii mele, care face *BUM, BUM, BUM* în coșul pieptului.

Libby

Rachel vrea să afle ce s-a întâmplat. *E o persoană care te-a văzut în cele mai proaste momente ale tale. Când ai cunoscut-o, ocupai două paturi de spital, după ce fuseseși salvată din propria ta CASĂ. Ți-a fost alături și te-a iubit cât ai trecut prin toate, exact ca o mamă. Numai că nu e mama ta.*

Îi spun că nu vreau să vorbesc, nu acum, așa că parcurgem în tăcere mai tot drumul spre casă.

*

Odată ajunsă la mine în cameră, îmi deschid exemplarul din *Am locuit întotdeauna în castel*. Chiar dacă a făcut un lucru oribil, înfricoșător, Mary Katherine nu simte nimic: nici durere, nici remușcare, nici emoție. Nici măcar atunci când sătenii îi încalcă proprietatea și fredonează cântece despre ea.

Merricat, zise Connie, ai vrea un ceai?

Oh, nu, zise Merricat, căci otravă o să-mi dai!

Merricat, zise Connie, ai vrea să mergi la culcare?

În cimitir, sub trei metri de pământ tare!

Merricat e destul de fericită la ea acasă, împreună cu sora ei, dar tot se gândește la săteni și-și dorește să le ardă limbile în cap.

Îmi amintesc când eram atât de îndurerată și de furioasă, încât nu-mi doream nimic altceva decât să le ardă limbile tuturor celor care m-au făcut să sufăr, mai ales lui Moses Hunt. Dar uite care-i chestia: Merricat și-a otrăvit întreaga familie. Singura crimă pe care am comis-o eu a fost aceea de a mă îngrășa.

<u>Jack</u>

— De ce nu erai în sufragerie, la un loc cu ceilalți copii?

— N-aveam chef să intru în jocurile lor. M-am dus pe veranda din spate, ca să-mi studiez replicile.

Plânsul pare să se fi oprit, dar Dusty tot nu vrea să se uite la mine.

— Tams și ceilalți voiau să te joci cu ei?

El ridică din umeri.

— Nu cred că mi-au simțit lipsa.

— Dar totul e în regulă cu Tams, nu-i așa?

Fratelui meu îi trebuie câteva secunde înaintea fiecărui răspuns, iar tristețea i se aude în glas. Tristețea pe care eu i-am provocat-o.

— Cred.

Îl las în pace, în timp ce gândurile îmi aleargă prin cap, iar inima încă îmi face *BUM, BUM, BUM!*

Când oprim în fața casei, Dusty zice:

— Jack?

— Da.

Aș vrea să-mi spună că mă iartă, că mă iubește oricum.

— Chiar îmi doresc să nu fi încercat să-l răpești pe Jeremy.

— Și eu.

— Dacă mama lui Tams ar fi chemat poliția? Dacă te-ar fi băgat la închisoare?

Vocea îi tremură și pare pe punctul de a izbucni iar în plâns.

— N-o să intru la închisoare. Nu i-aș fi lăsat să mă trimită acolo. A fost doar o neînțelegere. Atât. M-am zăpăcit.

El coboară din mașină, fără să mai scoată o vorbă, și, în timp ce urcăm pe alee, îi spun:

— Hei, piciule, te-ar deranja dacă nu le-ai spune mamei și tatei ce s-a întâmplat azi?

Ploaia s-a mai potolit, dar încă o simt în aer. Fratele meu stă pe gânduri și îmi dau seama că nu mai vrea să-mi promită nimic. Niciodată. Își întoarce fața în sus și își agață ochii de ai mei. Sunt niște ochi care mă alungă. Mă privesc de undeva de foarte departe. Până la urmă, îmi răspunde:

— OK.

După ce el se duce în casă, mă așez pe treapta de la intrare, așa udă cum e, fiindcă nu sunt încă pregătit să intru. A fost o zi lungă, iar seara e rece și liniștită, ca o mână ce ți se așază pe frunte când ai febră. Mă uit spre stradă, apoi în sus, către cer. Mâinile încă îmi tremură. Inima încă îmi bate cu putere.

Azi ți-a mers foarte, foarte rău. Creierul tău e defect. Niciodată n-o să se facă bine.

N-aș putea să-ți zic cum arată Jeremy Mervis. Dacă ar trece acum pe stradă, n-aș fi în stare să-l recunosc. Dar n-o să uit niciodată groaza din ochii lui, în timp ce încercam să-l târăsc afară din casă. Și n-o să uit niciodată expresia pe care o avea fratele meu, în timp ce asista la scenă.

Azi ar fi putut să meargă și mai rău.

Mi-o repet iar și iar, încercând să găsesc cinci feluri în care ziua putea fi și mai oribilă, dar nu reușesc pentru că, zău așa, ce poate fi mai rău decât să încerci să răpești din greșeală un copil pe care nu-l cunoști? Gândurile mi se întorc valvârtej la Dusty. Fratele meu poartă în spinare lucruri despre care n-o să aflu niciodată, exact ca mine, exact ca noi toți. Nu știu cu certitudine care e povara lui, dar pot bănui. Dusty e sensibil și sincer. E puțin excentric. Aproape sigur e gay, dar mă îndoiesc că măcar el o știe. Ca și Libby, n-o să se dea drept altcineva și nu se teme să fie diferit. Dar celorlalți copii nu le place întotdeauna treaba asta.

Nu mai cred în Dumnezeu, dacă am crezut vreodată, dar spun un soi de rugăciune cu voce tare. *Apără-l! Nu lăsa pe nimeni să-i facă rău! Și, dacă tot te-ai apucat, ai grijă și de Libby, și de bietul Johnny Rumsford. Și de mama. Și de Marcus. Ba chiar și de tata*.

Nu mă adaug pe listă, fiindcă mi se pare o dovadă de egoism. Însă poate că mă gândesc la asta, numai pentru o clipă. *Și de mine, cred, deși eu n-o merit. Poate ai grijă și de mine*.

*

Când intru, mama vorbește la telefon cu mama lui Tams, iar tata vorbește la telefon cu părinții lui Jeremy Mervis. S-a zis cu secretele. Din câte se pare, toată lumea e foarte, foarte furioasă. Mama ridică un deget spre mine.

— Jack Henry! Stai!

Arată către sufragerie.

*

Zece minute mai târziu.

Mama: Ce-a fost asta?

Eu: Poate că am nevoie de ochelari.

Mama: Nu mă refer doar la răpirea lui Jeremy Mervis. Mă refer la toate, Jack. La faptul că ai avut probleme la școală. Că te-ai bătut. Nu-ți stă în fire.

Eu: Pur și simplu, am fost într-o pasă proastă, mamă. Sunt același băiat adorabil pe care l-ai crescut. Tot copilul tău preferat. Tot eu.

Mama: Nu știu ce se întâmplă cu familia noastră, dar purtările de felul ăsta se termină acum. Dacă ai pățit ceva, trebuie să ne spui.

Iată șansa mea de a turna totul pe podea, drept lângă floricica de porumb rătăcită, care-și scoate capul de sub canapea, și lângă telecomanda de la PlayStation, rămasă pe covor.

Mama: Jack? Zi-ne ce se întâmplă!

Dar în clipa aceea nu mai știu ce să zic. Tot ce e în neregulă cu mine pare a fi o invenție, pentru că n-am cum să-mi îndrept degetul către vreuna

dintre probleme și chiar să le-o arăt — aventura ascunsă a tatei, boala secretă care-mi afectează creierul.

Eu: Îmi pare rău. O să fiu mai cuminte. E tot ce pot face.

Mă uit la tata.

Eu: E tot ce poate face oricare dintre noi.

Și, poate știind că poartă o parte din vină, tata zice:

— Te cred, Jack, dar situația e destul de rea. Trebuie să te împaci cu familiile.

Mama: Vrem și să mergi la un consilier. La domnul Levine sau la unul dintre ceilalți. Gata cu ieșitul în oraș două săptămâni. Școală, serviciu, casă. Atât!

Îmi vine să zic: *Două săptămâni? Pedepsiți-mă pentru tot restul anului! Pedepsiți-mă să nu mai merg la școală, dacă tot v-ați apucat! Lăsați-mă să stau acasă, ca Mary Katherine Blackwood, ca Libby. Mi-ar face viața mult mai ușoară*.

*

Mă simt legat fedeleș. De mâini, de picioare, de labele picioarelor. De absolut fiecare parte a corpului. Ar putea la fel de bine să mă îndese într-o cutie și să mă lase acolo.

Mai întâi îi sun pe soții Mervis. Apoi pe mama lui Tams. Cu o voce stinsă, îmi cer scuze. Le spun că sunt încă tulburat după cancerul tatei și după toate cele întâmplate la școală. Zic:

— Vă rog să nu-l pedepsiți pe Dusty pentru purtarea mea urâtă. E cel mai bun om pe care-l cunosc.

În timp ce închid telefonul, adaug un post-scriptum la rugăciunea mea. *Nu lăsa pe nimeni să-i facă rău! Nici măcar pe mine*.

Libby

N-am chef să dansez, dar îmi scot balerinii roz și mi-i pun în picioare. Mă trântesc pe pat, mă sprijin de perne și îl trag pe George pe piept, înghițind o gură de blană umedă. Motanul începe să dea din picioare, așa că-i dau drumul, dar el face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată: se așază lângă mine și mă mângâie cu gheruțele lui ascuțite și murdare.

Îmi încrucișez gleznele, ca să-mi pot vedea balerinii în timp ce stau cu privirea pironită în perete. Timp de câteva secunde, mă simt ca pe vremuri, când stăteam în pat, izolată de toată lumea. Mă prefac că sunt în vechea mea casă, peste drum de Dean, Sam și Castiel, prietenii mei imaginari cu care, de fapt, n-am fost prietenă niciodată.

Sunt Libby Strout, Cea Mai Grasă Adolescentă Din America, poate Cea Mai Tristă Adolescentă Din Lume, stând singură cu motanul în camera ei, în timp ce, dincolo de pereții camerei, restul lumii merge înainte.

<u>Jack</u>

După ploaie, noaptea e rece și senină. Mă îndrept pas cu pas către marginea acoperișului, până când ajung să stau în același loc ca atunci, cu doisprezece ani în urmă, și să mă uit pe deasupra cartierului, pe deasupra casei care a fost cândva a lui Libby Strout.

Poate că, dacă aș cădea din nou, mi-aș zdruncina creierul și ceva s-ar așeza la loc. Aș putea să văd lumea și oamenii din ea în feluri în care n-o pot face acum. Aș putea să redau o față din memorie sau să mă gândesc la *mama* și, pe loc, să asociez cuvântul cu o sumă de imagini ale ochilor, nasului și gurii, așa cum fac toți ceilalți.

Rămân multă vreme pe acoperiș, încercând să găsesc o cale de a sări și a mă lovi la cap în exact același loc ca înainte. Poate că ar trebui, în schimb, să iau o piatră și să mă izbesc cu ea. Dar dacă îmi fac și mai mult rău? Dacă mă aleg cu o amnezie totală?

Mă așez și apoi mă întind. Acoperișul e umed după ploaie. Las apa să-mi pătrundă prin bluză, în timp ce mă uit la cer și la toate stelele care seamănă așa de tare între ele, încât ar putea fi un cer plin de fețe. Îmi zic: *Libby e una dintre stelele alea*. Aleg una, o botez cu numele ei și mă uit cât pot de mult la ea.

Apoi clipesc.

Stai! Stai! Stai!

Nu pleca!

Dar ea s-a dus.

Libby

Telefonul sună și e Jack, singurul om cu care vreau să vorbesc.

Ceva e în neregulă. Aud asta în vocea lui. La început, nici nu înțeleg ce-mi zice.

— Îmi pare rău, spune el.

O tot repetă, până când îi cer să termine.

— De ce îți pare rău? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot s-o fac. Am crezut că pot. Am vrut. Dar nu pot. E nedrept față de tine.

— Ce e ne…

— Meriți să fii văzută, iar eu n-o să te pot vedea niciodată, nu cu adevărat. Ce-o să se întâmple dacă slăbești? Ar trebui să rămâi veșnic solidă, și ăsta să fie semnul tău distinctiv, dar tu însemni mult mai mult decât o greutate.

— Ce vrei să-mi spui, Jack?

Deși știu răspunsul, și stomacul meu îl știe, și oasele mele îl știu, și, mai ales, inima mea îl știe. Întreaga ființă mi se scufundă ca un bolovan. El zice:

— Nu pot să fiu cu tine, Libby. Nu putem să facem asta. Îmi pare rău.

Apoi închide.

Așa, pur și simplu.

Iar eu mă afund prin podea, în curte, iar de acolo în străfundul întunecat al pământului.

*

Mă gândesc la Beatrice, în grădina ei, și la felul în care a murit ea pentru dragoste. Pe urmă, din nu știu ce motiv, mă gândesc la o altă poveste pe care obișnuia să mi-o citească mama: *Cele douăsprezece prințese dansatoare*. Mă duc la raftul cu cărți și o caut. O răsfoiesc, până când îl găsesc: numele *Libby*, scris cu creion mov. L-am

scris foarte mic, pe fusta celei mai mici dintre prințese, Elise. Ea era preferata mea, nu doar pentru că îl câștigă pe prinț, ci și pentru că avea cel mai adorabil suflet. Ca ea voiam să fiu.

Mă uit la părul, chipul și silueta fără cusur ale lui Elise. Sigur că oamenilor le plăcea s-o privească dansând. Sigur că s-a măritat cu prințul. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Elise ar fi arătat ca mine.

Jack

Înainte să mă duc la culcare, îi scriu lui Libby un lung mesaj în care îmi cer iertare, dar sfârșesc prin a-l șterge pentru că… ce rost are? N-o să schimbe faptul că întotdeauna va exista o parte din mine care o va căuta, chiar dacă ea va fi fix alături.

Săptămâna următoare

Libby

Deși nu mă aștept să fi fost primită în echipă, tot trec pe la biroul lui Heather Alpern, ca să văd dacă a afișat numele cele mai noi dintre Domnișoare.

Și uite hârtia pe ușă. Uite singurul nume trecut pe listă*: Jesselle Villegas*. Îmi zic: *N-ar trebui să fii surprinsă. N-ar trebui să fii dezamăgită. Ce credeai c-o să se întâmple când i-ai întors vorba lui Caroline?* Dar sunt surprinsă. Sunt dezamăgită.

Îmi spun: *Tu oricum nu-ți doreai cu adevărat să intri în echipa Domnișoarelor. Nu așa. Nu fiind nevoită să dansezi în formație, să cari steaguri și să primești ordine de la Caroline Lushamp*. Dar îmi simt inima ca pe un balon dezumflat.

*

Bailey, Travis și cu mine așteptăm afară ca domnul Dominguez să oprească mașina în față. Travis are ochii închiși, lăsând impresia că doarme de-a-n picioarelea. Bailey zice:

— Am auzit de Jesselle.

— E OK. Sunt OK.

Doar ca să-i dovedesc cât de COMPLET OK mă simt, îmi flutur mâna prin aer, de parcă aș goni un țânțar. Bailey continuă:

— E din cauza oribilei ăleia de Caroline.

— Așa o să fiu mai liberă pentru a mă ocupa de alte chestii.

Cum ar fi să dansez singură, la mine în cameră, și să fac păpuși voodoo cu mutra lui Caroline Lushamp.

În timp ce scotocesc prin ghiozdan, în căutarea unui luciu de buze, Bailey înșiră toate celelalte activități de care aș putea să mă apuc și care nu implică dansul sau făcutul de păpuși voodoo. Mâna mi se strânge în jurul unui obiect. Un plic. Îl

trag afară și mă întorc cu spatele ca să citesc mesajul, deși pot bănui ce scrie.

Nimeni nu te vrea. (Ți-am zis eu.)

Îmi ridic ochii, așteptându-mă s-o văd pe Caroline acolo, uitându-se la mine. În schimb, Bailey citește peste umărul meu.

— De la cine e?

— De la nimeni.

Îmi îndes scrisoarea înapoi în ghiozdan.

Ți-am zis eu.

Oare vrea să spună: *Vezi? Jack nu te iubește*. Sau vrea să spună: *De ce ai crezut vreodată că TU poți să dai probă pentru Domnișoare?*

— Libbs, cine ți-a scris asta?

— Nu-ți face griji.

— Dar…

— Te rog, Bailey! Mă simt bine.

— Atunci bănuiesc că te simți bine și în ceea ce-l privește pe Jack.

— Nu vreau să discut despre Jack.

Ea închide brusc gura. Apoi adaugă:

— Nu se poate să te simți mereu bine. Nimeni nu se simte mereu bine. Și știu că ești obișnuită să te descurci singură, știu că ar fi trebuit să-ți fiu o prietenă mai bună, astfel încât să nu trebuiască să te obișnuiești să te descurci de una singură, dar acum sunt aici și mi-aș dori să vorbești cu mine.

*

În mașină, îl rog pe domnul Dominguez să pună muzică, pentru Dumnezeu, numai că nu-l pomenesc efectiv pe Dumnezeu, fiindcă asta n-ar face decât s-o scoată din sărite pe Bailey și deja îmi pare destul de rău că m-am răstit la ea. Primul cântec ales de domnul Dominguez e, desigur, o străveche piesă rock din anii ’70. *Love Hurts*, se cheamă, iar dacă n-o știi, SĂ N-O ASCULȚI NICIODATĂ, MAI ALES DACĂ AI INIMA FRÂNTĂ. Imediat mi se pune un nod în gât, din

acelea care te împiedică să înghiți sau măcar să respiri.

După un minut de melodie, lacrimile mi se rostogolesc pe față, dar domnul Dominguez nici nu clipește.

*

Dau cu ochii de Jack pe holul mare al școlii. E flancat de Seth Powell și Dave Kaminski, care se uită drept la mine, aproape prin mine, în timp ce Jack mă depășește agale, de parcă aș fi invizibilă.

Și poate că sunt.

La fel ca toți ceilalți din viața lui.

Doar o altă persoană pe care n-o poate vedea.

Jack

Cercul Dialogului e anulat pe ziua de azi, fiindcă domnul Levine are de mers la nu știu ce ședință și, sincer să fiu, mă bucur. Nu vreau să mă întâlnesc cu Libby, pentru că sunt un laș mizerabil și exact asta fac lașii mizerabili: evită confruntările. Ies din școală împreună cu Kam, care zice:

— Ce faci diseară? Aud că a invitat Kendra niște oameni la ea.

Îmi pot imagina seara ca și cum s-ar fi întâmplat deja: uriașa locuință a Kendrei, plină de câini lătrători, nu mai înalți decât glezna unui om, Caroline și ceilalți văicărindu-se ba de una, ba de alta, toți bând până când se prostesc (și mai tare).

— Frate, încă sunt pedepsit.

Nu că m-aș fi dus dacă aș fi putut.

Kam începe să-mi povestească ceva despre Seth, dar îl ascult doar cu o jumătate de ureche, fiindcă o mașină trage în față și mă uit cum în ea se suie o fată ce nu poate fi decât Libby. Mașina pleacă, iar eu mă gândesc: *Uită-te în sus! Uită-te în sus!* Dar ea nu aruncă nici măcar o privire în direcția mea.

*

O găsesc pe „mama cu părul desfăcut“ la bucătărie, stând în fața ferestrei și bând una dintre cutiuțele cu suc ale lui Dusty. Pare distrată și dusă pe gânduri. Intru tușind, ca să-i dau un avertisment. Ea aruncă un zâmbet care însă aterizează undeva peste umărul meu stâng.

— Ce mai faci?

— Mi-e sete.

Iau o cutiuță cu suc și mă sprijin de masa de lucru.

— Ții minte când jucam în Liga Mică?
— Sigur.
— Înaintea antrenamentelor, îmi spuneai cine sunt jucătorii, fiindcă niciodată nu reușeam să-i rețin.
— Mereu îi încurcai.
— A fost foarte mișto din partea ta să faci asta.
— Cu asta ne ocupăm noi.
O spune atât de simplu, încât o iubesc și mai tare pentru asta. Zâmbește, cu ochii în zare, privind spre trecut, apoi râde.
— Erai plin de aroganță, chiar și pe atunci. Nu știu sigur de unde ai moștenit-o. Nu de la noi.
— Categoric am moștenit-o de la voi.
Ea surâde. Oftează.
— Deci, ce mai faci de fapt?
— Tu și tata o să divorțați?
— Ce? De ce mă întrebi?
E mama mea cea plină de forță, care nu lasă loc de prostii, dar în vocea ei se ascunde o spaimă, ca și cum eu aș putea ști ceva mai mult decât ea. E ca un cuțit în stomac și îmi doresc să nu fi auzit niciodată acea spaimă, căci categoric n-o să mai uit vreodată cum a sunat, nici dacă ajung să trăiesc până la o sută de ani.
— În ultima vreme, pur și simplu nu mai păreți în apele voastre.
— Situația a fost tensionată.
Mama e precaută. Prudența i se citește pe chip și i se simte în voce. I se vede în felul în care își încrucișează brațele la piept.
— Dar tu ești copilul, iar eu, părintele, indiferent cât de înalt te faci sau cât de mult îți lași să crească părul ăla afro, ceea ce înseamnă că nu vreau să te frământi.
Zâmbetul ei e semnul de punctuație, cel care îmi dă de înțeles că discuția s-a încheiat. În aerul lui protector e ceva ce-mi trezește un val de *déjà-vu* și, brusc, sunt din nou un copil de șase ani, întins într-un pat de spital. Mama mă ține de mână.

Vorbește cu tata și sunt fericiți, ușurați pentru că eu o să mă fac bine, iar tata încă nu s-a îmbolnăvit de cancer și nici măcar n-a cunoscut-o pe Monica Chapman. Mama se uită când la mine, când la tata, și de fiecare dată chipul ei pare altul. *Oare atunci a început?* Dar zâmbetul ei e același.

Acum, stând în bucătăria noastră, mă gândesc la doctorul Oliver Sacks, cel care credea că recunoașterea fețelor nu se bazează doar pe circumvoluția fusiformă douăsprezece, ci și pe posibilitatea de a evoca amintirile, experiențele și trăirile asociate cu ele. În esență, capacitatea de a identifica un chip cunoscut e însoțită de multe semnificații. Ceea ce face ca și ei să însemne mult, oamenii pe care îi cunoști și îi iubești.

Mama deja înseamnă mult pentru mine (la urma urmei, e *mama mea*), dar oare ar însemna mai mult dacă aș putea să-i identific fața? Îi zic:

— Promite-mi doar că n-o să fiți unul dintre cuplurile alea care rămân împreună doar de dragul copiilor. Asta nu face decât să-i distrugă pe oameni, inclusiv pe copii.

Arunc cutia de suc. Trag aer în piept. Zic un lucru pe care probabil n-ar trebui să-l zic.

— Meriți ceva mai bun.

*

Primele tentative de a dezvolta o tehnologie de recunoaștere facială au fost făcute în anii ’60. Fiecare chip are caracteristici precise — vreo optzeci la număr —, iar tehnologia funcționează prin măsurarea lor. Lățimea nasului, distanța dintre ochi, lungimea maxilarului. Toate sunt puse laolaltă pentru a crea un soi de amprentă facială.

OK, deci genul ăsta de tehnologie mă depășește, dar iată ce pot să fac: să stau treaz ore în șir, pentru a conecta firele care alcătuiesc creierul robotului. E o treabă delicată, asemănătoare unei operații chirurgicale. Poți să ai cel mai tare design din toată lumea asta blestemată, dar orice carte, film sau site

o să-ți spună că îți trebuie un circuit complet, perfect montat, pentru ca motoarele să funcționeze. Dacă un singur cablu e deconectat, atunci motoarele n-o să se învârtă, iar robotul tău n-o să funcționeze.

Nu pot să fac nimic în privința propriului creier, dar pot să mă asigur că *firul roșu intră aici, firul negru intră acolo, trebuie să le instalez corect, trebuie să fac motorul să se învârtă!* O să umplu capul robotului ăstuia cu circumvoluții fusiforme douăsprezece complet funcționale. N-o să aibă doar una. O să aibă o sută.

Libby

Înainte de cină, îi spun tatei că mă duc până la magazinul Walgreen din cartier, ca să-mi cumpăr nişte „chestii pentru fete“. Zece minute mai târziu, mă plimb încolo şi încoace printre rafturi, orbită de luminile fluorescente, umplându-mi coşul cu *junk food*. Tot ce mâncam pe vremuri: fursecuri, chipsuri, suc. Lumea se holbează la mine şi ştiu cum arăt: grasa care se pregăteşte să se îndoape. Nu-mi pasă. Brusc, poftesc la toate. Nu există destulă mâncare pe rafturi, nici măcar cu Halloween-ul care bate la uşă. Înşfac pungi întregi de bomboane, iar coşul s-a umplut deja, aşa că mă duc cu paşi apăsaţi până la intrarea în magazin, găsesc un cărucior, arunc coşul în el şi reîncep să umblu printre rafturi, umplându-l cu mâncărurile de care mi-a fost dor.

Mă aflu în dreptul cerealelor şi tocmai întind mâna spre o cutie de Honey Nut Cheerios, când simt cum pieptul mi se încleştează şi nu se mai descleştează. Se strânge tot mai tare, ca şi cum cineva l-ar fi înfăşurat într-un corset. Palmele îmi sunt umede. Tâmplele mă apasă, crescând şi micşorându-se în acelaşi timp. Îmi aud propria răsuflare şi e atât de puternică, încât mi se pare că fac ca Darth Vader. O femeie din capătul raionului mă priveşte încremenită. Pare speriată. Se apropie un băiat îmbrăcat în uniforma Walgreen. Are vreo şaisprezece ani. Mă întreabă:

— Sunteţi bine? Domnişoară?

Respiraţia îmi devine şi mai zgomotoasă, aşa că-mi acopăr urechile ca să n-o mai aud. Atunci tavanul începe să se învârtă, aerul dispare, plămânii încetează să-mi mai funcţioneze şi nu mai pot să respir deloc. Las totul baltă şi fug de

cărucior, de toată mâncarea, până când ies pe ușă. Mă opresc în parcare, mă aplec de la mijloc și inspir aerul proaspăt al serii, după care mă întind pe pământ, de parcă asta mi-ar deschide mai larg plămânii și i-ar face să funcționeze din nou. Numai că respirația nu-și revine. Atunci închid ochii și totul se întunecă.

*

Așa s-a întâmplat acum trei ani. Plămânii mi s-au oprit și aerul a dispărut de peste tot, din casă, din lumea întreagă, lăsându-mă pe spate, incapabilă să vorbesc sau să mă mișc. Nu mai rămăsese decât panica.

Deschid ochii, dar în locul tavanului din metal spălăcit al camionului, văd cerul.

Ridică-te, Libby!

Mă împing în șezut și aștept, în timp ce lumea se îndreaptă. Mă uit încet în jur, astfel încât obiectele să nu se încline, nici să nu se învârtă. În magazinul Walgreen, văd un băiat de șaisprezece ani cu telefonul la ureche și pe cineva îndreptându-se către ușă, ca s-o ajute pe fata care zace în parcare.

Hai, sus!

Mă ridic în picioare și, în vreme ce fac asta, mă cuprinde o senzație de calm, de pace, și-mi dau seama că e ea, e mama mea. Aș vrea să dureze, s-o țin lângă mine.

Trăiește, trăiește, trăiește, trăiește…

Și respir.

Respir.

*

Ajunsă acasă, stau în fața oglinzii, îmbrăcată în bikiniul mov pe care mi l-am cumpărat imediat după ce am slăbit. Eticheta e încă prinsă de el, fiindcă, de fapt, nu l-am purtat niciodată, dar acum o rup și o las să cadă pe covor. Mă privesc.

În oglindă, George mă urmărește cu aceeași expresie dintotdeauna și îmi zic: *Măcar de i-ar*

semăna oamenii mai mult! Fie că sunt complet îmbrăcată, machiată sau nu, râzând sau plângând, el tot așa se uită la mine. E *neclintit* și s-ar putea ca tocmai ăsta să fie lucrul pe care-l iubesc cel mai mult la el.

Încă în costumul meu de baie, mă așez pe pat și deschid laptopul. Mă uit la ecran vreo zece secunde, apoi cuvintele încep să se reverse din mine.

A doua zi

Libby

E prima zi de înot, ceea ce înseamnă că, toată ora de sport, voi trăi unul dintre cele mai negre coșmaruri ale mele: voi defila prin fața colegelor mele de clasă, îmbrăcată într-unul dintre cele mai mici și mai puțin avantajoase obiecte de îmbrăcăminte.

Sunt în vestiar, împreună cu alte treizeci de fete și e întocmai scena cu care începe de fiecare dată coșmarul. Toate cele care nu sunt Caroline Lushamp sau Bailey Bishop stau cu ochii pironiți în dulapurile lor, de parcă asta le-ar ascunde cumva de privirile celorlalte. Până și Kendra Wu trișează, așezându-se pe bancă și turuind ca o moară neferecată, de parcă ar fi cea mai încrezătoare ființă din lume, în timp ce-și așterne un prosop în poală. Apoi și-l înfășoară în jurul corpului în timp ce se ridică, iar eu cunosc mișcarea, fiindcă am făcută de o sută de ori.

Îmi vine să-i strig: *Tot te vedem, Kendra! Nu te poți feri de ochii colegelor! Dar cui îi pasă? Arăți grozav! Toate arătăm grozav! Corpurile noastre sunt niște lucruri minunate, miraculoase, și n-ar trebui să ne fie niciodată rușine de ele!*

Bailey îmi povestește despre un salvamar pe nume Brandon Nu-știu-cum, prima ei pasiune din viața reală (a nu se confunda cu primul băiat care i-a căzut vreodată cu tronc, Christopher Robin din *Winnie-the-Pooh*). Se sprijină de dulap, dând din mâini, așa cum face întotdeauna când vorbește, și sigur că arată de parcă tocmai ar fi coborât din paginile revistei *Seventeen*, chiar și în urâțenia amorfă care e regulamentarul nostru costum de baie negru, dintr-o singură piesă.

Sunt, de departe, cea mai corpolentă fată din vestiar și toate mă privesc cu insistență, pentru a vedea când o să mă dezbrac complet, probabil pentru că asta le-ar face să se simtă mai bine în corpul lor. Mă mișc cu încetinitorul, hotărâtă să trag de timp până când o să sune clopoțelul. Îmi împing ușurel un pantof din picior, apoi pe celălalt, după care îi așez în dulap unul câte unul, ordonat, cu mare atenție, de parcă ar fi făcuți din cea mai fină sticlă. Îmi scot brățara și, plină de blândețe, am cât se poate de multă grijă s-o bag în ghiozdan, unde o să fie în siguranță. Nu-mi mai rămâne decât să-i scriu o poezie, atât de mult timp îmi petrec asigurându-i confortul. Bag mâna în buzunar, scot un elastic și, de parcă aș avea ore întregi la dispoziție ca să mă pregătesc, îmi strâng părul la spate, apoi îl netezesc, până la ultima șuviță, ca și cum aș fi căpitan în echipa Domnișoarelor. Caroline trece pe lângă mine și-mi zice:

— Nu poți amâna inevitabilul.

Dar nici măcar Domnișoara Nas-Pe Sus nu mă poate enerva azi. Până la urmă, rămânem doar eu, Bailey și o fată pe nume Margaret Harrison, care trăncănește la telefon. Profesoara noastră, doamna Reilly, trece ca vântul prin vestiar și, abia aruncându-ne o privire, zice:

— Margaret, telefonul! Bailey, la bazin! Libby, costumul de baie!

Ar fi un sergent-instructor minunat! Bailey îmi face cu mâna.

— Ne vedem afară, Libby!

Și o rupe la fugă, cu părul legănându-i-se, cu picioarele ei lungi făcând pași mari. E un miracol că o plac.

Acum am rămas doar eu și Margaret. Ea continuă să flecărească, dar am mare nevoie să dispară, așa că încep să cânt ca pentru mine. Tare. Îmi aranjez din nou pantofii. Îmi verific brățara. Margaret trăncănește mai departe, dar acum mă

urmărește. Am putea să ne petrecem zile întregi în vestiar.

Până la urmă, îmi zic: *La naiba!* Îmi scot bluza. O atârn în dulap. Îmi scot blugii. Îi atârn în celălalt cârlig. Îmi iau prosopul și trântesc ușa. Arunc prosopul pe umăr. Întâlnesc ochii lui Margaret și văd că s-au făcut mari. Ea are încă telefonul la ureche, dar în sfârșit, în sfârșit a tăcut. Îmi pun o mână în șold, iar pe cealaltă, la ceafă. Pozez un pic, iar pe chipul ei înflorește un zâmbet. Zice la telefon:

— Da, sunt aici.

Și ridică degetul mare către mine.

*

Pășesc agale în Centrul Acvatic MVB.

Toată lumea se oprește.

Pur și simplu. Se oprește.

Din celălalt capăt al bazinului, doamna Reilly îmi strigă:

— Ăla ce-ar trebui să fie, Strout?

Îi urlu drept răspuns:

— Un bikini mov.

Apoi adopt aceeași poză, cu o mână în șold și cealaltă la ceafă. Doamna Reilly lipăie către mine, iar picioarele ei fac *plici, plici, plici* pe cimentul ud.

— Ce ai pe burtă?

Probabil că e mioapă, pentru că am scris cu litere uriașe, pe cea mai mare bucată de piele pe care o am.

— „Cineva mă vrea“, spun eu. Dar nu vă faceți griji că o să se ia în apă. Am folosit un marker permanent.

După care mă îndrept spre capătul cel mai adânc, îmi arunc prosopul și execut o săritură demnă de olimpiadă, care i-ar impresiona până și pe cei mai puțin impresionabili arbitri.

Mama a învățat să înoate când a împlinit patruzeci de ani, cu un an înainte să moară. Am

luat amândouă lecții la bazinul municipal de lângă parc și, împreună, am învățat să călcăm apa, să respirăm, să facem pluta pe spate, să înotăm în stilul bras, să sărim de pe trambulină. Pentru mine, înotul era la fel de firesc ca mersul sau somnul. În apă mă simțeam ca acasă. Mama era mai agitată, lucru pe care îl punea pe seama vârstei.

— Trebuie doar să ai încredere în forța apei, i-am spus eu. Corpurile noastre sunt concepute să plutească, orice ar fi. Apa o să te țină.

În anii următori, n-am mai înotat prea mult. Dar e uimitor cum îți amintești ceva de genul ăsta. Acum, în timp ce spintec apa, uit unde mă aflu. Suntem doar eu și apa. Și mama, ceva mai încolo, unde n-o pot atinge. Închid ochii și o văd pe culoarul de lângă al meu.

Ies la suprafață, ca să trag aer, deschid ochii și sunt înapoi în bazinul de înot al liceului, înconjurată de fete care se holbează și râd. Asta mă zdruncină pentru o clipă, dar numai pentru o clipă. Din câte se pare, sarcina mea în viață e să le dau lecții de bunătate fetelor care se holbează și râd. Dacă, pe vremea când aveam șapte sau opt ani, mi-ai fi zis că o să mă înham la o asemenea treabă, că niciodată n-o să scap de ea, indiferent cât de bine m-aș simți în propria piele, ți-aș fi zis: *Mulțumesc, dar dacă nu te deranjează, aș alege o altă slujbă, te rog! Ce mai ai pentru mine?*

Știu ce gândești: dacă detești atât de tare sarcina asta și e o așa de mare povară, n-ai decât să slăbești, iar ea o să dispară. Însă eu mă simt în largul meu. S-ar putea să mai slăbesc. S-ar putea să nu. Dar de ce ar trebui ceilalți să fie afectați de greutatea mea? Vreau să spun, cu excepția cazului în care m-aș așeza pe cineva, cui îi pasă?

Găsesc scara și urc afară din bazin. Îmi dau la o parte părul de pe față, apoi îmi verific abdomenul. Cuvintele scrise sunt tot acolo. Îmi iau prosopul, trec pe lângă toate celelalte fete și intru în vestiar, unde mă usuc, apoi mă încalț cu pantofii special

aleși pentru ziua de azi. Pe o parte, i-am împodobit cu un citat din *A Separate Peace*: **Fiecare om are un moment din istorie care îi aparține în mod deosebit.**

Ăsta e momentul meu.

Jack

Îmi fac loc prin mulțime, prefăcându-mă că vorbesc la telefon. Intenționez să evit holul cel mare, chiar dacă asta ar însemna să urc, să ocolesc și apoi să cobor la loc, ca să ajung la următoarea oră. Cele mai apropiate scări se află în ceea ce noi numim Cele Patru Colțuri, adică locul din care holul principal se desface în patru direcții diferite, iar dacă sunt îndeajuns de viclean, pot să mă strecor pe treptele respective, până la etajul al doilea. Altfel, ar trebui să bat drumul tocmai până la holul din față și să urc pe scara de acolo. Nu vrea să mă întâlnesc cu nimeni.

Îmi aud numele, dar mă concentrez asupra fiecărei cefe din fața mea. Holul e plin de lume și abia dacă ne mișcăm. Cineva mă tot strigă pe nume, iar în clipa următoare, o fată înaltă, cu pielea închisă la culoare și o aluniță desenată în dreptul ochiului, mă apucă de braț și-mi zice:

— Nu m-ai auzit?

— Caroline?

— Spuneam că prietena ta e mai încolo. Din cauza ei nu putem să trecem.

Libby

Stau în mijlocul holului principal. În afară de încălțăminte, nu mai am pe mine decât costumul de baie. Atât el, cât și părul îmi sunt încă umede, așa că tremur un pic, dar îmi zic: *Ăsta-i momentul tău din istorie. Îți aparține*.

Cinci. Patru. Trei…

Iris apare gâfâind. O întreb:

— Le-ai adus?

— Uite-le aici!

Ridică un teanc de hârtii.

— Poate ar fi mai bine să pleci.

Ea scutură din cap.

— Rămân.

Se sună de ieșire și tresar. Mai am timp. Aș putea s-o rup la fugă ca Flash și, poate, să fiu văzută de numai doi oameni.

Dar stau acolo. Când ușile se dau de perete. Când elevii liceului MVB umplu coridorul. Când toată lumea se holbează. Când telefoanele sunt ținute în sus. Când, sunt sigură, se fac patru sute de poze. Când pieptul mi se încleștează. Când îmi simt capul ca umplut cu vată. Când încep să răsuflu greu și neregulat. Când palmele mi se umezesc.

Stau acolo.

Jack

Încerc să-mi croiesc drum printre oameni, dar pe măsură ce mă apropii de holul principal, totul încetinește și mai mult, iar curând sunt blocat în mulțime, târându-mă la un loc cu ceilalți, lipit între fata din fața mea, băiatul din spate, fata de la stânga și băiatul din dreapta. Caroline e pe undeva prin apropiere, dar am pierdut-o.

Libby

Iris și cu mine împărțim foi de hârtie, câte una pentru fiecare, iar teancul scade văzând cu ochii. Colegii mei înșfacă foile, apoi se îndepărtează, citindu-le, în vreme ce alții își îndreaptă telefoanele către mine și fac fotografii. Încerc să pozez pentru cât mai multe, fiindcă urmează să apar pe internet, fir-ar să fie, și vreau să le ofer cea mai frumoasă variantă posibilă.

Seth Powell și creasta lui uriașă își fac apariția înaintea mea, iar Jack Masselin e la doar câțiva pași în urma lor. Seth zice:

— Ce-i cu toate astea? E ziua încurajărilor?

Se scutură de râs. Jack însă nu râde. Mă întreabă:

— Ce faci?

— Le amintesc oamenilor niște adevăruri elementare.

Moses Hunt și gașca lui se arată în depărtare, iar eu le dau o foaie pe care s-o împartă între ei, deși probabil că nu știu să citească. Îi spun lui Moses:

— Sper să înveți ceva, cu toate că mă îndoiesc.

El se întinde către mine, ca și cum ar da să mă îmbrățișeze, dar Jack strigă:

— Hei!

— Du-te dracu', Masscarici! Care-i problema ta?

Seth intervine:

— Problema lui e că asta e iubita lui.

Și râde, scuturându-se ca o tamburină. Îi spun lui Jack:

— Mersi oricum, dar n-am nevoie să-mi iei apărarea.

Iar el răspunde:

— Ai nevoie să pui niște haine pe tine.

*

Așezată la biroul ei, directoarea Wasserman clatină din cap.

— Nu știu ce să cred, Libby. Ajută-mă să înțeleg chestia asta.

Ridică un exemplar cu mesajul scris de mine. Tratatul meu pentru Lume.

— Te hărțuiește cineva? Îți trimite mesaje? De ce n-ai venit la mine?

— Nu știu cine le-a scris și, chiar dacă aș fi știut, n-aș fi dat-o de gol pe persoana respectivă, oricât de nesuferită ar fi. Totuși, am simțit că trebuie să spun ceva.

Acum sunt îmbrăcată, dar tremur încă. În primul rând, pentru că am părul ud. În al doilea rând, pentru că sunt nervoasă. Cu un singur comentariu, Jack Masselin mi-a răpit o parte din gloria momentului: *Ai nevoie să pui niște haine pe tine*.

Directoarea Wasserman mai citește o dată tratatul meu, apoi îl pune pe masă, în fața ei. Își încrucișează mâinile peste el, se uită la mine și pot să-i citesc furia din privire, dar știu că nu e îndreptată împotriva mea.

— Îmi pare rău! zice ea. Sincer.

Brusc, simt că mă usturā ochii, lucru care mă ia prin surprindere. Mă uit cu insistență la propriile mâini, silindu-mă să nu plâng. *N-ai de ce să plângi. Ai fost cea mai tare. Te-ai făcut înțeleasă. Ba poate că azi ai și ajutat pe cineva, care avea nevoie să audă ce aveai de spus.*

— Am terminat aici.

Ridic privirea.

— Pe bune?

— Dar să fie ultima oară când acționezi de capul tău și să fie ultima oară când te văd aici. Cu excepția cazului în care mai primești și alte scrisori. Atunci vreau să vii direct la mine, fără să încerci să rezolvi singură problema. Iar dacă afli cine trimite mesajele, vreau să știu și eu.

Cineva te vrea

de Libby Strout

„Nimeni nu te vrea."

Asta mi-a scris cineva de curând, într-un bilețel anonim. Mă întreb cine crede că e OK să-i spui așa ceva unui alt om. Hai, pe bune! Gândiți-vă!

„Nimeni nu te vrea."

E cel mai josnic lucru pe care l-ai putea spune cuiva.

Persoana respectivă probabil că voia să zică: „Ești grasă, iar asta mă dezgustă." Și atunci de ce n-a zis așa?

N-ai de unde să știi dacă sunt dorită sau nu.

Dar ghici ce? Sunt.

Îți vine să crezi ori ba, chiar am o familie care mă iubește și am prieteni. M-am sărutat cu băieți. N-am făcut sex, pentru că nu mă simt încă pregătită. Nu pentru că nimeni nu mă vrea. Ideea e că, oricât de meschină și plină de ură ai fi tu, Persoană-Care-Ai-Scris-Mesajul, eu sunt al naibii de încântătoare. Am o personalitate plăcută, o minte grozavă, sunt puternică și pot să alerg. Sunt plină de energie. Sunt formidabilă. O să fac ceva cu viața mea, pentru că eu cred în mine. Poate că nu știu încă în ce constă acel ceva, dar asta numai pentru că eu nu am limite. Tu poți spune același lucru?

Viața e prea scurtă ca să-i judeci pe alții. Nu-i treaba ta să-i spui cuiva ce simte sau cine e. Ce-ar fi să-ți petreci un timp ocupându-te de propria persoană? Nu te cunosc, dar îți pot garanta că ai niște probleme la care poți lucra. Corpul tău o fi în formă, fața ta o fi perfectă, dar pun pariu că și tu ai nesiguranțe, unele care te împiedică să rămâi doar într-un bikini mov și să defilezi în el prin fața tuturor.

Iar voi, ceilalți, țineți minte: CINEVA VĂ VREA. Mari, mici, înalți, scunzi, frumoși, banali, prietenoși, timizi. Nu lăsați pe nimeni să vă spună altceva, nici măcar pe voi înșivă.

Mai ales, nu pe voi înșivă.

Jack

Stau în incinta principală a magazinului Masselin, dorindu-mi ca sezonul de baseball să dureze tot anul, ca eu să nu fiu nevoit să aștept până la primăvară și ca toți să fie obligați să joace. Într-o lume concepută de mine, fiecare om ar purta uniformă și așa ne-am găsi unii pe alții.

Dacă lumea ar funcționa în felul ăsta, aș recunoaște-o pe Monica Chapman, aflată și ea în incinta principală a magazinului. Aș ști pe loc că ea e femeia cu care stă de vorbă tata. N-ar trebui să mă întreb dacă a mai fost azi aici, chiar în fața ochilor mei.

În schimb, îi întrerup pe cei doi, care stau mult prea aproape de o vitrină cu jucării *Star Wars*, unde oricine, inclusiv mama mea, ar putea să intre și să-i vadă. Ei se despart, iar eu reușesc să citesc numele de pe ecusonul tatei și vinovăția de pe chipul lui. Îmi zice:

— Salut, Jack!

Poate că femeia e Monica Chapman, poate că nu, dar nu mai aștept să aflu. Mă uit la tata și-i spun:

— Ticălosule!

Apoi plec.

*

Ajuns acasă, mătur toate lucrurile de pe rafturile din subsol și le trântesc pe podea. Arunc chestii la gunoi. O iau razna, ca un copil care face o criză de isterie, și zdrobesc piese sub tălpi, izbesc cu obiectele în masa de furnir, îmi distrug uneltele și toate porcăriile pe care mi-am petrecut atâta vreme proiectându-le și construindu-le.

Turbez și mai tare, ajungând să dau cu pumnul într-un perete, până când mi se umple mâna de

sânge. Durerea mă face să mă simt bine și îmi place contactul cu oasele. Lovesc iar și iar. E o metodă de a simți ceva, fără să stau în spatele acelui gard electric nevăzut, care mă desparte de toți ceilalți.

Peste o jumătate de oră, în timp ce curăț mizeria, perfect calm și stăpân pe mine, un bărbat ce poartă ecusonul tatei se strecoară înăuntru. Observă haosul din jurul nostru, apoi mă privește în ochi.

— O termin. Cu ea.

— Nu mă privește, frate!

— Voiam doar să-ți zic.

— De ce acum? Ce te-a făcut să ajungi la o asemenea decizie care schimbă vieți?

— Asta, răspunde el, arătând cu capul către mine. Furia asta. Prefer să nu mă urăști.

— Nu arunca problema în spinarea mea.

— Nu-i în spinarea ta. E în a mea. Am primit o a doua șansă, nu doar învingând cancerul, ci o a doua șansă cu mama ta și o a doua șansă de a-mi da seama ce vreau să fac în viață.

— Credeam că iubești magazinul.

— Îi iubesc însemnătatea și îi iubesc trecutul. Îmi plăcea la nebunie să vin aici pe când eram copil. Dar asta nu înseamnă că e ceea ce aș fi vrut să fac în viață. Aveam planuri.

Vorbele lui mă iau prin surprindere, fiindcă e prima dată când mă gândesc la tata ca ocupându-se cu altceva sau având alte opțiuni.

— Voiam să fiu arhitect. Sau inginer.

Din nou sunt luat prin surprindere, pentru că semănăm mai mult decât am crezut și nu știu sigur ce părere să am. *Singurul lucru pe care-l știu, mulțumită ție și Monicăi Chapman, este ce fel de om nu vreau să fiu*.

— Ciudat, nu-i așa? Că deși, în esență, suntem singuri aici — se lovește cu pumnul în piept —, ne e ușor să ne pierdem.

Aș vrea să-i zic: *Știu. Pricep. E ușor să le oferi tuturor ceea ce-și doresc. Ceea ce e de așteptat. Dar când faci asta, problema e că nu mai vezi unde începi tu cu adevărat și unde se termină falsul tu, cel care încearcă să fie de toate pentru toți*.

Tata zâmbește trist.

— Am fost mizerabil.

— Bănuiesc că Dusty te-a pus și pe tine pe gânduri.

— Cred că da.

*

Marcus și iubita lui, Melinda, sunt în salonul nostru, cocoșați deasupra telefonului fratelui meu, șușotind de mama focului. Marcus își ridică ochii și-mi zice:

— Tu ai văzut asta?

Ridică mobilul. Eu mă duc, i-l iau din mână și iat-o pe Libby Strout, îmbrăcată doar în costumul ei de baie mov-electric, în esență spunând întregii lumi să se ducă naibii. Eram acolo. Am văzut deja scena. Dar acum mă uit la felul în care lumina îi învăluie părul sau la cei câțiva pistrui presărați pe brațele și pe pieptul ei, ca niște alunițe ce nu trebuie desenate.

Apoi fac greșeala de a citi comentariile. Unele dintre ele sunt răutăcioase. Însă altele sunt chiar binevoitoare. Nu stau să număr, dar sunt ușurat când observ că cele binevoitoare par a fi mai numeroase decât cele răutăcioase. Îi dau telefonul înapoi fratelui meu, dar el abia observă, fiindcă a început să se certe cu Melinda. Ea zice:

— Vorbesc serios. Nu-i amuzant, Cuss! (Așa-i spune Melinda lui.) Mi-e milă de ea.

Eu intervin:

— De ce ți-e milă de ea, Da?

Sună ca *Dăăă*. Așa-mi place mie să-i zic ei. Fata clipește spre mine din ochii ei mari și nătângi.

— Vreau să zic că nu-i ușor să fii ea.

— De ce?

N-ar trebui s-o tachinez ca pe Seth, dar nu mă pot abține.

— Păi. Mă rog. Știi tu.

Ridică telefonul și arată către ecran.

— Mie mi se pare că-i merge bine.

Mesajul „Cineva te vrea“, scris de Libby, e sus, pe biroul meu. De când l-am citit, tot încerc să ignor vocea care-mi zice: *Tu ești de vină! Dacă n-ai fi înșfăcat-o, n-ar fi devenit o țintă, iar dacă n-ar fi fost o țintă, n-ar fi simțit nevoia să dovedească ce poate în fața întregii școli*.

Libby

Liceul „Martin Van Buren“ e, de fapt, realmente frumos, lucru ciudat, când stai să te gândești câți oameni, de-a lungul celor peste nouăzeci de ani de existență a lui, și-au petrecut o groază de timp temându-se să intre în el. Școala noastră are o galerie de artă în toată regula, sala de sport poate să primească zece mii de oameni, iar Civic Auditorium, anexa centrului sportiv, e sala de spectacole a întregului oraș. La cantină avem un bufet cu salate, unul cu pizza și unul cu sendvișuri, ba există și un mic magazin, lângă cabinetul medical. Însă liceul ar putea la fel de bine să fie închisoarea de pe insula Petak, aflată în mijlocul unui lac din cel mai obscur și mai îndepărtat colț al Rusiei, unde prizonierii își petrec câte douăzeci și două de ore pe zi în celule și nu primesc vizite decât de două ori pe an. Așa te poți simți la MVB.

Ziua de azi nu face excepție. Acum toți — și vorbesc serios când spun *toți* — știu cum mă cheamă și toți își pot imagina cum arăt în costum de baie. Până și cei care n-au fost de față. Filmulețul de pe YouTube se numește *Grasa ripostează: Libby Strout, care a fost Cea Mai Grasă Adolescentă Din America, le spune colegilor „Cineva te vrea“*. A fost postat aseară și deja are 262 356 de vizualizări.

Ca să vezi!

Îți pot spune din experiență că e foarte ciudat și foarte neliniștitor. Tipul de colo, care ține în mână un caiet cu imagini din *Urzeala tronurilor*. Fata aia și prietenele ei, care au cu ele instrumentele pentru orchestră. Majoretele. *Echipa de baschet*. Și, oh, da, profesorii!

Nu m-am gândit la asta pe îndelete.

S-ar putea să fie imaginația mea de vină, dar mi se pare că, în timp ce străbat holurile, orice pereche de ochi se îndreaptă către mine. Merg și respir, merg și respir, apoi încep să calc puțin mai țanțoș. Încerc niște pași mai elastici. Îmi amintesc cum era când dansam în camera mea pe muzica trupei Spice Girls și îmi zic: *Asta ești cu adevărat. Un fel de superstar, exact ca în cântec*.

Nu aud decât un „muu“. Restul lumii se mulțumește să se holbeze. Pe culoar, domnul Levine mă întreabă:

— E totul în regulă, Libby?

Din asta înțeleg că, și dacă a văzut imaginile de pe net, și dacă nu le-a văzut, cu siguranță știe despre *Grasa ripostează*.

— Doar pentru că ne vedem la Cercul Dialogului, nu înseamnă că nu poți sta de vorbă cu mine. Știi, eu cam cu asta mă ocup.

— Știu. Mulțumesc, domnule Levine. Totul e grozav. Zău!

Nu sunt sigură că mă crede, dar mă îndepărtez în grabă, înainte să mă mai poată întreba și altceva.

*

Îmi iau prânzul în sala de desen, împreună cu Bailey, Jayvee și Iris, pentru că, în clipa de față, e un loc mai pașnic (adică, mai puțin traumatizant) decât cantina. Fetele încep să discute, ca de obicei, despre ce o să facă după școală, când o să se termine cu MVB și o să fim libere. Bailey are de gând să fie artistă, dar și medic, iar Jayvee o să devină scriitoare.

La un moment dat, Iris se uită la mine și zice:

— Aș vrea să fiu ca ele. Aș vrea să știu ce o să fac.

— Ai putea să cânți. Dacă aș avea o voce ca a ta, Iris Engelbrecht, aș cânta toată ziua, numai ca să mă aud.

Urechile îi devin trandafirii. Soarbe din paharul de cola dietetică.

— Asta nu-i o carieră, e un hobby.
Citează pe cineva, probabil pe maică-sa.
— Spune-i-o și lui Taylor Swift.
Caut în telefon, aleg o melodie și apăs „play“. Toate tac, în timp ce eu încep să dansez. Le spun:
— Eu o să fiu dansatoare. Poate chiar o Rockette.
Ridic un picior. Îl ridic până la cer.
Jayvee începe să bată din palme și să fluiere.
— Îmi înființez propriul club de dans. Accept pe oricine nu poate fi Domnișoară sau nu vrea să devină Domnișoară. N-o să dansăm în formație și n-o să dansăm cu steaguri. Pur și simplu, o să ieșim pe scenă și o să facem ce ne taie capul, dar împreună.
— Eu vreau să fiu în clubul tău!
Bailey e în picioare și își scutură trupul, iar părul îi zboară în toate părțile.
— Și eu.
Jayvee se cațără pe o masă, toată numai mâini vioaie și brațe fluturând. Își apleacă o pălărie imaginară, apoi afișează cel mai mare și mai înfricoșător zâmbet de scenă pe care l-a văzut cineva vreodată.
Iris își lasă din mână cola dietetică. Se șterge la gură cu șervețelul. Apoi începe să cânte, acoperindu-le pe *Spice Girls* cu vocea ei superbă și răsunătoare. Se unduiește un pic pe scaunul ei, mișcându-și umerii la stânga, mișcându-și umerii la dreapta. Eu apuc o pensulă, i-o întind și, cât ai clipi, nu mai e o pensulă, ci un microfon, iar noi nu mai suntem în sala de desen a unui liceu, ci pe o scenă, toate la un loc, împreună, văzându-ne de ale noastre.
Până când domnul Grazer, profesorul de arte plastice, intră și strigă:
— Ce se întâmplă aici?
Bailey răspunde cu glas subțire:
— Pur și simplu, ne exprimăm artistic, domnule G.

— Ei bine, exprimați-vă puțin mai încet, Bailey.

Jack

Câteva scaune sunt aranjate în cerc, pe mijlocul terenului de baschet. Se pare că pentru Cercul Dialogului de azi — ultimul la care participăm — chiar o să stăm în cerc.

Sunt cât pe ce să întorc spatele și să plec, dar, la urma urmei, e ultima zi, așa că mă silesc să ocup un loc, salut grupul și aștept ca domnul Levine să ni se alăture. Îmi întind picioarele în față, le încrucișez în dreptul gleznelor, îmi las capul pe spate și închid ochii. Toți o să creadă că sunt mahmur sau obosit, sau doar înnebunit de plictiseală, dar, de fapt, mie îmi bate inima puțin prea repede și puțin prea zgomotos.

Indiferent ce-o fi cu cercul ăsta, nu-i a bună.

Îi ascult pe toți cum se instalează, cum vocile lor se ridică și scad. O aud pe Libby zicând ceva în timp ce se așază, apoi aud un scârțâit de tenişi pe podeaua zgâriată și știu că e domnul Levine. El zice:

— Probabil că vă întrebați de ce, în acest Cerc al Dialogului, stăm în cerc.

Deschid ochii și mă ridic puțin, încercând să las impresia că sunt interesat, că povestea asta nu mă sperie de moarte. Îmi arunc privirea către Libby. Aș vrea să-i zic: *Îmi pare rău. Mi-e dor de tine*. Dar ea se uită la domnul Levine, care ține în brațe o minge de baschet.

— Azi o să spunem, pe rând, câte cinci lucruri pozitive despre fiecare persoană de aici. Așadar, dacă încep eu, o să zic cinci lucruri grozave despre… Maddy, de exemplu.

Îi aruncă mingea lui Maddy.

— Ești blândă, punctuală, politicoasă, te înțelegi bine cu ceilalți și ești mult mai încrezătoare decât

la începutul acestui Cerc. Apoi Maddy spune cinci lucruri grozave despre mine.

Maddy începe:

— Purtați papioane mișto, semănați cu Doctor Who, sunteți destul de relaxat pentru un profesor, nu ne țineți prea multe predici și ne mențineți interesul.

Îi înapoiază mingea domnului Levine.

— Excelent, Maddy, și îți mulțumesc. În continuare o să-i arunc mingea lui Jack, lui Andy, Natashei, lui Travis, lui Libby sau lui Keshawn, până când o să spun câte ceva despre fiecare. O să parcurgem cercul iar și iar, până când o să le vină tuturor rândul. Întrebări?

Keshawn întreabă:

— Merge orice, atâta vreme cât e de bine?

— Hai să zicem că orice nu e interzis minorilor sub doisprezece ani.

Toată lumea râde, cu excepția lui Keshawn, care pare dezamăgit.

Așa că acum ne uităm în jur, unii la alții, studiindu-ne reciproc, fără îndoială încercând să ne gândim la cinci lucruri frumoase pe care să le spunem. Și eu îi studiez pe ceilalți, dar în alt fel. După atâta vreme, pot să-l deosebesc pe Keshawn, iar Natasha trebuie să fie fata cu păr lung și castaniu, care-și ține mâna pe piciorul lui. Cel puțin așa sper, de dragul lui Keshawn. O recunosc pe Libby, fiindcă e cea mai corpolentă dintre fete, iar pe Maddy o știu grație domnului Levine. Dar, ca de obicei, am probleme cu Andy și Travis. Sunt de aceeași înălțime, cu aceeași constituție și amândoi au păr ciufulit, care le intră în ochi. Pe unii oameni poți să-i recunoști după gestul pe care îl fac, cum ar fi felul în care își dau la o parte părul de pe față, dar tipii ăștia nu fac decât să clipească tot timpul.

Îmi spun că o să fie bine, atâta vreme cât Levine alege pe altcineva să vorbească primul. Așa că încerc să mă gândesc la ce să zic despre oamenii

ăștia. Keshawn și Natasha au fost prinși făcând sex într-una dintre toalete, iar ăsta e, de departe, cel mai bun motiv pentru a fi aici, dar nu-l pot menționa drept unul dintre lucrurile pozitive. Maddy a fost trimisă pentru că a furat farduri din diverse dulapuri, luate la întâmplare. Andy a distrus bunurile școlii (făcând pipi pe ele), iar Travis, ca urmare a unei provocări, și-a aprins o țigară cu marijuana *în timpul orei*. Deci, da. Singura persoană în privința căreia am lucruri bune de zis e Libby. Și, în loc să mă gândesc la cinci calități ale ei, mă gândesc la o sută.

Levine întreabă:

— Jack, ce-ar fi să începi tu?

Fir-ar! Afișez un zâmbet larg.

— Doamnele mai întâi. Cavalerism și toate cele.

— Deși sunt sigur că doamnele apreciază gestul, pun pariu că, în cazul de față, n-o să le deranjeze.

Se lasă pe spătarul scaunului, își încrucișează brațele la piept și așteaptă. Din nu știu ce motiv, mă uit drept la Libby. *Nu mă părăsi, Libby Strout, nu când am mai mare nevoie de tine!* Ea se încruntă și, pentru o clipă, mă aștept să-mi spună vreo două, să-mi arate degetul sau, poate, doar să se ridice și să plece. Dar ea probabil că-mi observă groaza, așa că zice:

— Mă scuzați, domnule Levine, dar înainte să uit… Travis, mâine avem test la educație rutieră?

Se uită la tipul din fața ei, cel îmbrăcat într-un pulover negru, cu mâneci lungi.

— Ce? Drace, avem?

Băiatul clipește spre ea printre șuvițele de păr, gura i se deschide într-un O și, brusc, îmi vine să râd.

— Parcă Dominguez zicea… Sau poate era la altă oră… Ah, stai, stai! Mă gândeam la istorie.

Domnul Levine se uită la Libby ca și cum și-ar fi dat seama că pune ceva la cale, dar nu zice decât:

— Dă-i drumul, Jack!

Keshawn e un bun jucător de baschet. Natasha e o persoană optimistă, mereu zâmbitoare. Maddy pare foarte isteață. Andy ne-a ajutat anul trecut să ajungem în campionatul de fotbal la faza pe stat. Travis are o colecție grozavă de tricouri vintage. Genul ăsta de chestii.

Iată ce spun ei despre mine: Jack arată bine. Jack e stăpân pe el. Jack conduce o mașină mișto. Jack locuiește într-o casă frumoasă. Jack are un zâmbet grozav. Jack are un păr grozav. Jack e isteț. Jack e amuzant. Jack e un bun jucător de baseball. Jack probabil că o să intre la orice facultate s-ar înscrie.

Știu că au intenții bune, dar mă simt oarecum dezamăgit. Poate că toți se simt așa, dar îmi vine să exclam: *Nu mă cunoașteți! Dacă voi credeți că doar asta sunt eu, atunci habar n-aveți!*

Dar a cui e vina?

Mă întorc către Libby:

— Ești bună la suflet. Probabil, cea mai bună persoană pe care o cunosc. Ești și iertătoare, măcar un pic, dar eu sper că mult, iar din punctul meu de vedere, asta e o superputere.

Ochii ei îi fixează pe ai mei și se petrec multe în spatele lor.

— Ești al naibii de isteață și nu înghiți mizeriile oamenilor, cu atât mai puțin pe ale mele. Ești cine ești. Te cunoști și nu te temi de propria persoană. Câți dintre noi pot spune asta?

Libby nu zâmbește, însă nu-i vorba despre ce fac buzele ei. Ci despre ochi.

— Ești și puternică. Nu doar pentru că poți să pui un om la pământ dintr-un singur pumn în barbă. (Toți râd, mai puțin ea.) Mă refer la forța interioară. Dacă aș putea să extrag acea forță interioară, ar semăna foarte tare cu un triunghi făcut din carbin. Cea mai rezistentă structură din lume și cel mai dur material din lume. Pe deasupra, tu le îmbunătățești viața celor din jur…

Dau să vorbesc mai departe, dar domnul Levine zice:

— De fapt, au fost mai mult de cinci lucruri. Mi-ar plăcea să te las să continui, dar vreau să le vină tuturor rândul azi. Dar bravo, Jack! Bun început.

Libby încă se uită la mine, iar ochii ei sunt deschiși cum e cerul.

Și atunci trăiesc *momentul*.

Aproape că o văd. Nu doar ochii de culoarea chihlimbarului sau pistruii de pe obraz, ci pe ea, cu adevărat.

— Jack? E rândul lui Libby.

Îmi masez ceafa, acolo unde mi s-au zbârlit firișoarele de păr.

— Da. Sigur.

Îi arunc mingea.

Libby se uită lung la ea preț de câteva secunde, răsucind-o în mâini cu delicatețe, cu grijă, de parcă ar ține în palme întreaga lume. Apoi își întoarce spre mine ochii ăia ai ei și văd că sunt greu de citit. Deschide gura și o închide. O deschide iar. Se dovedește că nu are cinci lucruri de spus despre mine. Ci doar unul.

— Chiar nu ești un tip rău, Jack Masselin. Dar nu sunt sigură că tu o știi încă.

Libby

Ies din sala de sport cât pot de repede, dar fără s-o rup efectiv la fugă. Însă Jack se ține după mine, iar părul lui afro se umflă, și se umflă, de parcă ar veni la pachet cu propriile efecte speciale care imită vântul. Îmi zice:

— Mersi pentru ce ai spus acolo.

— A fost o nimica toată.

— Nu și pentru mine. Apropo, ce ai făcut ieri? Ești eroina mea!

— Mi-ai zis să mai pun niște haine pe mine.

— Pentru că Moses Hunt se apropia un pic prea tare și cine știe de ce ar fi fost în stare. Nu voiam să te înșface nimeni.

— Oh, ce ironie!

Apoi, pentru că din nu se știe ce motiv nu mă pot abține, îi spun:

— Se pare că am ajuns virală.

— Știu. Am văzut. Ascultă, o fată o să vadă filmulețul ăla și o să-i dai curajul de a-și cumpăra propriul bikini mov. O să schimbi ceva. Numai să vezi! Fetele de pretutindeni și de toate mărimile o să-și dorească un costum de baie la fel. Fabricanții de haine de pe tot globul o să muncească peste program, ca să producă îndeajuns de multe costume mov pentru a satisface cererea. Fetele n-o să mai întrebe: *Blugii ăștia îmi arată fundul mare?* N-o să le mai pese dacă pare mic sau mare. O să poarte ce haine vor și o să se simtă al dracului de bine în ele.

Îmi zâmbește și e ceva în surâsul lui care mă îndeamnă să zâmbesc la rândul meu, dar n-o fac, fiindcă el e băiatul care mi-a frânt inima. Jack zice:

— Poate că nu se vede, dar, în realitate, zâmbești.

Jack

Nu mai am răbdare până la Crăciun, așa că străbat holul cu robotul lui Dusty în mână, mă duc până la camera fratelui meu și bat la ușă. El strigă:

— Intră!

Împing ușa, dar nu intru, fiindcă Dusty încă nu vorbește cu mine. În schimb, așez robotul pe podea și îl trimit înăuntru. L-am botezat Curățătorul. E un supererou.

Robotul merge drept în camera lui Dusty, unde zice:

— Salut, Dusty! Eu mă lupt cu mizeriile de peste tot! Curățătorul a venit să te ia la scuturat!

Dusty exclamă:

— Pe *mine*?

Și începe să râdă. E cel mai grozav sunet din lume. Bag capul înăuntru și-l văd pe frățiorul meu cum se rostogolește în pat, se ridică, sare în picioare și studiază robotul din toate unghiurile.

Dă cu ochii de mine și se încruntă. Eu apăs butonul telecomenzii, iar Curățătorul zice:

— Suntem noi doi împotriva lumii, Dusty.

Fratele meu se uită mirat la robot și dă din cap.

— Parcă m-ar recunoaște. Cum ai făcut?

Adevărul e că jucăria nu-l poate recunoaște pe Dusty mai mult decât îl pot recunoaște eu, dar am programat-o, astfel încât el să fie singurul căruia să-i spună pe nume. Pentru Curățător, toți sunt Dusty.

— Magie, răspund. Ca să te poată găsi mereu.

Apăs pe un buton, iar Curățătorul spune:

— Nu fi mizerabil!

După care apăs pe un alt buton, iar robotul începe să dea șuturi, doar că nu lovește, de fapt, în nimic, ci dansează. Dintr-un difuzor montat în

pieptul bătrânului Curățător răsună muzica băieților de la Jackson 5, iar Dusty a început să danseze cu robotul.

Îi întind telecomanda fratelui meu, apoi mă pun și eu pe dansat, iar după vreo două minute Dusty remarcă:

— Robotul are o *geantă*?!

Și bineînțeles că are, deoarece Curățătorul știe că numai puștii cei mai șmecheri le poartă. Dusty țipă de bucurie, iar acum toți trei dansăm în sincron, dar oricât de pricepuți am fi, eu și frățiorul meu, Curățătorul e categoric cel mai tare.

Top 2 lucruri de care mi-e cel mai dor în lipsa lui Libby

de Jack Masselin

1. Felul în care mă simt când sunt cu ea: ca și cum tocmai aș fi înghițit soarele, iar razele lui mi-ar țâșni prin fiecare por.
2. Totul.

După patru zile

Jack

Trebuie să ajung acasă la Kam în jurul orei nouă. Caroline o să fie acolo. Toată lumea o să fie acolo. Nu vreau să mă întâlnesc cu toți — de fapt, nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni —, dar așa trebuie să fie. La urma urmei, sunt Jack Masselin. Am o reputație de apărat.

Fac un duș, mă îmbrac, îmi scutur părul. Iau cheile mașinii și dau să plec, când tata (sprâncene groase, piele deschisă la culoare, bluză cu însemnele magazinului Masselin) aleargă după mine.

— Hei, Jack, putem să vorbim puțin cu tine?

Mă gândesc la toate scuzele posibile: am o întâlnire și deja am întârziat (adevărat), cred că a luat foc mașina (sper că nu-i adevărat), nu vreau să vorbesc cu tine (adevărat, adevărat, adevărat).

— Sigur, tăticuțule! Care-i treaba? Da’ zi repede. Doamnelor nu le place să fie lăsate să aștepte.

Cât pe ce să adaug: *După cum știi*.

— E o treabă serioasă, amice.

*

Marcus, Dusty și cu mine luăm loc pe canapea, unul lângă altul. Mama e așezată în fața noastră, pe sofaua cât o bărcuță. Stă aplecată, cu mâinile sprijinite pe genunchi, ca și cum ar fi gata să sară dintr-o clipă în alta. Tata își drege vocea.

— Mama voastră și cu mine ne iubim foarte mult. Și vă iubim pe voi. Toți trei sunteți viața noastră și n-am face nimic care să vă rănească.

Un timp o ține tot așa, vorbind despre cât de mult ne iubește el și despre cât e de norocos fiindcă are o familie așa de grozavă, care-l sprijină, despre cum i-am fost noi alături când s-a

îmbolnăvit și despre cum n-o să ne poată spune niciodată cât de mult înseamnă asta pentru el.

În vremea asta, Marcus, Dusty și cu mine suntem atenți la mama, fiindcă ea spune lucrurilor pe nume. Dar mama nu scoate nicio vorbă. Nici măcar nu se uită la noi. Stă cu ochii ațintiți într-un punct aflat undeva în spatele tatei, care vorbește în continuare. Până la urmă, Dusty ridică o mână și întreabă:

— Divorțați?

Tata face o grimasă și nu pot să mă uit la el. Acum toată lumea tace și, în final, cu o voce foarte calmă, mama spune:

— Tatăl vostru și cu mine credem că cel mai bine ar fi să ne despărțim pentru o vreme. Trebuie să lucrăm la niște chestii care țin de căsnicia noastră, dar problemele respective n-au nicio legătură cu voi.

Discuția nu se încheie aici. Dusty are întrebări, iar Marcus vrea să știe ce înseamnă asta pentru noi, adică unde o să locuim și dacă mai putem merge la facultate.

Între timp, eu sunt pe dinafară — mereu pe dinafară, chiar și când lumea se sfărâmă în jurul meu — și stau cu fața lipită de geamul care ne desparte, uitându-mă în interior.

Libby

Mergem s-o luăm pe Iris, iar Jayvee conduce, pentru că e singura care are carnet. Bailey și cu mine stăm în spate. Bailey spune:

— Dave Kaminski dă o petrecere. I-am promis că o să trec pe-acolo, doar un minut.

Jayvee îmi surprinde privirea în oglinda retrovizoare.

— Libbs? Cam de tine depinde.

Bailey zice:

— Jack n-o să fie acolo.

Întreb:

— De unde știi?

— El nu prea merge la petreceri.

Oprim în fața casei lui Iris, dar ea nu e de găsit. Jayvee îi dă un mesaj, apoi așteptăm. Când vedem că Iris tot nu apare, Jayvee trage o înjurătură în barbă.

— Mă întorc.

Lasă motorul pornit și merge militărește pe alee.

— Libbs?

Bailey se uită atent la mine, cu sprâncenele ridicate ca două flamuri, cu buzele curbate într-o jumătate de surâs, cu ochii mari și strălucitori.

— OK.

Pentru că-mi zic: de ce nu? Ce am de pierdut? Și, fiindcă într-adevăr nu mai am nimic de pierdut, spun cu voce tare:

— De ce nu mi-ai luat apărarea când eram șicanată? În clasa a cincea. Pe vremea când Moses Hunt a început să mă gonească de pe terenul de joacă. De ce n-ai făcut ceva, de ce n-ai venit măcar să vorbești cu mine? Stăteam acolo zi de zi, prea îngrozită ca să pun piciorul pe terenul de joacă, iar tu n-ai venit nici măcar o dată să discuți cu mine.

O spun pe un ton neutru. Nu sunt emoționată. Nu sunt supărată. Pur și simplu, îmi doresc sincer să aflu răspunsul. La început, nu sunt sigură că Bailey m-a auzit. Dar apoi sprâncenele îi coboară la loc, jumătatea de surâs dispare, iar ochii i se întunecă.

— Nu știu, Libbs. Probabil că mi-am spus că suntem prietene, dar nu cele mai bune prietene, și că tu pari OK. Și acum pari la fel. Primești mesaje de la cine știe ce om îngrozitor și treci peste. Jack îți zice că nu mai poate să iasă cu tine, iar tu te simțit „bine".

— Pe atunci însă era ceva important și era oarecum evident, totuși nimeni n-a făcut nimic.

— M-am simțit îngrozitor din cauza asta, dar într-o bună zi, tu ai dispărut. Nu te-ai mai întors.

— Ăsta-i motivul pentru care acum ești așa de prietenoasă cu mine?

— E motivul pentru care am venit și te-am salutat în prima zi de școală, dar nu e motivul pentru care sunt prietenoasă. Sunt prietenoasă pentru că te plac. Pur și simplu, îmi pare foarte, foarte, foarte rău că pe vremuri nu ți-am fost o bună prietenă.

Asta nu schimbă nimic, dar e îndeajuns.

— Și eu aș fi putut să fiu o prietenă mai bună. Aș fi putut să stau de vorbă cu tine. Aș fi putut să-ți spun ce simțeam.

Atunci ea mă îmbrățișează și simt că-mi intră în gură părul ei cu gust de curcubeie și plăcintă de piersici. E tocmai gustul pe care ți-ai imagina că poate să-l aibă părul lui Bailey Bishop.

*

Când intrăm în casa lui Dave Kaminski, prima persoană pe care o văd e Mick din Copenhaga. E în living, dansând în mijlocul unui cerc de fete, iar părul lui negru ca pana corbului aruncă sclipiri albăstrui. De lângă mine, Jayvee zice, cu o voce

guturală: „*Salut*, Mick din Copenhaga“, apoi se preface că leșină în brațele lui Iris.

Eu o urmez pe Bailey prin mulțime, iar locuința lui Dave Kaminski nu seamănă cu o casă, ci cu sediul unei frății studențești. Este, la propriu, plină de oameni, așa încât abia ne mișcăm. Muzica urlă, iar lumea se străduiește din răsputeri să danseze, dar mișcările seamănă mai mult cu niște sărituri pe loc.

Prima mea petrecere de liceu.

Muzica e bună, așa că-mi unduiesc puțin șoldurile în timp ce înaintez, dar când mă ciocnesc din greșeală de un băiat, el îmi strigă:

— Ai grijă!

Le cer șoldurilor mele să se potolească și să fie cuminți, așa că ajungem, în sfârșit, în sufragerie, acolo unde Dave Kaminski joacă poker cu un grup de băieți și două fete. Bailey se duce la Dave, îi spune ceva la ureche și el o apucă brusc, până când o face să se așeze în poala lui, iar ea râde, și-l lovește în joacă, după care îl îmbrățișează și se întoarce la noi.

— Dave e foarte bucuros că suntem aici.

Îi răspund:

— Așa se pare.

Atunci Dave Kaminski îmi surprinde privirea și dă din cap, iar în gestul ăsta e ceva ce aproape că seamănă cu o scuză.

Jack

Caroline (piele închisă la culoare, miroase a scorțișoară, aluniță desenată în dreptul ochiului) și cu mine suntem în camera surorii lui Kam. Literalmente fiecare centimetru de perete e acoperit cu postere cu formația Boy Parade, așa că te simți puțin ca și cum ai sta în mijlocul unei foarte mici arene, pline cu bărbați de douăzeci de ani. Fețele lor sunt peste tot și nu-și iau ochii de la noi. Afișează niște zâmbete nefiresc de albe, care strălucesc în umbră.

Caroline crede că am adus-o aici ca să ne sărutăm. Dar eu încerc să văd, o dată pentru totdeauna, dacă pot s-o păcălesc pe Caroline cea dulce să iasă la iveală și să poarte o discuție reală cu mine. Pentru că mi-e dor de Libby. Pentru că mi-e dor să vorbesc cu cineva așa cum puteam vorbi cu ea.

După atâta timp, eu și Caroline ne știm rutina pe dinafară. Până de curând, eu încercam să ajung în chiloții ei, iar ea se dezbrăca singură, fiindcă mie nu mi se permitea s-o fac, ca nu cumva să-i stric coafura. Urma să fim la un pas de a face sex, apoi s-o țin în brațe pentru o vreme, după care să stau întins și să mă întreb: *Când, când, când?*

De regulă, nu eram cu sufletul acolo, doar cu trupul, iar mintea coopera golindu-se. Dar în seara asta mintea mea a preluat controlul. Ca domnul Levine, vrea să știe de ce. *De ce faci asta? De ce stai măcar aici, cu fata asta? De ce te tot desparți de ea? De ce nu încetezi pur și simplu, Jack? De ce nu-ți trăiești viața și nu ești tu însuți?*

Tocmai de aceea întreb:

— Care-i cel mai frumos lucru care ți s-a întâmplat vreodată?

Caroline clipește, cu ochii la mine.

— Ar trebui să zic „Jack Masselin“, nu?

— Doar dacă e adevărat, scumpo! Hai, vreau să știu! În toată istoria vieții tale, care-i cel mai frumos lucru care ți s-a întâmplat?

— Nu știu, poate nașterea lui Chloe.

Chloe e sora ei mai mică.

— Și care e cel mai urât lucru care ți s-a întâmplat?

— Faptul că motanul meu, Damon, a fost lovit de o mașină.

Cel mai urât lucru care mi s-a întâmplat mie a fost să-mi distrug relația cu Libby Strout, dar zic:

— Trebuie să mai fie ceva.

— De ce?

— Pentru că tu erai altfel. Timidă. Tăcută. Tocilară.

— Doamne, nu-mi aduce aminte!

— OK, atunci spune-mi un lucru pe care lumea nu-l știe despre tine?

Ea se încruntă, coborându-și privirea spre pat.

— Detest culoarea maro. Nu-mi plac țestoasele. Și mi-am scos măseaua de minte când aveam paisprezece ani.

Plicticos, plicticos și iar plicticos. Sunt cât pe ce să zic: *Eu am o defecțiune neurologică a creierului care mă împiedică să recunosc fețele. Bum! Muahahahahahahaha!*

Însă îi pun altă întrebare, apoi încă una, iar ea îmi răspunde mereu pe un ton plat, anost, în timp ce ciupește plapuma. Abia dacă o ascult. În schimb, mă gândesc: *Tot timpul am crezut că ea o să mă liniștească, dar nu există liniște din partea ei. Cum ar putea să existe, când Caroline nu mă vede mai mult decât o văd eu pe ea?* Și, desigur, rămân singur.

Brusc, ea își ridică bluza peste cap, lăsând-o să cadă pe podea. Își aranjează breteaua sutienului și se lasă seducător pe spate. Își mușcă buza de jos,

gest care face și el parte din rutină. Acum vreo doi ani, chestia cu buza de jos mă ucidea.

Dau să zic ceva de genul: *Te rog să-ți pui bluza pe tine*, când se petrece o schimbare, chiar sub ochii mei, iar Caroline devine mai palidă și mai solidă, până când nu mai e ea cea care stă acolo. E Libby Strout, sprijinită într-un cot, ciupindu-și breteaua sutienului mov-electric. Dar ea vorbește, îmi povestește diverse lucruri, râde și îmi pune întrebări, iar eu vorbesc la rândul meu, după care Libby se ridică, se apleacă și vorbim amândoi, până când ea spune:

— Ăăm. Alo!

Și pocnește din degete în fața mea. Atunci redevine Caroline. O privesc, sperând să se metamorfozeze din nou în Libby, dar ea zice:

— Care-i problema ta? De ce ești așa ciudat?

Are un sutien sexy, un corp sexy și nu există băiat în liceul MVB, nici măcar printre cei ce se tem de ea, care să nu vrea să fie acum în locul meu. Îmi așez o mână pe piciorul lui Caroline, care e neted, ca mătasea, însă nu mă pot gândi decât că:

N-o iubesc pe Caroline. Nici măcar n-o plac pe Caroline.

Mă silesc să mă gândesc la lucrurile care mă atrag la această Caroline de acum, cea care e cu mine.

Miroase frumos. Are dinții foarte… ăăm… egali. Ochii ei sunt OK. Gura ei e drăguță.

Cred. Dar porcăriile pe care le spune ea? Nu-s la fel de drăguțe. Libby are de zis chestii interesante care nu sunt egoiste sau pline de cruzime. Îmi întreb creierul: *De ce faci asta? De ce nu poți înceta să te gândești la Libby? De ce îți bați joc de mine?*

Și în timp ce stau pe pat, adâncit într-o discuție cu propriul creier, Caroline zice:

— Cred că sunt pregătită.

— Pentru ce?

— Treaba aia.

Încerc să mă uit în ochii ei, însă dormitorul e întunecat, cu excepția luminii ce se strecoară pe sub ușă și a telefonului ei, care se aprinde tot la un minut din pricina mesajelor care nu încetează să vină.

— Treaba *aia*. Sex, Jack. Sunt pregătită să fac sex. Cu tine.

Și urmează atitudinea de genul: *„Cu excepția cazului în care tu nu vrei“.*

E doar ceea ce-mi doresc de când mă știu, însă, în mod inexplicabil, mă aud spunând:

— De ce acum?

— Poftim?

— De ce acum ești brusc pregătită? După atâta vreme? Ce s-a schimbat?

Din câte se pare, gura mea are o minte proprie, fiindcă nu vrea să tacă! Părțile mele bărbătești strigă: TACI, IDIOATO! TACI DRACULUI! Dar gura nu le ascultă. De ce nu le ascultă?

— Ai de gând să te *cerți* cu mie pe tema asta?

— Ăsta e locul în care îți dorești cu adevărat s-o faci pentru prima dată? Vreau să zic, uită-te în jur!

Arăt către pereții plini de postere. Smulg un animal de pluș de sub spatele meu și i-l flutur în față.

— N-ai vrea cu adevărat s-o facem în fața micuțului ăstuia, nu?

— Glumești, ce naiba?

Și mă îmbrâncește atât de tare, încât zbor de pe pat.

Libby

Dansez împreună cu Mick din Copenhaga, iar părul lui aruncă sclipiri negre-albăstrui, negre-albăstrui și zâmbetul lui aruncă scântei albe, albe, albe. Inventăm dansurile din mers. De fapt, eu le inventez și el încearcă să țină pasul.

— Ăstuia îi zic Mașina de Vânt!

Și mă prefac că îmi croiesc drum printr-o furtună.

— Ăstuia îi zic Pantofi în Flăcări!

Și țopăi de parcă mi s-ar fi aprins încălțările și nu vreau să ating pământul.

Urmează o melodie lentă, moment în care Mick îmi întinde o mână și eu i-o iau. Dansul cu el e altfel decât cu Jack. În primul rând, Mick are vreo patru metri și jumătate, așa că stau cu fața lipită de pieptul lui. În al doilea rând, el nu face decât să se legene oarecum înainte și înapoi, târându-și picioarele.

Nu te mai gândi la Jack Masselin! Jack, cel care nu te vrea, cel puțin nu îndeajuns, încât să dea o șansă relației. Fii atentă la Mick din Copenhaga, la dinții lui sclipitori și la mâinile lui uriașe!

Când Mick zice: „Hai cu mine!“, mă duc. Sub ochii lui Bailey, care stă cu gura căscată, îl urmez pe scări în sus, până în ceea ce trebuie să fie dormitorul lui Dave Kaminski. Mick aprinde veioza de pe birou și se așază pe pat. Eu rămân în pragul ușii, holbându-mă la el. Îmi zâmbește, îi zâmbesc și eu, apoi îmi spune, îndeajuns de tare, încât să-l pot auzi tocmai de unde stă:

— Mă întrebam dacă aș putea să te sărut. Am vrut s-o fac din prima secundă în care te-am văzut.

Și cu toate că nu e Jack Masselin sau poate tocmai pentru că nu e Jack Masselin, traversez

încăperea, mă așez lângă el și, dintr-odată, ne sărutăm.

Am gâtul strâmb și aș vrea să-l mișc, dar n-aș vrea să mă clintesc, pentru că sunt cu Mick din Copenhaga, iar acum simt un cârcel, așa că îmi schimb doar foarte ușor poziția, însă acum cârcelul se mută în gambă. Este *cea mai rea durere din viața mea*, dar un băiat superb mă sărută până ce nu mai am aer, așa că mă încăpățânez să rezist.

În ciuda faptului că simt spasme prin tot corpul și că m-a cuprins o durere chinuitoare, Mick se pricepe la sărutat. Probabil că a exersat mult, deoarece îmi lasă impresia că se umflă un pic în pene, făcând tot felul de figuri complicate cu limba. Și-o învârte ca un maestru de manej și, să nu mă înțelegi greșit, nu-i nimic rău în asta. Probabil că așa se sărută lumea la Copenhaga. Probabil că el sărută de când avea doi ani.

Apoi sărutul se termină și ne desprindem unul de altul, iar eu simt o stranie pornire de a bate din palme, pentru că el asta pare să aștepte. Îmi zice:

— Uau!

— Da, gâfâi eu. Uau!

Pentru că ce altceva ar trebui să spun? *Data viitoare nu te mai strădui așa de tare.* Și: *Scuză-mă cât umblu puțin, ca să scap de cârcel.*

— Ai fost vreodată în Scandinavia?

— Nu.

N-am fost nicăieri, în afară de Ohio. Atunci mă întreb dacă știe că mi-am petrecut o parte din viață închisă în casă.

— Ar trebui să mergi cândva.

Dar, de fapt, aud: *Poate că o să te duc acolo. Poate că o să ne întoarcem, iar eu o să-ți arăt de unde provin, o să-mi poți cunoaște rudele și o să te iubesc veșnic*.

Cu toate că nu vreau să-i cunosc rudele și nici să mă iubească veșnic, îl sărut iar. Pentru că, în timp ce-l sărut, nu există Cea Mai Grasă Adolescentă Din America, cel puțin nu în seara asta. Nu mai

există macarale, nici spitale. Nu mai există o mamă care a murit. Nu mai există Moses Hunt. Și, cel mai important, nu mai există Jack Masselin. Sunt doar eu. Și băiatul ăsta. Și un sărut.

Jack

N-am mai văzut-o niciodată pe Caroline plângând, așa că, timp de câteva secunde, stau în loc, complet prostit, încercând să-mi dau seama ce să fac. Ea sughite și suspină, de parcă ar încerca să tragă aer în piept. Încep s-o mângâi ca pe un câine, dar se smulge de sub atingerea mea.

— De ce nu mă vrei?

Pare măruntă, ca și cum s-ar fi îndoit de la jumătate, apoi s-ar fi îndoit încă o dată, și încă o dată.

— Ce am?

Acum mă prostesc și mai tare, fiindcă văd o latură a lui Caroline despre a cărei existență n-am știut niciodată. *E posibil să fie și ea la fel de nesigură ca noi toți?* Îi spun:

— Ești frumoasă. Ești Caroline Amelia Lushamp.

Dar ea m-a întrebat altceva. *Spune-i c-o vrei!* Însă nu pot, pentru că n-o vreau, nu în felul ăla. Încep să mă agit. Dau totul din mine. Îi spun fără încetare cine e și cât de frumoasă e, chiar în timp ce ea se îmbracă, în timp ce își ia telefonul. În timp ce-mi zice:

— Nu mai pot să fac asta! și deschide ușa dintr-o smucitură, lăsând lumina să intre în dormitor.

Pentru o clipă, sunt orbit și, până să-mi recapăt vederea, Caroline a dispărut.

Libby

Ne sărutăm timp de ceea ce pare a fi ore întregi.

Ne sărutăm chiar și atunci când cineva intră, împleticindu-se, și ne orbește cu luminile din tavan, apoi iese, împleticindu-se.

Ne sărutăm până când Mick ajunge să aibă multe, multe mâini și să-și bage limba în urechea mea, iar eu să-mi spun: *Nu vreau să fiu Pauline Potter. Nu vreau ca el să fie primul. Nu vreau ca el să însemne ceva pentru mine.*

Așa că mă retrag și-i spun:

— Îmi pare rău, Mick, din Copenhaga. Eu nu sunt Pauline Potter.

El se lasă pe spate și întreabă:

— Cine?

— Nu contează. Cred că am nevoie de o băutură. Îmi pare rău, dar nu vreau să ne mai sărutăm.

Mă aștept întru câtva să fie distrus, dar el doar ridică din umeri și îmi zâmbește.

— OK.

Mă ajută să mă ridic, apoi ieșim, în timp ce-mi netezesc părul și fusta. Merg în urma lui și, chiar dacă nu vreau să mă mai sărut cu el, Mick din Copenhaga e așa de drăguț, încât nu mă pot abține să-mi zic: *Fată, EȘTI dorită!* Și mă simt al naibii de bine.

Jack

Îl găsesc pe Kam în bucătărie, dând păhărel după păhărel peste cap. Are părul alb lipit de cap și un braț aruncat în jurul unei fete care s-ar putea să fie Kendra Wu (mică, asiatică, păr lung, împletit). Întreb:

— Ce bem?

Fata Care S-ar Putea Să Fie Kendra îmi întinde un lichid maroniu, ce nu seamănă a bere. Mi-l torn pe gât. Esofagul mă arde ca și cum tocmai aș fi înghițit benzină. Zic:

— Încă una!

Și în clipa următoare toți îmi întind păhărele. Kam și-l golește pe al lui, după care îl trântește pe masă. Ridică pumnii în aer și urlă.

*

Ceva mai târziu, înaintez prin mulțimea de la petrecere, căutând o creastă neagră, fiindcă sunt prea zăpăcit ca să mai conduc spre casă și, brusc, vreau acasă. Vreau acasă chiar acum. Găsesc creasta afară, lângă piscină, agățată de cineva care probabil e Seth. Nu mă mai obosesc să le dau târcoale, încercând să mă conving că el e. Mă duc direct la Cineva Care Probabil E Seth și zic:

— Am nevoie să mă duci acasă.

El răspunde:

— Sigur, sigur, Mass. Așteaptă doar să terminăm.

Și ridică un *joint*, trage din el, apoi izbucnește în râs fără niciun motiv. Îi iau țigara din mână și trag în piept, fiindcă poate ăsta e secretul vieții. Poate așa o să găsesc răspunsuri. În schimb, ajung să tușesc ca un moșneag vreme de cinci minute. Cineva îmi întinde o băutură cu care să-mi spăl gâtul, apoi piscina se înclină, pământul se înclină

și, dintr-odată, cerul e în locul pământului, iar un băiat cu creastă se apleacă deasupra mea, întrebându-mă:

— Ești OK, omule?

Închid ochii pentru că nu, nu sunt OK. Aș vrea să-i țin închiși și să adorm aici, pe cerul din locul pământului, însă lumea se înclină și mai rău când am ochii închiși. Îi deschid la loc și, cumva, mă ridic în picioare. Singura mea speranță e ca Bailey Bishop să fie la petrecere, pentru că ea n-ar bea. Dar nu, Bailey nu vine la toate petrecerile și, în plus, n-o s-o găsesc niciodată în gloata asta de fete blonde. Intru și mi se pare că locuința e mai aglomerată, de parcă în ea s-ar fi adunat elevii a încă trei școli, câtă vreme eu eram lângă piscină.

Nu recunosc pe nimeni.

Îmi fac drum cu coatele prin bucătărie, prin sufragerie, prin living. Lumea strigă la mine, iar o fată mă înșfacă și se ține de brațul meu ca de o plută salvatoare. Miroase a Caroline, dar nu e Caroline. E slăbuță, albă și are părul cârlionțat, de culoarea margarinei. Exclamă:

— Oh, Doamne, Jack Masselin!

Și-mi trântește un sărut drept pe gură. Are gust de țigări și o împing de lângă mine.

— Masscarici!

Se răsucește și începe să danseze cu oamenii de alături.

Eu încalc absolut toate regulile pe care mi le-am creat tocmai pentru genul ăsta de situații: nu zâmbesc, nu dau din cap, nici nu zic „Hei, ce mai faci?“ Nu flirtez cu fiecare fată. Mă uit în ochii tuturor, ca și cum, dintr-odată, aș fi capabil să-i recunosc. (Nu sunt.) La un tip mă holbez atât de mult, încât el zice:

— La ce dracu’ te zgâiești așa?

Dar nu-mi pasă. Sunt al naibii de entuziasmat, deoarece mi se pare că fac ceva periculos, *că, dintr-o clipă în alta, ei s-ar putea să-și dea seama ce-i cu mine*.

Camera în care mă aflu și-a triplat dimensiunile, iar pereții sunt la kilometri distanță. De aici până la lună nu văd decât oameni și niciodată n-o să reușesc să-mi fac loc printre ei. Mă simt ca o vedetă rock, pentru că persoane complet străine trag de tricoul meu, de brațele mele, de mine. Mă împing mai tare printre ei, fiindcă ușa trebuie să fie acolo, pe undeva, și am nevoie de aer. Plămânii mi se umplu de fumul țigărilor și de aburii băuturilor, urechile mi se umplu de *bum, bum, bum*-ul muzicii, iar creierul mi se umple de informații pe care nu le pot procesa.

M-aș putea duce singur cu mașina până acasă. Numai că sunt matol și nu pot, nu vreau, nu trebuie, nu accept să conduc. Întreb pe cineva:

— Unde-i ușa?

— Ce? strigă el.

— Unde-i ușa? strig și eu.

— Pe acolo, frate! arată el cu capul.

Când mă răsucesc, o fată se împiedică de mine și sunt cât pe ce să-mi pierd echilibrul. Ea mă apucă de braț și râde încontinuu.

— Scuze!

Mă ia de mână, după care începe să se învârtă în ritmul muzicii. Îi dau drumul. Aerul dinăuntru e atât de închis, încât oxigenul s-ar putea să fi dispărut. N-a mai rămas destul și îmi imaginez că toți zăcem la pământ, ca adepții unui cult după o sinucidere în masă. Trebuie să ajung la o fereastră sau la o ușă, dar sunt înghițit de încăpere, de oameni, de muzică. *Ei cum de nu intră în panică?* Toți par fericiți, ca și cum s-ar distra la culme. *Ei cum de nu-și fac griji din cauza lipsei de aer?*

Nu-mi amintesc ca locuința lui Kam să fi fost atât de mare sau de complicată, dar acum îmi pare uriașă. Îi zic tipului de lângă mine:

— Hei, cum se iese de aici?

— Ce?

— Unde-i ușa?

— Ce dracu', tocmai ți-am zis unde-i ușa!

Pare a fi cel mai urât *déjà-vu* și... ce-ar fi dacă o să rămân pe veci captiv aici, încercând să găsesc o ieșire, sortit să retrăiesc la nesfârșit aceleași discuții și aceleași interacțiuni?

E momentul în care îmi vine să renunț, să mă las purtat de mulțime, până când o să ne mișcăm cu toții ca un singur trup colosal, cu sute de brațe, picioare, guri și ochi. Greutatea celorlalți o să mă sufoce sau o să mă turtească, până când o să ajung subțire ca o păpușă de hârtie, iar atunci poate că ei o să mă ducă afară, unde o să pot pluti pe aripile vântului sau o să cad sub o tufă, unde o să zac în liniște pentru totdeauna.

Închid ochii și, când îi deschid o văd, chiar în spatele mulțimii: ușa de la intrare! Mă împing către ea, când dau nas în nas cu Caroline. Vreau să spun... ea e! Aceeași bluză neagră, aceiași pantaloni. Se întoarce și nu-i văd alunița, dar îmi spun că trebuie să se fi șters când și-a plus bluza la loc sau, poate, în timp ce dansa. Până să apuce ea să zică ceva, o înșfac și o sărut.

Caroline poate să mă ducă acasă cu mașina. O să mă scoată de-aici, o să-mi cer scuze, ea o să poată juca rolul celei care iartă și totul o să fie bine.

E un sărut lung, unul dintre cele mai bune ale mele, dar, încă din timpul lui, știu că ceva nu-i bine. Totuși, îi dau înainte, iar când mă retrag în sfârșit zic:

— Așa dor mi-a fost de tine!

Libby

— Ăla e Jack?

Iris arată cu degetul către celălalt capăt al încăperii. Toate patru ne întoarcem ca una, exact la țanc pentru a-l vedea pe Jack Masselin cum înșfacă o fată și se apucă s-o sărute.

Una câte una, prietenele mele își îndreaptă privirile către mine și îmi dau seama că mi-am acoperit gura cu mâna. Îmi ating buzele pe care Mick din Copenhaga tocmai le-a sărutat și nu mă pot gândi decât la faptul că Jack e liber să se pupe cu cine vrea el, dar eu nu trebuie să stau și să mă uit.

Mă împing spre ușa din spate, departe de Jack și de fată. O aud pe Bailey strigându-mi numele, dar nu mă opresc. Nu pot să mă opresc. Și nici nu pot să respir.

Ajunsă afară, pășesc în aerul rece al nopții și trec pe lângă toți cei adunați acolo, până când dispar după un colț, noaptea devine brusc tăcută și eu rămân singură. Mă sprijin de zidul casei și îmi umplu plămânii.

Jack

Caroline are o expresie cât se poate de ciudată când își ridică ochii spre mine și, dintr-odată, sunt două. Două Caroline, una lângă alta. Bluze negre identice, pantaloni identici, doar că cea de-a doua are o aluniță în dreptul ochiului.

Cântecul se termină și urmează un scurt moment de liniște. Fata cu aluniță zice:

— Ești un mare nenorocit!

Apoi muzica reîncepe, însă deja toată lumea se uită la noi.

Caroline se pune din nou pe plâns, sughițând și suspinând, iar eu știu până în măduva oaselor că *ea* e Caroline, nu cealaltă, cea fără aluniță, cea care stă cu ochii scânteind și cu gura strâmbată într-o încruntătură prefăcută. Se vede că oricine ar fi — cel mai probabil, verișoara — îi place al naibii de tare încurcătura. Îmi vine să-i spun: *Îți e rudă! Ai puțină compasiune!* Însă ar fi ridicol, venind din partea mea, nu-i așa?

Așa că fac singurul lucru pe care pot să-l fac. Mă duc, opresc muzica și mă adresez tuturor celor din încăpere:

— Am o rară tulburare neurologică numită prosopagnosia, ceea ce înseamnă că nu pot să recunosc fețele. Pot să vă *văd* fețele, dar de cum îmi iau ochii de la ele, uit. Dacă încerc să mă gândesc cum arătați, nu pot să-mi amintesc o imagine, iar data viitoare când o să vă întâlnesc, o să fie ca și cum nu v-aș mai fi văzut niciodată.

În cameră s-a lăsat o tăcere de mormânt. Încerc s-o găsesc pe Caroline în mulțime, pentru a-i citi expresia de pe chip. Încerc să găsesc orice figură cunoscută, dar toți îmi sunt străini. Împreună formează un zid de piatră, un ciopor de oi,

amestecându-se unii cu ceilalți. Inima îmi bubuie în piept, iar sunetul îmi umple urechile. Îmi dau seama că tremur, așa că-mi îndes mâinile în buzunare, unde nimeni nu poate să le vadă. *Să zică cineva ceva! Oricine!*

Atunci cineva strigă:

— Du-te învârtindu-te, Mass, ce dracu'!

Și lumea se tăvălește pe jos de râs, muzica reîncepe să urle, iar o fată vine la mine și îmi trage o palmă, dar eu habar n-am cine e. Ei cred că-i o glumă. Cred că eu sunt o glumă. Și îi văd cum încep să se întoarcă împotriva mea.

Singurele filme care mi-au plăcut vreodată sunt vechile pelicule horror în alb și negru. Oi fi având eu probleme să deosebesc fețele oamenilor, dar pot să-i recunosc pe Omul Lup, King Kong, Dracula, Chestia din Spațiu. În momentul de față, mă uit la o gloată de săteni — cu fețe identice —, oameni cu bâte și torțe, gata să-l fugărească pe monstrul lui Frankenstein până când acesta o să cadă de pe stâncă. Numai că monstrul sunt eu.

Mă strecor printre ei, pentru că nu mai am ce altceva să fac. Toți se răsucesc pentru a se holba la mine, în timp ce-mi croiesc drum către ușa din față, iar cineva îmi pune piedică, după care altcineva zice:

— Uitați-vă la mine, nu pot să văd fețe!

Și umblă ca o mumie, cu brațele întinse în față, ciocnindu-se de pereți și de oameni. Mă arunc spre ușă, o smucesc și, în timp ce încerc să-l ocolesc pe individul cât un munte care stă pe treapta de la intrare, brusc sunt lovit cu forța unui mic meteorit, drept între omoplați, ceea ce mă face să zbor cât colo. Aterizez în curte, într-un genunchi, dar îmi trebuie câteva clipe ca să-mi alung surprinderea și durerea. O mână se întinde și o apuc fără să mă gândesc. Mâna mă trage în picioare, însă atunci văd că-i aparține aceluiași individ cât un munte. El zice:

— Hei, Mass! Arăți ca naiba. Trebuie să fi avut o seară proastă. E pe cale să se înrăutățească.

Și îmi dă una. Pumnii lui mă atacă prea repede ca să mă pot feri, prea repede ca să mă pot mișca. Iar și iar, pumnii lui iau contact cu oasele mele sau poate că nu e singurul care dă. La un moment dat, mă aud spunând:

— Mai multă greutate!

Apoi lumea se întunecă.

Libby

Tocmai vin de după colțul casei și intru în curtea din față, când îl văd pe Moses Hunt lovindu-l cu pumnul în spate pe Jack Masselin. Ca filmat cu încetinitorul, Jack cade, iar când izbește pământul, pot să jur că aud zgomotul impactului. Acum Moses Hunt îi cară pumni în față, iar unul dintre ceilalți frați Hunt, poate Malcolm, îi trage șuturi în coaste.

Nu mai stau pe gânduri. Probabil că scot un soi de răcnet, pentru că simt cum mi se sparg timpanele, după care îi văd pe Moses, Malcolm, Reed Young și prietenii lor cum se întorc și se holbează la mine, cu gurile căscate, în timp ce eu zbor prin aer.

Îl nimeresc pe Moses drept în nas, iar asta îl face să se retragă, clătinându-se. Apoi îi împing pe toți de pe trupul lui Jack, fără ca măcar să-mi dau seama ce fac. Brusc o superputere îmi umple ființa și mă bat de una singură cu toți, până când Dave Kaminski, Seth Powell și Keshawn Price mi se alătură, speriindu-i pe băieții cei răi și făcându-i să plece.

Mă uit cum frații Hunt fug în lungul străzii, cu coada între picioare, și cum Dave se apleacă deasupra lui Jack, încercând să-l scuture pentru a-l readuce în simțiri.

Jack

Prima figură pe care o văd e a lui Libby. Pentru o secundă, nu știu unde mă aflu. Mă gândesc că s-ar putea să fie un vis și să mi-o fi amintit pe ea. Mă întind și îi acopăr fața cu mâna. Libby mi-o dă la o parte.

— S-a trezit.

Dar trebuie s-o ating din nou, ca să mă conving că e adevărată. Îi ciupesc vârful nasului.

— Te rog, potolește-te! Sunt adevărată, Jack.

Un tip cu părul foarte, foarte alb își face apariția lângă ea.

— Ăia te-ar fi omorât, Jack!

— N-am pățit nimic.

Acum îmi pipăi pieptul, căutând bătăile inimii, pentru a mă asigura că funcționează încă. După ce o simt ticăind acolo, repet:

— N-am pățit nimic.

Un băiat cu creastă se ivește de după umărul lui Kam:

— Frate, tipa chiar ți-a salvat pielea!

Și începe să râdă ca nebunul.

*

Libby zice:

— O să te duc acasă cu mașina.

— N-ai carnet.

— *Pe bune?*

— Ce? Pot să conduc.

Deși știu că nu pot, nu vreau, n-ar trebui, nu accept să conduc.

— AI BĂUT! Unde ți-e mașina?

— Cum ieși pe stradă, la dreapta. La vreo trei case distanță.

Ea grăbește pasul pe lângă mine, așa că acum mi-a luat-o înainte, conducându-mă departe de

petrecere și făcându-mă să simt o adiere de parfum — soare.

Libby

La început, nu vorbim. Ai zice că mașina e pusă în mișcare de mințile noastre și, cu cât ne concentrăm mai tare, cu atât mai repede o să ajungem la destinație. Jack se uită pe fereastră, nefăcând altceva decât să stea pe scaun, dar eu sunt sută la sută conștientă de prezența lui. De faptul că are o mână sprijinită de scaun, iar cealaltă, de banchetă. De faptul că, din când în când, luminile de pe stradă i se reflectă în șuvițele aurii ale părului închis la culoare. De faptul că picioarele îi sunt mai lungi decât ale mele și de felul în care stă așezat, ca și cum ar fi perfect relaxat, indiferent unde s-ar afla.

Probabil că mă simte gândindu-mă la el, pentru că zice:

— E plăcut doar să stăm aici. Cu un singur scop. Acela de a ști încotro ne îndreptăm. De a ști ce o să facem când o să ajungem acolo. Obișnuit și previzibil. Alb și negru.

— Cred că e.

Și înțeleg ce vrea să spună. Jack se uită la mine.

— Știi cine e Herschel Walker?

— Un jucător de fotbal?

El fluieră, apoi exclamă:

— Au! și își masează falca.

— Atunci când stai închis în casă, te uiți foarte mult la televizor.

Până și la chestii care nu te interesează, cum ar fi documentarele de pe ESPN și emisiunile despre bricolaj.

— Ei bine, după cum e clar că știi deja, tipul a fost unul dintre cei mai puternici fundași din istoria fotbalului, nu? Dar în copilărie, mi se pare că se temea de întuneric. Mai bine zis, îi era groază

de întuneric. Avea câteva kilograme în plus și se bâlbâia, iar toți ceilalți copii îi făceau viața un iad din cauza asta. Atunci și-a creat în sinea lui un fel de Incredibilul Hulk, cineva care să le poată ține piept oamenilor și să nu se lase niciodată.

Hotărăsc că-mi place de Herschel Walker și că, din multe puncte de vedere, eu sunt Herschel Walker.

— Citea în fiecare zi cu voce tare, iar făcând asta, s-a învățat să nu se mai bâlbâie. În gimnaziu, a început să se antreneze din răsputeri și, până să intre la liceu, era o fiară. A terminat ca șef de promoție și a câștigat Trofeul Heisman, după primii trei ani de carieră fotbalistică în facultate, la UGA. Atunci când s-a retras din fotbalul profesionist, a început să observe o schimbare în propriul comportament și atunci a descoperit că are o chestie numită TID, tulburare de identitate disociativă. Personalitate multiplă.

Jack gesticulează ca domnul Dominguez în timpul orei de educație rutieră.

— Ar fi bine să intri pe banda din stânga.

Schimb banda și mă opresc la semafor.

— La următorul semafor, o iei la stânga pe Hillcrest.

Văd harta în minte: e vechiul meu cartier. Am învățat fiecare stradă din el în anul în care am primit prima mea bicicletă. Plecam și umblam peste tot, cu mama alergând pe lângă mine, râzând și zicând:

— Libby, mergi prea repede!

Deși nu era așa. Dar îmi amintesc cum mă făcea ea să mă simt: ca și cum aș fi fost în stare să merg oriunde, să fac orice.

Jack continuă:

— Deci după ani întregi în care a făcut eforturi și nu s-a lăsat, e ca și cum presiunea i-ar fi venit de hac lui Herschel. Când a fost întrebat despre TID, a comparat tulburarea cu niște pălării: știi cum purtăm diverse pălării pentru diverse ocazii? Una

pentru familie. Alta pentru școală. Alta pentru serviciu. Dar când ai TID, e ca și cum pălăriile s-ar încurca între ele. Așa că ți-o pui pe cea pentru fotbal, acasă, pe cea pentru familie, la serviciu…

— Prea multe pălării.

Îmi spun: *Știu cum e!*

— După o vreme, ajunge să fie greu să nu le amesteci.

Și mă întreb dacă vorbim tot despre Herschel Walker sau acum am trecut la Jack. El zice:

— Cred că noi semănăm mai mult cu Herschel Walker, decât cu Mary Katherine Blackwood. De fapt, cred că ei nu-i semănăm deloc.

Îl simt cum se uită la mine, dar nu-mi iau ochii de la drum. Jack spune:

— Mulțumesc că m-ai ajutat în noaptea asta.

— Prefer să consider că mai degrabă te-am salvat.

— Bine. Mulțumesc că m-ai *salvat*.

Iar acum nu mă pot abține să mă uit la el. Și îmi zâmbește. La început e un surâs lent, ce i se furișează pe chip ca un răsărit, până când, dintr-odată, strălucește precum soarele în toiul amiezii. Mă așez pe o mână, ca să nu-mi acopăr ochii, fiindcă asta îmi vine să fac.

Îi zâmbesc lui Jack. Și privirile ni se întâlnesc.

Niciunul dintre noi nu-și întoarce ochii, de fapt, eu chiar nu vreau s-o fac, nici măcar când îmi aduc aminte că sunt la volan, *Aloo!* Îmi desprind cu greu privirea și mă uit prin parbriz, dar totul se vede ca prin ceață. Îl simt pe Jack uitându-se la mine.

Trebuie să te calmezi, fată! Calmează-te!

Dăm peste o groapă, iar Land Rover-ul scoate niște zgomote care te fac să crezi că o să se dezmembreze. Jack exclamă:

— Doamne, mașina asta e de rahat!

*

Cotim pe vechea mea stradă, Capri Lane. N-am mai fost aici din ziua în care m-au dus la spital.

Jack vorbește, dar nu-l ascult, pentru că îmi amintesc tot ce s-a întâmplat atunci. Mama. Faptul că am rămas captivă în casă. Senzația că nu pot respira, impresia că până aici mi-a fost, că o să mor. Faptul că am fost salvată.

Când m-am trezit la spital, totul era alb. Albastru, gri, negru, alb, de parcă astea ar fi fost singurele culori din lume.

— Ai avut un atac de panică, mi-a spus tata. O să fie bine, dar trebuie să ne asigurăm că nu se mai repetă.

Ne apropiem tot mai mult de fosta mea locuință și o văd venind spre mine, doar că, bineînțeles, nu mai seamănă deloc cu cea de dinainte, căci au fost nevoiți s-o dărâme, nu-i așa? Chiar dacă era ultimul loc în care am văzut-o pe mama în viață. Chiar dacă amintirea ei trăia în fiecare zid sau dușumea.

Mă aștept să trec pe alături, dar Jack zice:

— Oprește aici!

La început, mă întreb dacă e o glumă proastă. Dar nu, el arată spre casa cu două etaje de peste drum și spune:

— Hai să vedem dacă fratele meu s-a întors! Dacă da, poate să te ducă el acasă.

Coboară din Land Rover și pornește pe alee.

Eu rămân nemișcată.

Apoi, cumva, reușesc să deschid ușa. Pun un picior jos. Mă smulg din mașină. Pun și celălalt picior jos. Stau în picioare. Întreb:

— Asta-i casa ta?

Jack se întoarce.

— Hai odată!

Apoi se uită pe lângă mine, la fosta mea locuință, și se albește la față, aproape ca și cum ar fi văzut o fantomă.

— De câtă vreme stai aici?

Abia dacă pot să rostesc întrebarea. El nu-mi răspunde. Arată de parcă ar suferi un atac cerebral.

— Jack? De cât timp locuiești aici? În casa asta?

Tăcere.
— Răspunde-mi!
— De când mă știu.
Iar lumea
pur și simplu
se oprește.
— *Poți să-mi spui ce s-a întâmplat, Libbs? Poți să-mi spui ce te-a speriat așa de tare?*
— *Totul*.
Ăsta a fost răspunsul meu, chiar dacă știam că tata se aștepta la ceva mai precis.
— *Totul. Tu. Eu. Anevrismele. Moartea. Cancerul. Crimele. Infracționalitatea. Oamenii răi. Oamenii corupți. Oamenii cu două fețe. Bătăușii. Dezastrele naturale. Lumea m-a speriat. Lumea mi-a făcut asta. Mai ales felul în care îți dă oameni pe care să-i iubești și apoi ți-i ia.*
Dar, de fapt, răspunsul era simplu. Mă hotărâsem să-mi fie frică.
Nu știu cât îmi ia până să vorbesc din nou. În cele din urmă, zic:
— Și eu am locuit aici.
Arăt către casa cea nouă, mare, strălucitoare și intactă, ce se înalță pe mormântul fostului meu cămin. Casa cea nouă nu seamănă deloc cu aceea de dinaintea ei.
— Știu.
— De unde știi?
Și deja mă aștept la ce o să spună. Vreau doar să-l aud spunând.
— Pentru că am fost de față în ziua în care te-au scos din casă.

Jack

Marcus conduce, iar eu stau pe bancheta din spate. Fratele meu e în toane proaste, fiindcă a trebuit să iasă din casă, iar acum îmi aruncă priviri ucigătoare în oglinda retrovizoare. Nu vrea nici măcar să pornească radioul, atât de prost dispus e. Călătorim toți trei în tăcere, cu excepția lui Libby care mai spune: „Cotește aici“ și „Ia-o la dreapta pe acolo“. Are vocea ca de gheață. Acum, când nu mai fac nimic în afară de a sta așezat, am început să-mi simt capul greu din cauza băuturii.

În mașină e cald și liniște. Foarte multă liniște. Probabil că ațipesc un pic, fiindcă tresar când îmi zbârnâie telefonul. Îl scot din buzunar și văd un mesaj de la Kam.

Ești OK, frate?

Îi răspund: **Sunt bine.**

Seth zicea că ai orbit?

Mă uit la ecran, apoi la ceafa lui Libby. Închid telefonul, dar îl deschid din nou. Scriu:

Nu recunosc fețele. Prosopagnosia. Există. Diagnosticat de curând.

Când văd că nu mai vine niciun răspuns de la Kam, îmi îndes telefonul în buzunar. Îmi vine să urlu în tăcere, dar n-o fac. După câteva minute, mobilul meu zbârnâie iar. Nu mă deranjez să mă uit la el.

*

Ajungem în sfârșit în cartierul ei, iar Marcus merge tot mai încet, până când ajunge să se târască, uitându-se pe geam. O parte din mine speră să nu găsim niciodată casa lui Libby, astfel încât să am ocazia de a îndrepta lucrurile, dar o

altă parte din mine pur și simplu s-a săturat. S-a săturat de ea. S-a săturat de toate.

Inevitabil, ajungem la destinație și din nou mă izbește asemănarea dintre locuința ei și toate celelalte. Dacă aș concepe eu o casă pentru Libby Strout, ar fi una excepțională. Ar fi unică. Ar fi de un roșu-aprins, cu acoperiș de tablă, cel puțin două etaje, poate mai multe, o stație meteo ultimul răcnet și multe turnulețe. Și un turn, dar nu unul în care să fie încuiată. Ar fi un loc în care Libby să poată sta și din care să se poată uita peste oraș, până în zare, poate dincolo de ea.

Marcus zice:

— Am ajuns.

Libby îi mulțumește și practic se aruncă afară din mașină. Mereu uit cât e de rapidă. Până să apuc eu să urc pe alee, ea deja stă în dreptul ușii de la intrare. Se răsucește brusc, cu fața către mine.

— Ce? Ce e, Jack? Ce? Ce?

— Îmi pare rău că nu ți-am spus nimic. Dar n-am vrut să te rușinez și mai tare decât o făcusem deja.

— Ai fi putut să aduci vorba despre asta.

— Aș fi putut. Dacă te ajută, o să-ți scriu o scrisoare prin care să-mi cer scuze.

Îi arunc un zâmbet plin de speranță, dar ea își flutură o mână spre mine, ca și cum l-ar șterge.

— Nu. Ține-ți zâmbetul pentru tine, ai înțeles, Jack Masselin? Lasă-l deoparte. Cu mine nu-ți merge. Ești foarte îngrijorat că nu te poți apropia de nimeni, dar nu prosopagnosia e de vină, ci tu. Toate zâmbetele tale, toată prefăcătoria și strădania de a fi ceea ce crezi tu că vor oamenii să fii. Ele te țin izolat. Ele te zăpăcesc. Trebuie să încerci să fii un om adevărat.

Renunț la zâmbet.

— În afară de moartea mamei, momentul în care m-au scos cu macaraua din casă a fost cel mai urât pe care l-am trăit vreodată. Știi că am primit scrisori pline de ură? Toți aveau câte ceva de zis

despre cele întâmplate, despre cât de grasă eram eu, despre tata. Voiau să se asigure că știu exact ce dezgustați sunt ei și ce dezgustătoare sunt eu. Mi-au trimis mesajele la spital și mi le-au trimis aici. Mi-au găsit adresa de e-mail și mi le-au transmis direct. Cine face așa ceva? Cine vede o poveste de genul ăsta la știri și se gândește: *O să-i scriu un mesaj și o să-i zic vreo două de o să mă țină minte! Mă întreb dacă ar trebui să-i trimit scrisoarea la spital prin poștă sau să o duc personal?* Tu și frații tăi ați râs zdravăn pe seama mea?

Ochii ei sunt două văpăi. Mă provoacă să-i răspund: *Da, exact așa a fost, eu și frații mei am râs de ne-au durut coastele. Ne place la nebunie să vedem oameni la un pas de moarte*.

În schimb, îi spun:

— Îmi pare rău.

E momentul în care aș vrea să-i scriu nu doar o scrisoare prin care să-mi cer scuze, ci sute de scrisori, câte una pentru fiecare persoană oribilă care i-a făcut sau i-a spus vreodată o răutate.

— E imposibil ca vreun om să fi făcut așa ceva, dacă te-ar fi cunoscut. Și, ca să știi, nu toți îți voiau răul. Noi ți-am ținut pumnii. Eu ți-am ținut pumnii.

— Ce-ai spus?

— Ți-am ținut pumnii.

Ceva apare pe chipul ei și îmi dau seama despre ce e vorba: știe că eu i-am trimis cartea.

Libby

Tata stă în fața calculatorului. De cum mă aude intrând, sare în picioare și arată către ceasul din perete.

— Ce s-a întâmplat?

Îi povestesc, pentru că m-am săturat să mă prefac că totul e bine. Sinceră să fiu, trebuie să-și facă griji din cauza mea. Nu-l pot apăra la nesfârșit. Așa că-i zic tot, începând cu Mick din Copenhaga, continuând cu bătaia și cu Moses Hunt, apoi sfârșind cu faptul că l-am dus pe Jack acasă, moment în care mi-am dat seama că el a fost de față în ziua în care ne-au dărâmat casa și că el a fost întotdeauna Dean-ul din Dean, Sam și Castiel. După care îi vorbesc despre celelalte lucruri, pe care am încetat să i le mai spun cu ceva vreme în urmă: despre scrisori, despre Domnișoare și despre costumul de baie mov. Sunt epuizată, furioasă, tristă, îndurerată, goală pe dinăuntru și, mai mult decât orice pe lume, îmi doresc să mă duc la culcare. Însă tatăl meu e tot ce am.

El se plimbă încoace și încolo cât timp îi vorbesc, dar se oprește de cum mă opresc eu. Zice:

— Trebuie să știu dacă ești bine. Trebuie să știu dacă e cazul să mă duc la familia Hunt și să-l pocnesc cu mâna mea pe băiatul ăla.

E furios pe toată lumea din afara casei noastre, iar asta mă face să-l iubesc și mai mult.

— Sunt bine, tată.

— Mi-ai spune.

E o întrebare.

— Mi-ai spune.

— Ți-aș spune. Întotdeauna. De acum înainte.

După care adaug:

— Îmi pare rău. Pentru tot ce te-am făcut să înduri.

Știe că mă refer la *tot*, nu doar la seara asta.

— Și mie îmi pare rău, Libby.

Și adevărul mă izbește drept în față. Văd întreaga durere pe care tata a luat-o asupra lui, a înghițit-o și a purtat-o cu sine, nu doar după pierderea mamei, ci și după pierderea compasiunii din partea oamenilor care l-au blamat pentru ce mi s-a întâmplat mie. Dacă s-a înfuriat vreodată, eu n-am remarcat. Pur și simplu merge mai departe, având grijă să mănânc sănătos, încercând să mă ocrotească și să mă facă să mă simt iubită.

Apoi, poate pentru a dovedi că nu există secrete între noi, tata îmi povestește despre femeia cu care se întâlnește de ceva vreme. O cheamă Kerry și predă matematică la gimnaziu. E de vârsta lui, a mai fost măritată o dată și nu are copii. N-a vrut să-mi spună, fiindcă nu știe sigur încotro o să se îndrepte relația lor sau ce înseamnă ea și pentru că a vrut să fie atent cu mine, cu Kerry. Dar eu cred că, de fapt, pur și simplu n-a vrut să mă simt prost pentru că rămăsesem singura din lume care nu mergea mai departe.

Îi zic asta, iar el mă ia de mână.

— Nu este vorba despre a merge mai departe, Libbs. E vorba despre a schimba ceva. Atât. O altă viață. O altă lume. Alte reguli. Nu lăsăm niciodată în urmă vechea noastră lume. Doar creăm una nouă.

Jack

E trecut de ora unu noaptea când Marcus și cu mine ajungem acasă. Eu stau cel puțin cinci minute în fața frigiderului deschis, dorindu-mi să se materializeze acolo ceva bun: o pizza, un pui întreg, o friptură uriașă sau o porție de coaste. Când văd că nu se întâmplă așa ceva, înșfac un suc, un soi de sos guacamole/cu spanac/cu brânză, fac rost de niște chipsuri din cămară și mă așez în bucătăria întunecată, ca să mă ospătez.

Sunt la jumătatea pungii de chipsuri, când telefonul meu se aprinde în celălalt capăt al camerei, acolo unde l-am lăsat. Mă ridic, în caz că ar fi Libby, deși știu că nu e ea. E Kam. Îmi scrie:

Rahat! Prosopagnosia asta e o chestie dată dracului. Apropo, frate, cu toții avem câte ceva. Fiecare e ciudat și stricat la cap în felul lui. Nu ești singurul.

Citesc mesajul de trei ori, fiindcă, la drept vorbind, sunt uluit. Poate că Dave Kaminski chiar o să treacă în tabăra băieților buni, înainte să ajungă la maturitate.

Primesc un nou mesaj:

Măgarule!

Răspund:

Nesimțitule!

După care las totul baltă și urc scările spre dormitorul părinților mei. Bat cu pumnul în ușă. Bat de mă ia naiba, până când se deschide o altă ușă, iar un puști slăbănog, cu urechi clăpăuge, zice:

— Jack?

— Scuze că te-am trezit, amice. Poți să-l chemi pe Marcus?

— Sigur.

Ușa de la dormitorul părinților mei se deschide, iar femeia care iese pare pe jumătate adormită. Are părul vâlvoi și un ochi închis.

— Jack?

De cum mă vede, deschide larg ambii ochi și întinde o mână către fața, către pieptul meu.

— Oh, Doamne, ce-ai pățit?

Îmi amintesc: *Ah, da, frații Hunt m-au zvântat în bătaie!*

— Nu-i nimic. Sunt bine. Ascultă, trebuie să discut cu tine și cu tata.

Mă uit pe lângă ea, dar camera e goală. Din spatele meu se aude o ușă deschizându-se, iar bărbatul care trebuie să fie tata își face apariția din camera de oaspeți.

*

Stăm toți cinci pe patul părinților mei, de parcă ar fi seara de Ajun, iar noi am fi redevenit copii. Marcus n-a scos o vorbă. Nu face decât să se holbeze la mine de sub claia de păr.

Le spun:

— E o tulburare neurologică rară.

Mama caută pe Google în timp ce vorbesc.

Tata: Ai probleme de vedere sau dureri de cap?

Dusty: Poate e o contuzie.

— Nu-i o problemă de vedere și nici nu-i vorba de o contuzie.

Tata: Și eu mă încurc uneori. Mereu uit numele. După atâția ani petrecuți la magazin, tot nu rețin oamenii.

— Nu-i același lucru. Există o anume parte a creierului, numită circumvoluția fusiformă douăsprezece, care identifică și recunoaște fețele. Din nu se știe ce motiv, a mea lipsește sau nu funcționează.

Dusty vrea să știe unde se află și îi arăt, apoi mama găsește o diagramă a creierului. Cu toții se apleacă spre ea, până și Marcus, iar mama citește:

— „Oamenii cu prosopagnosie au mari dificultăți în a deosebi fețele și s-ar putea să nu recunoască oameni întâlniți de multe ori și bine cunoscuți, chiar membri ai familiei“.

Ea își ridică ochii spre mine, ca pentru a mă întreba: *E adevărat?* și eu dau din cap în semn de încuviințare.

— „Prosopagnosia e cauzată de o problemă privind procesarea informațiilor vizuale la nivelul creierului, ce poate fi prezentă încă de la naștere sau dezvoltată ulterior, în urma unei leziuni cerebrale.“

Marcus observă:

— Ca atunci când ai căzut de pe acoperiș.

Le spun că am fost testat, iar ei îmi pun un milion de întrebări. Le răspund cât pot de bine și, la un moment dat, mama zice:

— Vreau să ții minte că nu te poți simți răspunzător de toate. Noi suntem părinții și o să lămurim situația *noastră*. Tot ce trebuie să faceți voi, oricare dintre voi (se uită la frații mei), este să fiți copii și să ne lăsați să vă stăm alături.

— Oricare dintre noi? întreabă Dusty. Și cei fără tulburări neurologice?

— Toți.

Libby

Întotdeauna m-am gândit că ar trebui să putem opri timpul. În felul ăsta ai putea să apeși pe butonul „pauză“ într-un moment cu adevărat frumos al vieții tale, astfel încât nimic să nu se schimbe. Gândește-te! Cei dragi n-ar muri. Tu n-ai îmbătrâni. Te-ai duce la culcare și te-ai trezi a doua zi pentru a le găsi pe toate exact așa cum le-ai lăsat. Fără surprize.

Dacă aș putea să opresc timpul, ăsta e momentul pe care l-aș alege, când adorm pe umărul tatei, cu George în poală, de parcă aș avea din nou opt ani.

Iată ce știu eu despre ce înseamnă să pierzi pe cineva:

*

– Niciodată nu o să-ți fie mai bine. Pur și simplu, te obișnuiești (întru câtva) cu sentimentul.
– Niciodată nu o să încetezi să duci dorul oamenilor care pleacă.
– Pentru ceva ce nu mai e acolo, cântărește o tonă.

*

Până să încep să mănânc (să mănânc cu adevărat), pierderea era deja atât de apăsătoare, încât mi se părea că port toată lumea în spinare. Așa că nu mi-a fost cu nimic mai greu să-mi port kilogramele în plus. Faptul că am încercat să le port pe amândouă a fost prea mult. Tocmai de aceea, uneori trebuie să lași jos o parte din povară. N-o poți căra după tine la nesfârșit.

Jack

E aproape dimineață când mă bag în pat. Stau întins peste pătură, perfect treaz, cu pantofii în picioare, cu hainele pe mine, cu privirea ațintită în tavan. Îmi simt sufletul plin și totuși parcă sunt gol pe dinăuntru, dar nu într-un fel negativ. Poate că „gol“ nu e cuvântul potrivit. Mă simt ușor.

S-ar putea s-o iubesc pe Libby Strout.

Nu doar s-o plac.

Iubire.

Adică eu o iubesc pe ea.

Îi iubesc râsul vesel, gutural, care o face să pară mereu răcită. Iubesc felul țanțoș în care pășește, de parcă ar fi pe un podium. Iubesc faptul că e uriașă și nu mă refer la greutatea ei fizică.

Apoi încep să mă gândesc la ochii ei. Dacă m-ai întreba cum arată ochii lui Caroline, n-aș fi în stare să-ți răspund. Cu toate că-i pot descrie când mă uit direct la ei, nu mai reușesc același lucru și când ea nu stă în fața mea.

Dar pot să-ți spun cum arată ochii lui Libby.

Sunt ca statul în iarbă, sub cerul liber, într-o zi de vară. Soarele te orbește, dar simți pământul sub tine și, oricât de mult ai crede că s-ar putea să-ți iei zborul, știi că n-ai s-o faci. Ești încălzit din interior și din exterior, așa că simți căldura pe piele și după ce pleci.

Pot să-ți mai spun și alte lucruri.

1. Libby are două constelații de pistrui pe chip, una care-mi amintește de Pegas (pe obrazul stâng) și alta care-mi amintește de Lebăda (pe obrazul drept).
2. Genele ei sunt lungi cât brațul meu, iar când flirtează, clipește intenționat mai lent, într-un fel care mă dă gata.

3. Mai e și zâmbetul lui Libby. Dă-mi voie să-ți zic că e uluitor, de parcă și-ar avea izvorul în cel mai adânc colțișor al sufletului ei, un colțișor făcut din cer senin și raze de soare.

La un moment dat, îmi zic: *Ia stai naibii o secundă!*

Mă ridic în fund. Îmi masez tâmplele. Poate că e din cauza băuturii, dar…

Când am început eu să-mi amintesc cum arată fața ei?

Și, brusc, am o trăire demnă de filmul *Sixth Sense*, în timp ce gândurile mi se întorc la tot ce s-a întâmplat în cele câteva săptămâni de când o cunosc pe Libby. Trec în revistă fiecare împrejurare în care am văzut-o, fiecare situație în care am putut s-o recunosc într-o mulțime sau s-o regăsesc fără un context. Mă testez.

Îmi imaginez sprâncenele ei.

Ușor arcuite, ca și cum ar fi mereu amuzată.

Îmi imaginez nasul ei.

Felul în care se încrețește când râde.

Îmi imaginez gura ei.

Nu doar roșeața buzelor, ci și felul în care colțurile se ridică, de parcă ar zâmbi chiar și atunci când n-o face.

Îmi imaginez toate fragmentele astea la un loc.

Felul în care pomeții i se curbează în afară, iar bărbia i se curbează în interior, aproape în formă de inimă. Ardoarea, și blândețea, și strălucirea ei, care o fac să pară atât de VIE.

În tot timpul ăsta, am crezut că greutatea ei e cea care mă face s-o recunosc.

Dar nu are nicio legătură cu greutatea.

E vorba despre ea.

Libby

Mă trezesc devreme, deși e duminică. Îi las tatei un bilet, apoi ies din casă, înfofolită într-o haină și un fular. După ce străbat un cvartal, simt că-mi îngheață mâinile, așa că mi le afund în buzunarele hainei. Mă întâlnesc cu Rachel în parc, fiindcă am ceva să-i spun. *Știu de ce i-am tras un pumn lui Jack Masselin*.

*

În aer plutește un fior rece, care mă duce cu gândul la iarnă sau măcar la începutul ei. Anotimpul ăsta îmi e cel mai puțin drag, fiindcă totul se stinge sau se cufundă în somn, sunt înconjurată de prea multă moarte și neclintire, iar cerul rămâne plumburiu pentru atâta vreme, încât ai impresia că n-o să mai redevină niciodată albastru. Acum însă cerul nu se prea poate hotărî. E pe alocuri albastru, pe alocuri gri, cu pete albe, ca o plapumă spălăcită.

Rachel ne-a adus cidru fierbinte, de la cafeneaua aflată lângă locuința ei. Ne așezăm cu fața către terenul de golf și suflăm în băuturi, ca să le răcorim. Eu povestesc câte ceva despre Mick din Copenhaga, despre Moses Hunt și despre faptul că l-am dus pe Jack acasă.

— Jack, adică acel Jack?

— Jack, adică acel Jack.

Până să apuce Rachel să mă întrebe despre el, îi vorbesc despre trupa de dans pe care o înființez cu Bailey, Jayvee și Iris.

— Partea cea mai bună e că oricine poate să ni se alăture. Nu există restricții privind greutatea, înălțimea, vârsta ori sexul. Nu există niciun fel de restricții. Dacă poți să dansezi, fie și puțin, atunci

ai intrat. Dansăm pentru bucuria de a dansa, oricând și oriunde vrem.

— Pot să intru și eu în trupă?

— Sigur că da.

— O să existe piruete?

— Bineînțeles!

— Și costume?

— Da, dar fiecare o să arate altfel.

Rachel îmi spune despre noua ei iubită, Elena, o desenatoare pe care a cunoscut-o la brutăria Winkler. Zice că împărtășesc multe lucruri mărunte, dar și chestii reale, importante, cum ar fi faptul că aveau aceeași vârstă când le-au dezvăluit rudelor și prietenilor care e adevărata lor orientare sexuală. Rachel suflă în cidru și ia o înghițitură. Mă privește peste marginea paharului.

— Știi, într-un fel, asta ai făcut și tu: te-ai dezvăluit. Ai ieșit din camera ta. Ai ieșit din locuința ta. Ai ieșit din cochilia ta.

— Cred că da.

Mă gândesc la Jack, la fel de singur în sinea lui pe cât am fost eu atâția ani, în camera mea. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Rachel mă întreabă:

— Așadar de ce ai făcut-o? De ce l-ai lovit?

— Deoarece, după toate câte le îndurasem, am simțit că el încearcă de unul singur să mă ia pe sus, să mă îndese înapoi în casa aia și să mă încuie acolo. Parcă mi-ar fi spus că am dreptate să intru în panică și să mă tem.

— Nimeni nu poate să te încuie la loc cu forța, Libby. Tu alegi dacă îi lași s-o facă.

— Acum știu asta, o știu cu adevărat. Și pe atunci credeam că o știu, dar nu era așa.

— Deci ați rămas prieteni?

— M-am mințit.

— Sau poate a încercat să te protejeze. Nu-i iau apărarea, dar probabil a crezut că procedează corect.

— Poate.

Apoi îi povestesc despre scrisori. Rachel își lasă jos paharul.

— Când ai primit-o pe ultima?

— A trecut ceva vreme de atunci. Înainte să port costumul de baie mov.

— Ai aflat cine le scria?

— Nu, dar sunt destul de sigură că știu. Și mi-e milă de ea, fiindcă persoana respectivă n-o să se dezvăluie niciodată. Își ține adevărata ei fire sub cheie, acolo unde nimeni n-o poate găsi, nici măcar ea însăși.

Rachel își ia din nou băutura.

— În cinstea lui Libby Strout, cel mai mare om pe care-l cunosc, și nu mă refer la aspectul exterior.

Ciocnim paharele cu cidru.

— Și în cinstea lui Rachel Mendes, pentru că mă iubește, chiar dacă nu e nevoită.

Sunt cât pe ce să adaug: *Și pentru că mi-a salvat viața*, căci, din nu știu ce motiv, îmi amintesc cum eram la unsprezece și pe urmă la treisprezece ani. Fata de atunci îmi pare o străină, o persoană dintr-o viață trecută, fără nicio legătură cu mine, cea de acum. Dar știu că n-aș mai fi eu, dacă n-ar fi existat ea. N-aș mai fi Libby Strout, elevă în clasa a unsprezecea, cu un grup de prietene. N-aș mai fi dansat, n-aș mai fi făcut piruete și n-aș mai fi dat probă pentru Domnișoare. Nu mi-aș fi apărat punctul de vedere, nici nu mi-aș fi îmbrăcat costumul de baie mov. N-aș fi mers la Bloomington sau la Clara's cu un băiat de care-mi place. De care-mi place *cu adevărat*. Nu mi s-ar mai fi frânt inima, pentru că mi-ar fi fost prea frică. Și, cu toate că acea inimă frântă mă doare al naibii, e mult mai bine decât să nu simt nimic.

Uite încă un lucru pe care nu l-aș fi făcut: n-aș mai fi stat pe banca asta, cu nasul și obrajii înghețați, bând cidru fierbinte alături de o bună prietenă. Și cu toate că, pe atunci, nu știam despre

existența acestui moment anume, îmi doream să ies în lume pentru a-l trăi.

*

După plecarea lui Rachel, îmi las pe bancă exemplarul (*acel* exemplar) din *Am locuit întotdeauna la castel*, împreună cu următorul mesaj:

Dragă prietene,

Nu ești o ciudățenie. Cineva te vrea. E nevoie de tine. Ești singurul „tu“ care există. Nu-ți fie frică să ieși din castel. Afară te așteaptă o lume mare și grozavă.

Cu dragoste, o colegă cititoare

<u>Jack</u>

Tatăl ei îmi spune că Libby e în parc, cu o prietenă, așa că plec într-acolo. Îmi sună telefonul și văd că e Kam, dar nu răspund.

Și dacă ar fi doamna doctor Klein, care m-ar suna pentru a-mi spune că s-a înșelat, că există un leac? Ce-aș face? Mi-aș schimba creierul, dacă asta ar însemna să pot recunoaște oamenii, așa cum face toată lumea?

Oare l-aș schimba?

Întorc ideea pe toate fețele, încercând să-mi imaginez cum ar fi, încercând să-mi închipui cum m-aș putea schimba ca persoană.

N-aș mai fi eu însumi, nu? Pentru că, de când mă știu, așa-i deosebesc pe oameni. Îi studiez. Aflu detalii despre ei.

Treaba e că nu realizez ce înseamnă să vezi lumea la fel ca restul. Poate că nu mă recunosc într-o oglindă și poate că nu sunt în stare să-ți spun exact cum arăți, dar, fără prosopagnosia, nu m-aș mai fi cunoscut la fel de bine. Același lucru e valabil și în ceea ce-i privește pe părinții mei, pe frații și prietenii mei, pe Libby. Mă refer la toate detaliile care îi fac să fie *ei*. Oamenii se uită unii la alții și văd același lucru, însă eu trebuie să muncesc mai mult pentru a zări ce se află dincolo de chip. E ca și cum aș demonta o persoană, pentru ca apoi s-o reconstruiesc. O reclădesc așa cum am montat Curățătorul pentru Dusty.

Ăsta-s eu!

Oare mă simt special? Un pic. A trebuit să muncesc al naibii de mult ca să-i învăț pe toți și chiar dacă nuanța pielii ori culoarea părului mă ajută să-i regăsesc pe oameni, din punctul meu de vedere ei nu se rezumă la asta. Nu despre aspect e

vorba. Ci despre lucrurile importante, cum ar fi felul în care se luminează la față când râd sau felul în care se mișcă atunci când se apropie de tine, sau felul în care pistruii lor alcătuiesc o hartă a stelelor.

Libby

Mă aflu la marginea parcului, înfofolită în haina mea, cu fularul tras peste bărbie, când pe alături trece agale un Land Rover ruginiu. Mașina se oprește brusc în mijlocul drumului și, lăsând motorul pornit, Jack Masselin coboară de la volan, apoi se apropie *mândru* de mine.

— Ce cauți aici?

— Tatăl tău mi-a zis că o să te găsesc în parc. Doamne, frig mai e! Chiar ai de gând să te întorci pe jos până acasă?

— Ce. Cauți. Aici?

Rostesc cuvintele mai lent și mai apăsat.

— Uite ce e, îmi pare rău că nu ți-am spus unde locuiesc și că te-am văzut în ziua în care ai fost salvată. Ar fi trebuit să-ți zic și ai tot dreptul să fii furioasă pe mine.

— Da, ar fi trebuit.

— Știu. Am greșit. Dar, dacă nu te deranjează, acum trebuie să-ți spun altceva. Ne putem întoarce mai târziu la greșeala mea, iar atunci n-ai decât să mă beștelești cât vrei.

— Ce e, Jack?

— Pe tine te văd.

— Poftim?

— Pe tine te văd, Libby Strout. Pe tine.

— Cum adică?

— Te văd. Te țin minte. Te recunosc.

Îmi flutur mâna spre propriul corp.

— Nu e ca și cum n-ai fi în stare să recunoști grăsimea.

— Dumnezeule mare, femeie! Ajută-mă un pic aici!

— Și ce dacă? Te folosești de semne distinctive ca să-ți dai seama cine e fiecare om. Semnul meu

distinctiv e greutatea.

— Semnul tău distinctiv ești tu însăți. Îmi amintesc de ochii tăi. De gura ta. De pistruii de pe ambii obraji, care seamănă cu niște constelații. Îți cunosc zâmbetele, cel puțin pe trei dintre ele, și am reținut cel puțin opt expresii ale tale, inclusiv pe alea pe care le arăți doar din ochi. Dacă aș fi capabil să desenez, te-aș desena și n-aș avea nevoie să mă uit la tine ca s-o fac. Pentru că figura ta mi s-a întipărit în minte.

Jack închide ochii și mă descrie așa cum nu m-am mai auzit descrisă niciodată. În timp ce-l ascult, inima îmi bate cu putere și știu că e un moment pe care n-o să-l uit niciodată, nici măcar peste cincizeci de ani.

El deschide ochii și adaugă:

— Știu cum te miști. Știu cum te uiți la mine. Văd că mă vezi și ești singura care mă privește așa. Fie că îți sunt aproape ori departe, nu trebuie să stau pe gânduri sau să așez piesele de puzzle una lângă alta. Pur și simplu ești tu. Asta știu.

— Nu înseamnă neapărat că mă iubești. Simplul fapt că mă vezi.

Jack ridică din sprâncene și izbucnește în râs.

— Cine a zis ceva despre iubire?

Mai mult decât orice pe lume, îmi doresc să mă fac nevăzută.

— Dar dacă, ipotetic vorbind, te-aș iubi, n-ar fi *pentru că* te văd și *Eh, mă rog, pe ea măcar pot s-o văd, așa că aș putea foarte bine s-o și iubesc*. Sunt aproape sigur că *te văd* pentru că *te iubesc*. Și, da, cred că te iubesc pentru că te văd, adică *te văd pe tine, Libby*, cu totul, până în cel mai mic și uluitor detaliu.

Aștept să repete cuvântul *ipotetic*, dar n-o face.

În schimb, se uită la mine.

Eu mă uit la el.

Și trăim un moment.

Durează secunde întregi, poate minute.

Îmi trag fularul în sus, peste nas. Aş vrea să-mi acopăr tot capul cu el.

— Poftim!

Jack îmi dă ceva. Răsucesc obiectul în palmă și văd că e un magnet. BUN VENIT ÎN OHIO. La început, nu știu de ce mi-l dă. Noi n-am fost niciodată împreună în Ohio. Eu am fost doar o singură dată în Ohio.

Acum mulți ani.

Cu părinții mei.

Brusc, mă văd înapoi în fosta mea casă, în ziua în care mama a lipit magnetul de frigider.

— *O să-l umplem cu magneți din toate locurile în care o să mergem, zice ea. Ohio poate că nu pare o destinație exotică, dar, într-o bună zi, când frigiderul o să fie plin, o să te uiți la el și o să te gândești:* De la magnetul ăsta a pornit totul.

Jack zice:

— N-ar fi trebuit să-l iau.

— Să-l iei?

— De la tine din casă. În ziua aia m-am întors, ca să văd ce pot afla despre tine. A trebuit să-i spun paznicului să fie atent, ca să nu vă fure cineva.

— După ce tu furaseși magnetul.

— Da. Și cartea. Cea pe care ți-am trimis-o.

— Ce te-a făcut să păstrezi magnetul?

— Îmi amintea de tine.

— Uau, chiar că ești siropos!

El râde, apoi își masează falca.

— Așa se pare.

— E OK.

Am vocea înăbușită din pricina fularului. Strâng magnetul în pumn. Pare o prostie, dar nu mă pot abține să mă gândesc: *Mama l-a ținut în mână. O parte din ea e încă aici*.

— Mă bucur că l-ai luat.

E cel de la care a pornit totul.

— Libby Strout.

Buzele lui Jack nu zâmbesc, iar ochii lui sunt serioși. Nu l-am văzut niciodată atât de grav.

— Cineva te vrea.

Apoi îmi dă fularul la o parte. Îmi cuprinde fața în palme, cu grijă, cu delicatețe, ca și cum ar fi o bijuterie rară și prețioasă.

Și mă sărută.

E cel mai frumos sărut din viața mea. Îmi dau seama că asta nu înseamnă prea mult. Dar e unul dintre acele săruturi care fac lumea să se mărească și cu care voi compara toate săruturile de până acum și pe cele de care o să aibă parte vreodată oricine, oriunde. E ca și cum Jack ar respira pentru mine sau poate că respirăm unul în locul celuilalt, iar eu mă contopesc cu el, și el se contopește cu mine, până când mâinile și picioarele nu mai sunt mâini și picioare, oasele se înmoaie, urmate de mușchi și piele, până când nu mai rămâne decât electricitatea. Cerul cenușiu din zorii zilei se transformă într-un cer de noapte, iar stelele sunt peste tot, așa de aproape, încât mi se pare că aș putea chiar să le adun și să le duc acasă, poate să mi le prind în păr.

Nu știu cine se retrage primul, poate el, poate eu. Dar apoi stăm cu frunțile lipite, lucru pentru care sunt recunoscătoare, fiindcă o parte din mine țipă în sinea ei: *Oh, Doamne, e Jack Masselin!* și nu sunt uluită, ci aproape rușinată, pentru că îl cunosc pe băiatul ăsta ca nimeni altcineva, iar el mă cunoaște pe mine.

Până la urmă, capetele ni se îndreaptă, privirile ni se ridică și ne regăsim, iar eu nu trebuie să mă întreb cum arăt în ochii lui, pentru că mă văd acolo, reflectată în pupilele lui, ca și cum m-ar fi pus la păstrare și mă poartă cu el peste tot.

Jack zice:

— Hm!

Și răsuflă, de parcă până atunci și-ar fi ținut respirația.

— Da.

Încerc să fiu amuzantă, pentru că lumea asta încă mi se pare nouă și încă îmi caut drumul.

Spun:

— Adică, n-a fost tocmai ceva care să zguduie pământul.

Iar vocea îmi tremură, numai un pic.

Dar adevărul e că s-a zguduit pământul. Zău că s-a zguduit! S-a zguduit de n-a mai știut de el.

O facem. Chiar se întâmplă. Ne cunoaștem și schimbăm lumea, pe a lui și pe a mea.

Tot trupul meu, din cap până în picioare, e ca o singură terminație nervoasă. Totul pare viu și *mai mult decât atât*. Inima mi se deschide, la fel ca a fiicei lui Rappaccini, Beatrice, atunci când l-a întâlnit pe tânărul Giovanni, după ce el a pătruns în grădina ei. Stând pe loc, aproape că o simt înflorind, petală cu petală, bătaie cu bătaie.

Jack

Îi spun:

— Te iubesc.

Ea îmi răspunde:

— Și eu te iubesc.

Apoi râde.

— E cam aiurea. Adică, *pe tine*!

— Știu. Ce naiba?

Libby își acoperă gura cu o mână, dar ochii îi sclipesc. Mă gândesc la o câmpie înverzită, într-o zi de vară. Mă gândesc la soare, la faptul că mă încălzește din interior și din afară.

O iau de mână, sub cerul albastru-cenușiu, și sunt acasă.

Mulțumiri

Universul pe umerii tăi a izvorât din inima mea, din propriile sentimente de pierdere, teamă și suferință, dar și de la oamenii adevărați care îmi sunt dragi. Pe umerii acelor oameni și ai multor alte persoane se sprijină universul meu. Fără ei n-aș fi putut să scriu cartea asta.

În primul și în primul rând, le mulțumesc cititorilor mei din întreaga lume, care mi-au devenit o familie. (#ReadersAreLife) Vă iubesc cu o dragoste eternă, de proporții epice.

Îi mulțumesc lui Kerry Sparks, agentul meu incomparabil de deștept și foarte, foarte sclipitor, care e cea mai pricepută, înțeleaptă și încântătoare ființă de pe planetă și care întotdeauna, absolut întotdeauna, are grijă de mine în toate felurile posibile. Mulțumesc și întregii echipe de la agenția literară Levine Greenberg Rostan. Mi-ați transformat lumea dintr-una alb-negru într-una Tehnicolor.

Le mulțumesc mai mult decât adorabilului meu redactor, Allison Wortche, și tuturor instinctelor ei impecabile. Ea nu mânuiește un pix roșu, ci o baghetă magică. Și îi mulțumesc fantasticului meu redactor din Marea Britanie, Ben Horslen, pentru mintea lui genială.

Le mulțumesc tuturor celor de la Knopf, Random House Children’s Books și celor de la Penguin UK, pentru bunătatea, sprijinul și imensa încredere în mine de care au dat dovadă și pentru că sunt cei mai buni care există. Nesfârșite mulțumiri: Barbarei Marcus, lui Jenny Brown, Melanie Nolan, Dominique Cimina, Jillian Vandall, Karen Greenberg, Kim Lauber, Laura Antonacci, Pam White, Jocelyn Lange, Zack

O’Brien, Barbara Perris, Alison Impey, Stephanie Moss, Rosamund Hutchison și Clare Kelly. Mulțumiri și lui David Drummond, pentru coperta absolut spectaculoasă.

Un mare mulțumesc secretarei mele superstar, Briana Bailey, pentru tot ceea ce este și face, incredibilei Shelby Padgett (care este, jur, în parte vrăjitoare) și Larei Yacoubian, WBA pe veci. Mulțumesc și lui Letty Lopez, precum și tuturor redactorilor, directorilor, scriitorilor și colaboratorilor revistei *Germ Magazine*, cu extraaprecieri și îmbrățișări pentru Briana, Shelby și Jordan Gripenwaldt. Voi mă faceți frumoasă și mândră de tot ceea ce am — *ați* — reușit.

Eu n-a trebuit să fiu salvată din propria casă, așa cum a pățit Libby, dar, de-a lungul anilor, m-am luptat cu probleme privind greutatea și anxietatea, mai ales când aveam vârsta lui Libby, așa că știu cum e să fii șicanat. Pe lângă propria experiență, m-am inspirat din poveștile familiei și prietenilor, care au înțeles și ei pe propria piele prin ce a trecut Libby.

Eu, una, pot să recunosc fețele, dar am rude care suferă de prosopagnosie. Verișorul meu adolescent a învățat să deosebească oamenii din viața lui nu după chip, ci după lucruri mai importante, cum ar fi: „cât de amabili sunt și câți pistrui au“. Îi mulțumesc pentru că m-a ajutat să văd lumea prin ochii lui.

Un uriaș mulțumesc și remarcabilului și prosopagnosicului Jacob Hodes, care a revizuit cu meticulozitate cartea. El mi-a oferit reacții vitale privind ce merge și ce nu, dar și sugestii neprețuite pentru a transforma călătoria lui Jack într-una cât se poate de reală și autentică.

Mulțumesc Centrelor de Cercetare a Prosopagnosiei și domnului doctor Brad Duchaine, de la Departamentul de Psihologie și Cercetare a Creierului, de la Dartmouth College, pentru ajutorul și generozitatea lui. El și domnul doctor

Irving Biederman, profesor de neuroștiință și psihologie la University of Southern California, au răspuns cu răbdare numeroaselor mele întrebări.

Mai vreau să le mulțumesc lui Chuck Close și Oliver Sacks, cei ale căror diverse opere mi-au servit drept sursă de inspirație și informație, dar și membrilor grupului Yahoo Face Blindness–Prosopagnosia, care mi-au oferit detalii fascinante și lămuritoare.

Mulțumesc domnului doctor William Rice III, de la Wake Forest Baptist Medical Center, pentru expertiza medicală, și dragului meu văr Learyn von Sprecken, un geniu al ingineriei, care ne-a ajutat pe mine și pe Jack cu proiectele lui care te lasă cu gura căscată.

Le mai mulțumesc:

Primilor mei cititori, Louis Kapeleris, Angelo Surmelis, Garen Thomas, Nic Stone, Becky Albertalli și lui Margaret Harrison, fan devotat al romanului *Toate acele locuri minunate*, al cărei comentariu pentru coperta cărții *Universul pe umerii tăi* ar suna cam așa: „Sinceră să fiu, după *Toate acele locuri minunate*, mă cam așteptam ca, pe ultima pagină, vreunul dintre personaje să fie lovit de un camion sau ceva. Mă bucur că nimeni n-a fost lovit de camion“. Și colegei autoare, eroine și prietene, Kerry Kletter. Nu e doar o scriitoare grozavă, ci și un redactor grozav. Și-a făcut apariția într-unul dintre cele mai importante momente în viața acestui roman și mi-a stat alături până când l-am depășit, oferindu-mi dragoste, un foarte necesar sprijin, dar și cele mai inspirate însemnări de ultimă oră la care putea să spere vreodată o autoare epuizată. Mereu te voi iubi pentru ce ne-ai oferit mie, lui Jack și lui Libby.

Le mulțumesc celorlalți prieteni autori pentru neîncetata camaraderie, pentru inspirație și tuturor librarilor, bibliotecarilor, profesorilor și bloggerilor pe care i-am cunoscut de-a lungul ultimilor doi ani. Sunteți cele mai tari vedete rock și n-o să vă

pot mulțumi niciodată îndeajuns pentru tot ajutorul acordat.

Mulțumesc formației Jackson 5 pentru că mi-a ținut companie cât am scris, lui Sam, Dean și *Supernatural*, pentru că m-au ajutat să evadez la capătul unei zile lungi, și prolificului, talentatului Jack Robinson pentru că a scris ceea ce avea să devină cântecul meu preferat — *I Love to Love* —, iar mie mi-a îngăduit cu amabilitate să citez versurile.

Mulțumesc familiei și prietenilor mei, de aproape și de departe, mai ales sufletului casei mele: Louis, Angelo, Ed Baran, și pisoilor mei literari — fără voi n-aș fi supraviețuit ultimilor doi ani.

Cartea asta e pentru amuzantul, stoicul, sclipitorul meu tată, care mereu trebuia să-mi ceară să dau muzica mai încet (dar care e răspunzător pentru că mi s-a făurit cel mai bun și mai mare sistem stereo din lume).

Și e pentru mama mea, care mi-a dăruit balerini și cuvintele care să-i însoțească. Ea m-a învățat să umblu în pielea altora, să știu că pot fi orice vreau să fiu și că pot face orice vreau să fac și nu m-a lăsat niciodată să uit că sunt dorită. *Universul pe umerii tăi* e prima carte scrisă de mine pe care ea n-o va citi niciodată, dar *tu* ai citit-o, iar asta înseamnă mai mult decât pot spune în cuvinte.

Table of Contents

Table of Contents